

Giới thiệu Boss Nhà Nông

Thể loại: Huyền Huyền, Cổ đại, Xuyên không

Edit: Snow

Một câu chuyện diễn văn cổ đại khi vào một ngày nữ chính có cơ hội xuyên qua trở thành một tân nương mới lấy chồng,mà thân xác nàng nhập vào lại là một người từ còn tướng công là tiểu bệnh miều, bà bà là bánh bao hay khóc, cuộc sống lo ăn bữa nay bữa mai.

Cách vách tuy là nhà mẹ đẻ nhưng lại là một đám cực phẩm,cha mẹ,đệ muội là một đám bánh bao nên không nhờ vả được gì,đã vậy hai ba ngày lại qua bên nàng tống tiền.

Cũng may Cố Phán Nhi là một người có bản lĩnh có thể vào rừng săn thú, xuống nước bắt cá, nên cuộc sống qua ngày cũng không tệ lắm.

Nhưng một đám cực phẩm cách vách cũng không yên phận,hàng ngày kéo qua nhà nàng nháo gà bay chó sủa, tướng công nhìn nàng tròn tròn mắt,bà bà hàng ngày lấy nước mắt rửa mặt, đám đó không vớt vát được chỗ tốt từ nàng thì chuyển hướng sang tra tấn cha mẹ,đệ muội của nguyên chủ.

Cố Phán Nhi nghĩ rồi lại nghĩ,nàng đâu phải là nguyên chủ quân bọn họ đi tìm chết làm gì.

Còn không nhịn được nữa thì nàng xách theo sài đao đập cửa nhà,thấy đồ vật liền chém -- ai bảo các người khi để cha mẹ,đệ muội ta, phân gia ra, phải phân gia ra.Ta đây cũng chẳng cần phân biệt phải trái với các người, nếu không phân gia ta đây liền phá nát nhà các người!

Kết quả là một đám cách vách liền ngừng nghĩ.

Tiểu tướng công mười ba tuổi: "ta ngủ trên giường người ngủ dưới đất,đừng nghĩ đến việc viên phòng với ta "

Cố Phán Nhi vron vai một cái, xóc tiểu tướng công lên đem hất ném vào bên trong giường:" tiểu bệnh miều người nếu không muốn ngủ dưới đất thì thành thật mà nằm đó cho ta"

Tiểu tướng công mười bốn tuổi " Nam chủ ngoại,nữ chủ nội ta muốn nằm bên ngoài"

Cố Phán Nhi xóc chân lên:"Chờ đến lúc người đánh hạ được một con lợn rừng thì ta sẽ cho người chủ ngoại "

Tiểu tướng công mười lăm tuổi:"Người là phụ nữ đã có chồng nên viên phòng với ta "

Cố Phán Nhi đem một chân đá hất vào bên trong giường:" chưa đủ lông đủ cánh,động cái gì mà động "

Tiểu tướng công mười sáu tuổi:" ta muốn nằm ngoài,ta muốn động phòng"

Cố Phán Nhi đem hất xuống bên ngoài:"Để thỏa mãn yêu cầu của người thì sau núi có cái động đó người chuyển vào ở đi chúc người động phòng vui vẻ"

- - -

Tiểu tướng công phòng chừng sợ nghèo nên keo kiệt muốn chết

,mất thấy chuẩn bị đến mùa mưa rồi mà hán sống chết cũng không chịu tu sửa phòng ở,nói cái gì mà phòng trụ nhiều năm rồi có xảy ra vấn đề gì đâu"

Cố Phán Nhi hỏi:"Mưa to gió lớn phòng này thật sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?"

Tiểu tướng công:" Cùng lắm thì dột chút mưa,người yên tâm không vấn đề gì đâu "

Gió đến,mưa đến nhà bị xóc bay nóc.

Cố Phán Nhi lau mặt:" Thế này mà kêu chỉ dột một chút,thế này mà kêu không có việc gì?"

Tiểu tướng công:" Không việc gì,đợi mưa tạnh thì tốt thôi "

Cố Phán Nhi....

- - -

Mọi người đều nói Cố Phán Nhi gả cho một cái đoán mệnh quỷ thì sớm muộn gì cũng sẽ thành quả phụ, nàng lại không nghĩ vậy tiểu tướng công trông có vẻ yếu ớt nhưng chỉ là dinh dưỡng không đủ thôi,tinh đường một thời gian là được.

Mọi người đều nói Cố Thanh cưới cái nữ nhân diễn hung tàn này, đòi hán thật đáng thương,hán lại không nghĩ vậy, người phụ nữ này tuy có chút hung tàn nhưng bản lĩnh giữ nhà cũng không kém hơn so với thần thú trấn thạch bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Xuyên qua hố

Edit: Snow

Đại Nha người cái bồi tiền hóa này còn không đứng dậy đi cho heo ăn,lười như vậy người muốn tìm đường chết à "

" Ta phi,ta đã già chồng rồi nãi nãi có thết to hơn nữa thì ta cũng không đi đâu, cho dù kêu xé trời cũng không có cái lý này "

" Dựa vào cái gì hả? Dựa vào hai người các người đều là bệnh quý,sớm muộn gì cũng chết "

" Tránh sang một bên đừng cản trở ta gọi người "

- - -

Ngoài cửa không ngừng truyền đến âm thanh phá cửa,chấn động cả chấn tường.Cổ Phán Nhi nằm trên giường lăn qua lộn lại,kéo chăn che qua đầu nhưng âm thanh vang lên không ngừng, không cách nào ngủ lại được. Cảm thấy bức bối nàng lập tức nhảy xuống giường,đến giày cũng không mang vọt ra cửa,mở cửa thết lớn:" Mới sáng sớm gào tang cái gì?"

"Ai ui"

Cửa đột nhiên mở ra,một lão thái thái trên đầu vài cọng tóc nhưng được chải gọn gàng, bà ta đứng không vững nên va vào cửa lăn long lóc đến bên chân Cổ Phán Nhi,nếu Cổ Phán Nhi trốn không kịp thì đã đè lên chân nàng.

" Hào người cái bồi tiền hóa,đồ sao chối,mở cửa cũng không nói một tiếng,định làm ngã chết ta à? Cho rằng ngã chết ta thì người không phải làm việc sao? Liền biết người là cái tiểu đồ tử,không phải đồ tốt lành gì,người cùng với nương người một tính lười đều mong ngóng lão bà tử ta mau chết đâu..." Tiếng mắng của lão thái thái không ngừng tuôn ra.

Cổ Phán Nhi không kiên nhẫn mà đào đào lỗ tai găm nhệ:" Cảm miệng ".

Lão thái thái đang gào âm thanh nghẹn một chút,lập tức vỗ đùi khoa trương mà gào lên:" Trời ạ,mọi người mau tới đây nhìn hảo cháu gái à,liền lão bà tử ta lại mệnh khổ như vậy,cực cực khổ khổ đường lớn như vậy,toàn gia ăn không đủ no để tích cóp nữ trang cho nàng gả ra ngoài, giờ quay đầu lại liền đối xử với lão bà tử ta như vậy, sao ta lại đường ra cái loại bạch nhãn lang, giờ trưởng thành có bản lĩnh nên ngỗ nghịch lão trưởng bối!Mới nói hai câu liền ngại lão bà tử ta nhiều lời, ông trời ơi như thế nào không để cho lão bà tử ta chết đi "

Tiếng khóc của lão thái đủ thê lương, như tiếng sấm to hạt mưa nhỏ,khóc đến khô cạn nhưng không có giọt nước mắt nào.

Cổ Phán Nhi trợn mắt cứng họng,kéo khóe miệng:" Vậy người đi tìm chết đi "

Lão thái thái vừa nghe,lập tức từ mặt đất bò lên,vung cánh tay hướng mặt lên Cổ Phán Nhi đánh qua,mở miệng chửi rủa:" Người cái đồ bất hiếu đáng bị thiên lôi đánh xuống,thế nhưng còn dám mở miệng kêu lão nương đi tìm chết, người mệnh ngành Tang môn tinh chuyên khắc người,khắc chết hai mươi muội muội đoàng mệnh của người không nói, hiện tại còn muốn khắc cả lão nương, biết thế lúc người mới sinh ta liền bóp chết người cho rồi, còn dám trốn.." "

Không né chẳng lẽ đứng im cho người tấu à? Cổ Phán Nhi định phản tấu nhưng không dám đánh đi xuống.

Nghĩ mình cùng lão thái thái này không quan hệ,nhưng lão thái thái này cùng với nguyên chủ lại có quan hệ,nếu xuống tay thật,tự mình nghĩ cũng biết đừng mong sống yên ổn ở Cổ gia thôn này,đối với người nơi đây hiểu đạo được tương đối xem trọng,nếu xuống tay thật thì không bị đánh chết cũng bị nước miếng dìm cho chết đuối.

Mới vừa xuyên đến nơi này,còn chưa tìm hiểu rõ ràng, nên Cổ Phán Nhi cũng không nghĩ muốn đi tìm chết.

Nhưng lão thái thái này miệng cũng quá có thể đứng ở giữa cửa mà la mắng không ngừng nghỉ. Cổ Phán Nhi cũng không đến gần,không trốn tránh nên bị bà ta đánh cho vài cái.Lão thái thái đã ngoài năm mươi nhưng sức lực vẫn còn lớn,vừa đánh vừa cào,Cổ Phán Nhi đau đến nhe răng nhếch miệng.

Không đánh người mắt quá đi!

Cổ Phán Nhi trốn trong chốc lát,không nhịn được nữa nàng một tay xách lão thái thái lên ném ra cửa.

Phanh! Cửa đóng lại,nàng rống lên:" Cái lão chủ chứa nhà người thật phiền phức quá đi "

Một cái nam nhân què chân đang chạy tới,hắn ta không thấy màn lão thái thái bị ném ra cửa chỉ nghe được câu đại bất kính của Cổ Phán Nhi liền sợ chết khiếp,chạy nhanh qua khiển trách Cổ Phán Nhi:" Đại nha người sao có thể nói chuyện với nãi nãi như vậy,mau xin lỗi nãi nãi đi "

Theo sát nam nhân què chân là một phụ nhân sắc mặt trắng bệch cũng lên tiếng:" Đại nha mau nghe cha người,mau xin lỗi nãi nãi đi "

Cổ Phán Nhi nhìn qua khe cửa,nhìn đến khoe mắt co giật.

Phu thê hai người này đúng là cha mẹ của nguyên chủ,ký ức trong đầu hiện lên rõ ràng là hai cái đại bánh bao.

Lão thái thái cũng bị một màn này của Cổ Phán Nhi cũng bị dọa cho chết khiếp,nàng ở lão Cổ gia tự tung tự tác oai phong quen rồi,nào ngờ có ngày nha đầu ngốc giống như cái hủ nút, đánh chết cũng không dám thả ra cái rắm,thế nhưng có một ngày cũng dám động tay động chân với nãi nãi này bà,tuy rằng cái móng roi không đau lắm nhưng trong lòng cũng có chút hoảng sợ.

Nha đầu ngốc này cũng không thể so với người khác,sức lực vô cùng lớn có thể so được với một cái tráng nam.Tuy rằng cũng chưa có mạo phạm bà nhưng cũng là một cái ngốc,cũng không biết chừng nào sẽ mạo phạm tới,có khi lục thân cũng không nhận.

Lão thái thái trong lòng nghĩ thầm định bỏ qua nhưng sợ mất mặt,miệng kêu la:" Trời đất ơi cháu gái định làm ngã chết nãi nãi nè,ta dường cháu gái không bằng dường gia súc à ".

Một mặt lẳng lóc bò dậy hướng phía cha mẹ Đại Nha nhào qua,bắt lấy nương Đại Nha đánh một trận:" Hảo cháu gái ta bị bà nương nguoi ham ăn biếng làm giáo thành như vậy,đồ phá sản tang môn tính,lúc trước làm thế nào để lão tam cưới nguoi ".

Nương Đại Nha nào dám trốn,bị bà ta đề cổ đánh xuống nàng ta đau đến mất điều đỏ.

Cha Đại Nha nóng nảy không dám đi can ngăn lại đau lòng tức phụ bị đánh, hăn che chở cho tức phụ cùng nhau bị đánh.

Cổ Phán Nhi lế mắt qua khe cửa xem ba người,khuôn mặt đen gầy của nàng không ngừng run rẩy

Đây là người thân nguyên chủ!

Nội tâm nàng buồn bực đến cực điểm,không nhin xuống được,nàng hung hăng đập cửa.

Phanh!

Lão thái thái bị âm thanh làm chấn kinh ngừng la mắng,có chút phát hoảng run rẩy nhìn về phía cánh cửa, quý nha đầu ngốc này định lục thân không nhận sao?

Sao....Sao nhìn giống điên rồi!

Nhiều năm như vậy nha đầu ngốc này bình thường nàng không điên chỉ biết vui đầu làm việc. Nhưng phụ cận cũng không phải là không có kẻ điên,một khi điên lên mặc kệ già trẻ gái trai đều đánh,lão thái thái cũng sợ bị ngốc Đại Nha nổi điên lên đánh người.

Mình vừa mới đánh nương Đại Nha,ai biết hay không ngốc Đại Nha sẽ thay nương báo thù,chính là nàng vừa mới ra tay ném lão bà từ mình ra cửa,nếu thêm tí lực ai biết sẽ ném ra thành dạng gì?

Trong phòng Cổ Phán Nhi vừa đập một phát,liền ngã thẳng tấp về phía giường,thân thể cứng đờ ngã trên giường,nàng trừng lớn đôi mắt nhìn lên nóc nhà,về mặt như bị sét đánh.

Như thế nào liền xuyên qua đây? Trùng tên trùng họ,liền đến nhũ danh cũng giống nhau.

Cuộc sống của cha mẹ nguyên chủ hằng ngày rất cực khổ, nguyên nhân là do tướng mặt họ quá khổ,Cổ Phán Nhi lười khô miệng đắng, dứt khoát nhắm mắt lại, mắt không thấy tâm sẽ không phiền.

Đây chỉ là cha mẹ của nguyên chủ,có cái điều quan hệ gì với nàng đâu, thân thể này của nguyên chủ sớm bị buộc đội khăn voan gả lại đây,không biết ai buồn buồn gõ một gậy vào đầu nguyên chủ, đánh bay hồn phách nàng ta, sau đó bị tu hú nàng chiếm tổ.

Nàng sờ sờ đỉnh đầu trên đó còn u một cục như cái bánh bao, có thể thấy được người đánh gậy này có bao nhiêu tàn nhẫn.

Yên tĩnh được một hồi, không bao lâu sau bên ngoài lại ồn ào lên là tướng công cùng bà bà của nàng gặp tai uon. Tuy là nàng làm bộ không nghe thấy nhưng tiếng ồn càng ngày càng lớn tru lên xông vào tai nàng, phiền quá đi mất,nàng hận không thể chụp một tát chết lão thái thái.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Một nhà cực phẩm

Edit: Snow

Trong trí nhớ của nguyên chủ, lão thái thái này họ Chu là nãi nãi của nguyên chủ, là một người ích kỷ,bất công đến vô biên. Nguyên chủ ăn không ít gậy gộc từ nàng ta.

Nàng ta gả cho gia gia nguyên chủ sinh được bảy người con,sống được năm người,một gái bốn trai,cha mẹ nguyên chủ hàng nam oa đứng hàng thứ 3

Khuê nữ Cổ Đại Hoa lớn tuổi nhất, đã sớm xuất giá, sinh được hai cái nhi tử,một khuê nữ

Lão đại Cổ Đại Giang năm nay 39 tuổi, cưới vợ là Trần thị (Trần Bông Cải, tên trong bản cv chứ không mình đặt nhé) sinh 3 trai 1 gái. Con trai cả Cổ Tới Kim năm nay 19 cưới vợ là Hồ thị,hiện tại có một nữ nhi. Nhị nhi tử Cổ Tới Bạc mười sáu tuổi,tam nhi tử Cổ Tới Tài 12 tuổi,nhi nữ Nhị Nha 15 tuổi.

Lão nhị Cổ Đại Hải năm nay 37 tuổi,cưới vợ Lý thị chỉ sinh được một nhi tử Cổ Tới Điền 14 tuổi.

Lão tam Cổ Đại Hà 34 tuổi cưới vợ Trương thị sinh được 6 cái oa nhi sống bốn cái, nguyên chủ Cổ Phán Nhi, nữ danh Đại Nha, đứng hàng lão đại, mười sáu tuổi, Tam nha Vọng nhi mười một tuổi, Tứ nha Lưu nhi chín tuổi, nhỏ nhất là nhi tử sáu tuổi, vốn dĩ đặt tên Cổ Tới Tiền, nhưng cha Trương thị xuất thân là tú tài chết sống không cho tiểu nhi tử dùng tên này, đổi thành Cổ Tới Bảo, lại cấp cho ba cái nữ oa đặt đại danh, nên bị bà bà Chu thị ghi hận chuyện này.

Lão tứ Cổ Đại Hồ là con lúc tuổi già, mười tám, cưới vợ Liễu thị, có một tử Cổ Văn Kiện,chưa tròn 1 tuổi.

Ngoài cửa còn gào, cha mẹ nguyên chủ mới khuyên một câu đã bị lão thái thái chỉ vào mũi mà mắng chực câu,mắng tới mắng lui cũng chỉ là ham ăn biếng làm, đồ sao chổi,lão thái thái mắng một rồi lặp lại sức lực cường hãn mười phần.

Ngày hôm qua nguyên chủ che cái khăn voan,bọc miếng vải đỏ cũ gả qua nơi này.

Lại nói tiếp cũng buồn cười, nguyên chủ là cái đầu óc không quá linh hoạt, nghe nói là Trương thị sắp sinh còn bị lão thái thái bắt đi cắt cõ heo, cõ heo còn chưa cắt xong liền ngồi xổm sinh, lúc sinh ra không ai tiếp, nên bị rớt xuống đất. Mười sáu tuổi cũng không ai tới cầu hôn, sức lực lại lớn, có thể ăn, có khi ăn không đủ no liền phải cướp, thường thường bị đánh. Còn bởi vì là cái đầu óc không linh hoạt không thiếu làm người ngoài chê cười, đã sớm cân nhắc nhà nào cưới không cưới rồi tức phụ, đem nàng gả cho qua.

Cách vách gia cũng họ Cổ, cô nhi quả phụ, dựa vào An quả phụ thừa thừa mà sống, hơn nữa nhi tử Cổ Thanh bởi vì bị sinh non nên thân thể vẫn luôn không tốt, hàng ngày cũng khó khăn túng thiếu, thật vất vả nhi tử Cổ Thanh mới được mười ba tuổi, An quả phụ mệt ra bệnh, hợp với Cổ Thanh cũng cấp ra bệnh, mẫu tử hai người tức khắc liền cảm thấy không tồn tại hi vọng sống.

Vốn dĩ hai nhà cũng không định cưới gả,nhưng cái gì cũng có nguyên nhân,đệ đệ Cổ Tới Bảo của nguyên chủ bị bệnh, nãi nãi bắt công không chịu cho tiền xem bệnh,vừa lúc nghe nhà cách vách đề nghị xung hi,vậy là nguyên chủ được gả qua vừa cấp bạc đệ đệ chữa bệnh vừa giải quyết được vấn đề ngốc Đại Nha.

Chu thị nghĩ cũng thật tốt,Đại nha tuy ngốc nhưng sức lực lại lớn có thể so với một nam nhân trưởng thành. Dù sao cũng là cái ngọc lá gan lại nhỏ,đến lúc đó hù dọa một chút, đến thời điểm làm việc thì trở về làm việc, đến thời điểm ăn cơm liền qua cách vách ăn cơm, như thế sẽ có được một cái lao động miễn phí.

An quả phụ tuy rằng có chút ghét bỏ Cổ Đại Nha là người ngốc, nhưng không chịu nổi người khuyên, nói Đại Nha tuy rằng có điểm choáng váng,nhưng làm việc cần mẫn, hơn nữa thể chất không kém, nhất định là cái hảo sinh đường. Nhi tử Cổ Thanh là cái ốm yếu, chính mình lại nói không chừng khi nào liền bệnh không. Cưới cái ngọc tức phụ tốt xấu gì cũng lưu được hương khói, xem như cấp cha hán cái công đạo, nên liền nhận việc hôn nhân này.

Cổ Thanh cũng không nguyện ý cưới tức phụ, không nói tức phụ này là cái ngốc, còn lớn hơn mình tận ba tuổi, nhưng thấy nương mình một phen nước mắt một phen nước mũi, cũng liền cắn răng đáp ứng.

Ai biết mới vừa thành thân ngày hôm sau,nhà mẹ đẻ tức phụ liền tìm đến làm mẫu tử hai người tức giận thiếu chút nữa ngắt xiu.

Hai nhà kết thân trở thành trò cười ở trong thôn, chưa thấy qua nhà ai gả cưới mà đơn giản như vậy, không làm tiệc rượu không nói, liền cái thân bằng cũng không mời, người trong nhà gỗ bồn gỗ nồi, đội một cái khăn voan cũ bái đường xong việc.

Còn chưa nói xong,mới kết thân một ngày, nhà mẹ đẻ đến tìm cô dâu mới về nhà làm việc.

Nãi nãi cãi nhau âm ỉ, đại bá mẫu Trần thị cũng tới xem náo nhiệt,ngoài cửa nói nước miếng bay tứ tung, không ngừng bôi đen Cổ Đại Nha, còn đem nhân gia cô nhi quả phụ nói thành chỉ còn lại có một hơi, còn không được chết từ tế còn định liên lụy đến lão Cổ gia (liên lụy Cổ gia là liên lụy đến nhà mẹ đẻ Đại Nha) nhà bọn họ, tai họa Cổ Đại Nha nói không chừng còn đem tai họa đến cho lão Cổ gia.

Xung quanh người xem náo nhiệt rất nhiều nhưng không có ai đứng ra nói giúp, bởi không ai muốn đắc tội lão Cổ gia.

Lão thái thái Chu thị mắng xong nhi tử con dâu, lại chỉ vào thông gia mắng một hồi, mới lần nữa định gõ cửa, bắt buộc Cổ Phán Nhi ra làm việc cho nàng, chưa kịp gõ cửa đã được mở ra.

Cổ Phán Nhi muốn điên rồi,nàng còn chưa tiếp nhận được sự thật là nàng đã xuyên qua,bị sự thật này giầy vò làm cho sót ruột,cả người không dễ chịu,nằm lại không được,lại lần nữa từ trên giường nhảy xuống, vài bước vọt ra cửa, kéo cửa ra.

Cửa ‘ kéo kẹt ’ mở ra, âm thanh vô cùng chói tai.

Chu thị có giáo huấn lần trước,nên đỡ được tường,thân thể lão đạo nhưng không ngã.

Cổ Phán Nhi khinh thường mà nhìn thoáng qua Chu thị, sau đó hướng bốn phía nhìn lướt qua, mặt trầm xuống nói: “Nháo đủ chưa?”

Tiếng ồn ào đột nhiên im bật, âm thanh Cổ Phán Nhi không mang theo bất luận cảm tình nào mất liếc quá, mọi người đều cảm thấy khắp cả người phát lạnh, đều rung mình một cái, không tự giác mà lui lại mấy bước.

Cố Phán Nhi đứng cách xa nên không rõ ràng lắm,sức lực lại lớn,không phải muốn đánh người chứ!

Trần thị cũng rung mình một cái, bất quá nghĩ đến Cố Đại Nha ngày thường cũng là cái ngốc, bị đánh cũng sẽ không hé răng một tiếng, nên cũng liền không sợ hãi, chống nạnh mắng lên: “Cố Đại Nha ngươi đây là có ý tứ gì? Gã chồng nên cánh cứng lên không ít à? Còn dám đối với nãi ngươi hô to gọi nhỏ, trường bối nói chuyện khi nào đến lượt ngươi tới xen mồm”

Cố Phán Nhi liếc mắt Trần thị một cái: “Ngươi là ai? Ta nhận thức ngươi sao?”

Trần thị xem chút ngả ngửa, vỗ đùi kêu lên: “Làm bậy nha, chất nữ ta ngoan ngoãn mới vừa gả lại đây một ngày, liền đại bá mẫu này cũng không quen biết, đây không phải là chọc vào nhân tâm người ta sao? Nay cô nhi quả phụ quả nhiên không phải cái tốt, mới một ngày đã đem chất nữ dạy hư vậy đó,mọi người mau tới bình phẩm phân xử, này là chuyện gì à.”

Mọi người nghị luận sôi nổi, nói An quả phụ không tốt, cũng có nói lão cố gia không đạo đức.Bất quá còn có rất nhiều người nghị luận Cố Phán Nhi, rốt cuộc Cố Phán Nhi bộ dáng này cũng quá hung ác,cùng với bộ dáng ngày thường hoàn toàn không giống nhau.

Cũng có người chú ý tới đỉnh đầu Cố Phán Nhi: “Này Cố Đại Nha không phải bị đánh điên rồi đi?”

Lời này vừa ra, mọi người sắc mặt cả quai lên.

“Này Cố Đại Nha vốn dĩ đã ngốc, hơn nữa giờ lại điên, An quả phụ gia còn có thể sống được không?”

“Cũng không biết bị ai đánh, như vậy cái nha đầu ngốc là cái là cái chắc, ngày hôm qua chắc là bị đánh bất tỉnh khiêng qua đi.”

" Vừa ngốc,vừa điên thật đau đầu "

" Này lão Cố gia vừa tàn nhẫn vừa thiếu đạo đức,về sau ít tiếp xúc thì tốt hơn "

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Mụ lười

Edit: Snow

Chu thị vừa nghe vậy, tức khắc liền khó chịu, đó là chuyện gia đình mình, dạy dỗ con cháu, như thế nào liền thành làm chuyện thiếu đạo đức? Một đám gia hỏa không có mặt, nha đầu ngốc này bị đánh khẳng định là do nha đầu ngốc này không nghe lời, bằng không sao có thể sẽ bị đánh. | Chu thị đem mọi cái sai điều đổ lên đầu Cố Phán Nhi, cho rằng không phải do Cố Phán Nhi nói, người khác liền sẽ không nói nhiều lời nhàn thoai như vậy.

"Đánh điên rồi thì thế nào, cho dù là điên thì ta cũng là nãi nãi của nàng, nàng còn dám đánh ta?" Chu thị mắt sắc nhìn đến người nói hăng hái nhất bà nương Tam Câu Từ, bà ta cỡi giày xông lên đánh: “Ngươi là cái mụ già thú miệng phun đầy phân à, nhà của chúng ta trên dưới hòa thuận, nhi tử mỗi người hiểu thuận, ngươi cái mụ già thú ghen ghét không được, cố ý bại hoại thanh danh nhà ta, đánh chết ngươi.....”

Tam Câu Từ bà nương nhìn Chu thị xông tới, chạy nhanh trốn trong đám người, tuy là nàng chạy trốn mau, nhưng cũng bị đề giày đánh trúng vài cái đau đến nhe răng nhếch miệng, tránh ở sau đám người hùng hùng hổ hổ.

Trần thị tung ta tung tãng đi lên đỡ cánh tay Chu thị thêm mắm thêm muối: “Nương nhưng ngàn vạn lần đừng tức giận, muốn tức phụ nói, này đều là do Đại Nha đứa nhỏ này, mới vừa thành thân một hồi liền lười thành như vậy, làm hại nương xuống đài không được, như vậy còn phải nói, nhà ai vui cười được cái tức phụ lười như vậy,phải đến hảo hảo quản giáo mới được.”

Chu thị vừa nghe, tức khắc một đề giày trừu qua đi: “Ngươi biết như vậy còn đề lão bà tử ta một mình ở chỗ này kêu người,ngươi sáng sớm đi làm gì? Hay là ngươi tính toán làm thay việc Đại Nha?!”

Trần thị ăn đau, nịnh nọt nói: “Tức phụ này không phải thân thể không quá thoải mái sao, lại nói Đại Nha có thói quen làm việc, sao tức phụ lại bằng đại nha, vẫn là để Đại Nha làm thì tốt hơn”

" Hừ, cái đồ lười nhiều cứt đái ". Chu thị nhướn mắt thập phần không tốt.

Trần thị cười mỉa mai,cũng không nói tiếp, trông mắt lưu chuyển, tự cho là không ai nhìn đến, nhìn bốn phía đánh giá.

Quả phụ An thị nhỏ giọng rừ khóc, Cố Thanh chính giữa nhỏ giọng mà rống, thường thường phần nộ mà trừng liếc mắt một cái, trừng đến nhiều nhất chính là trừng Cố Phán Nhi, hẳn nghĩ nếu không phải bởi vì Cố Phán Nhi, thì sẽ không phát sinh những việc này.

Phu thê Cố Đại Hà nhìn Cố Phán Nhi muốn nói lại thôi, Cố Phán Nhi xem như không có việc gì, ngẩng đầu nhìn đỉnh cổ tranh, dứt khoát dùng lỗ mũi xem người, thật sự lười phản ứng với đám người cực phẩm này.

"Các người rót cuộc muốn như thế nào?" Cổ Thanh về mặt phần hận, bày ra bộ dáng muốn ăn thịt người, rót cuộc nhìn không được lên tiếng, đáng tiếc bộ dáng này Cổ Thanh một chút cũng không dọa được người, chỉ giống như tiểu bệnh miêu (ý là giống con mèo bệnh đó mấy ban).

Chu thị đẩy mặt khinh thường: "Các người đem ta cháu gái dạy hư, đền đi!"

Cổ Thanh về mặt phần nộ, chỉ vào Cổ Phán Nhi: "Nữ nhân ngốc này rõ ràng chính là bị các người đánh hư, lại đổ trên người chúng ta, bắt quả là xem chúng ta dễ khi dễ, nên bắt chúng ta đền,các người còn có biết xấu hổ hay không hả?"

Trần thị vừa nghe bồi, lập tức liền kích động lên: "Là ai đánh chúng ta cũng không biết, chỉ biết là ở nhà các người ở một buổi tối, liền trở nên vừa điên lại vừa lười, vốn dĩ là một cô nương rất ngoan ngoãn, hiện tại biến thành cái dạng này, không tìm các người tính toán sổ thì tìm ai tính toán sổ?Bồi tiền, bằng không các người một đám đều đừng nghĩ hảo quá."

Chu thị ứng tiếp: "Đúng vậy, lão đại tức phụ nói đúng, chạy nhanh bồi tiền!"

Hai người người một câu ta một câu, đem Cổ Thanh mẩu từ bức đến trong góc, bày ra vẻ không lấy tiền ra bồi liền tuyệt không buông tha, người xem cứng lưỡi không thôi, mọi người nghị luận sôi nổi.

Một số người không biết xấu hổ cho rằng đền tiền là đương nhiên,nhưng đó chỉ là số ít.

Cổ Đại Hà do dự một chút, cuối cùng là nhìn không được liền kéo kéo ống tay áo Chu thị: "Nương, Đại Nha nàng đã gả cho nhà người ta, giáo thành như thế nào chuyện của gia đình người,ta không thể....."

Chu thị quay đầu lại cho Cổ Đại Hà một cái tát: "Như thế nào là gia sự bọn họ, chẳng lẽ Đại Nha không phải do người sinh? Người chân què đầu óc hồng rồi phải không? Ta đây là cho Đại Nha thảo lấy lại công đạo, người như thế nào làm cha, không thấy được người Đại Nha bị..... Người..... Người cái nha đầu chết tiết kia, mau buông ta xuống..... Ai u....."

Cổ Phán Nhi thật sự chịu không nổi những tạp âm này, dứt khoát mỗi tay một cái, đem Chu thị cùng Trần thị cùng ném ra cửa, 'phanh' một tiếng đóng cửa lại, sau đó vỗ vỗ phui tay.

"Người, người..... Đại Nha, người như thế nào có thể đối với nãi nãi người như vậy,người đây là....." Cổ Đại Hà lắp bắp, một câu nói nửa ngày cũng chưa nói xong, Cổ Phán Nhi ánh mắt lãnh lẽo nhìn qua, hần liền im miệng.

Trương thị cũng hoảng sợ, trước kia Đại Nha tuy có thời điểm choáng váng,nhưng cũng tính là nghe lời, nhưng ánh mắt như vậy chính là chưa từng có quá, hừ đến người ta không dám hé răng.

"Mong, mong nhi, người làm sao vậy?" Trương thị cũng nói lắp.

Cổ Phán Nhi nghiêng đầu, nhú mày do dự một chút, dứt khoát cũng mỗi tay một cái, đem hai người xách tới cửa, bắt quả nhưng không có giống lần trước ném văng ra, mà là đẩy ra cửa, sau đó đóng cửa lại, làm mọi người tròn mắt cứng họng.

Lần này tất cả mọi người đều choáng váng, Toàn Phúc gia Đại Nha quả nhiên điên rồi.

Náo nhiệt này vẫn không nên xem thì hơn,vẫn là chạy nhanh về nhà,về sau nếu gặp Đại Nha phải trốn xa một chút,sức lực cỡ này lỡ phát điên có thể đánh người,thật đáng sợ.

Cưới cái bà nương điên như vậy,Thanh ca nhi cũng thật xui xẻo, toàn phúc gia (người nhà lão thái thái) cũng quá không có đạo đức.

Người xem náo nhiệt tản ra lưu lại Toàn Phúc gia mấy cái mặt nhìn nhau, lão thái thái tức giận đến cái mũi đều muốn rút ra ngoài, cời gậy liền đi đánh Trương thị: "Đều là tại người cái bà nương này, đồ Tang Môn tính, sinh ra cái bồi tiền hóa, choáng váng còn giả điên, làm hại ta mặt mũi đều ném. Nói không chừng đây là người dạy, bằng không ngốc từ sao sẽ biến thành cái dạng này, ta làm người không tốt à, sao lại tạo nghiệt này,làm lão tam cưới mụ lười người ăn không làm, hiện tại Đại Nha bị người dạy thành như vậy, về sau công việc của Đại Nha trước kia đều do người làm, làm không xong đừng nghĩ ăn cơm....."

"Nương, đừng đánh, đừng, đừng đánh....."

Cổ Đại Hà thấy tức phụ nhà mình bị đánh, đau lòng không thôi, lại không dám đi can lão nương nhà mình,đánh phải ôm đầu đi chần. gậy đánh vào hần,một đại lão gia như hần đều cảm thấy đau khắp người, nếu là đánh trên người tức phụ nhà mình thì đau đến mức nào,Cổ Đại Hà lại sốt ruột lại đau lòng.

Chỉ có thể cầu nguyện lão nương nhà mình nhanh đánh một, xả ra khẩu khí này.

Trần thị ở một bên xem diễn, mặt ngoài lúc kinh lúc rống, thường thường khuyên can một chút, lại ở bên thêm mắm thêm muối, đẩy lòng lại vui sướng khi người khác gặp họa, không biết vui thành cái dạng gì.

Đối với việc đôi cha mẹ bánh bao bị đánh,Cổ Phán Nhi hiện tại không biết, phỏng chừng biết cũng không quan, hiện tại nàng còn chưa thích nghi hoàn toàn với cái thân phận này,Nếu không phải trước mắt hai người đang ôm nhau khóc là chủ nhân của nhà này, nói không chừng nàng cũng sẽ quăng ra ngoài.

Khóc sụt sùi, thật đúng là phiền quá.

Cổ Phán Nhi do dự một chút, vươn chân đá nhẹ một chút: "Uy, khóc xong rồi nấu cơm cho ta đi".

Tiếng khóc dừng lại, Cổ Thanh nhảy dựng lên: “Muốn ăn chính người làm đi!”

Cổ Phán Nhi nhú mày: “Người xác định muốn ta tự đi làm”.

Cổ Thanh trừng mắt nhìn Cổ Phán Nhi liếc mắt một cái: “Không phải người chẳng lẽ là ta, trách không được nhà mẹ đẻ người mắng người lười, quả nhiên là mụ lười”.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tới đòi tiền

Edit: Snow

Cổ Phán Nhi cương rồi lại cương, run rẩy khoe miệng, cần chiếc đũa yên lặng xoay người đưa lưng về phía bọn họ..

Mẫu tử hai người đáng thương vô cùng,cùng phân nhau chén nước cháo loãng, canh uống cũng chỉ có nước. Một bữa ăn chỉ có bấy nhiêu mặc kệ đói hay no, ăn cũng giống như không ăn, Cổ Thanh cắn răng trừng mắt nhìn Cổ Phán Nhi liếc mắt một cái, chạy đến lu nước uống một bụng nước, mới không cảm giác đói.

“Nương, ta đi đào rau dại, người liền ở nhà nghỉ ngơi, đừng làm thù thù.” Cổ Thanh chống trên lưng cái sọt, lấy một cái lưới hái, trước khi ra cửa còn trừng mắt nhìn Cổ Phán Nhi liếc mắt một cái.

An thị muốn nói lại thôi, thờ dài một hơi: “Người đi sớm về sớm”

Cổ Phán Nhi giống như cái bóng,vô thanh vô thức đuổi kịp Cổ Thanh, An thị xoay lại không thấy Cổ Phán Nhi liền giật mình lập tức nhảy dựng nhìn ra bên ngoài thấy Cổ Phán Nhi chạy như quỷ đuổi theo Cổ Thanh.

Này, này.....

An thị lấp ba lấp bấp há miệng, miệng giật giật nhưng là không kêu ra tiếng được.

Đào rau dại cũng công việc mỗi ngày của Cổ Thanh,hắn thân thể không tốt, trước kia An thị không yên tâm Cổ Thanh đi ra ngoài một mình, nhưng gần đây An thị đôi mắt càng ngày càng không tốt,việc đào rau dại này liền dừng ở trên người Cổ Thanh. Cổ Thanh đã đào hai tháng rau dại, thân thể cũng trở nên ngày càng không tốt, cái này làm cho An thị lo lắng không thôi, hiện giờ thấy Cổ Phán Nhi đuổi kịp, tâm tình cũng buồn xuống không ít.

Liên tính con dâu này có điểm ngọc không thể hỗ trợ, nhưng cũng có thể trông chừng nhi tử cũng có điểm tốt.

Vừa muốn xoay người vào cửa, An thị phát hiện đối diện Cổ Thanh đi tới một phụ nhân có tướng mạo chanh chua, phụ nhân nắm tai một người nam nhân hướng bên này đi qua, tức khắc An thị liền cả kinh nước mắt đều sắp chảy ra.

Cổ Thanh dừng lại, làm Cổ Phán Nhi nhú nhú mày, do dự một chút, liền thối lui lại sau.

“Nha, này không phải thanh ca nhi sao, đây là tức phụ người mới cưới đi? Lớn lên cũng rất tuấn tú sao” Phụ nhân buông nam nhân ra.che kín đường đi của Cổ Thanh, khoa trương mà kêu lên.

Âm thanh thật sự là khó nghe, Cổ Phán Nhi đảo mắt tai lần nữa im lặng lui ra phía sau.

Cổ Thanh nhú nhú mày cũng lui về phía sau hai bước, liên tính phụ nhân này không chắn đường hắn cũng không tính toán rồi đi lúc này.

An thị thấy Cổ Thanh bị che khuất, tức khắc liền luống cuống lên,vừa lau nước mắt vừa lao tới: “Tổng đại tỷ người, người muốn làm gì đây? Không được khi dễ nhi tử ta!”

Tổng đại tỷ khoa trương mà hét lên: “Nha, ta nào dám khi dễ nhà các người à! Người cái đồ không biết xấu hổ, đồ đi đều đem nam nhân câu dẫn đến hòn cũng không thả ra, ta nếu dám khi dễ các người, nam nhân đáng chết này còn không đem ta huy, đem người cưới trở về à!”

Âm thanh của phụ nhân này vốn bén nhọn giờ lại hét lên nên bốn phía đều nghe thấy.

Đang lúc sáng sớm, các thôn dân đến giờ đi lao động, rất nhiều người đều có thể nghe thấy âm thanh của Tổng đại tỷ, mọi người sôi nổi ra xem náo nhiệt, đối với An thị cùng Tổng đại tỷ chỉ chỉ trỏ trỏ.

Vốn dĩ ở trước mặt Tổng đại tỷ, nam nhân kia còn thành thật, lúc này khó chịu, thấp giọng nói: “ người đây là nói gì đâu? Ngày thường ở nhà người nói như thế nào ta liền không tính, nhưng đây là ở nhà người khác. Huống hồ không phải ta đã nói rồi sao? Ta cùng với An muội tử thật sự không gì, người sao không chịu tin?”

Tổng đại tỷ tức khắc lớn tiếng thét chói tai: “Không gì mà nguoi còn cho tiền nàng tiêu, còn có biết xấu hổ hay không!”

Đều nói quả phụ trước cửa nhiều thị phi, ngày thường về lời đồn An thị cũng không ít, bắt quá đều là vô căn cứ, toàn nói bằng miệng mà thôi. Nhưng hôm nay tình huống này không giống nhau, tức phụ người ta đều đã tìm tới cửa.

Có náo nhiệt xem, các thôn dân cũng không vội mà đi làm việc.

Lưu Thiết Trụ nóng nảy đỏ mặt, rống lên: “Sao lại thế này, không phải nói tới đòi tiền thôi sao, sao bây giờ lại nói lời bậy bạ vậy? Ta không phải đã cùng nguoi giải thích rồi sao? Nguoi sao còn như vậy đâu?”

Tổng đại tỷ vốn dĩ chỉ có một chút hoài nghi, nhưng thấy Lưu Thiết Trụ bảo vệ An thị như vậy, tức khắc liền càng thêm hoài nghi, nhào lên đánh mắng: “Ta đánh chết nguoi cái không biết xấu hổ, lão nương gả cho nguoi nhiều năm như vậy, cho nguoi sinh nhi dưỡng nữ, từ trước đến nay không có làm chuyện gì có lỗi với nguoi. Nguoi khen ngược, cầm tiền lão nương thù thu được đi nuôi dưỡng đồ quả phụ không biết xấu hổ này, nguoi không thấy thất vọng với lão nương sao”

Lưu Thiết Trụ cảm thấy mặt mặt, đẩy Tổng đại tỷ ra.

Tổng đại tỷ đầu tiên là sững sốt, sau đó đặt mông ngồi dưới đất, vỗ đùi gào khóc: “Ông trời ơi, ta đây là tạo nghiệt gì à, như thế nào liền gả cho một nam nhân không có lương tâm như vậy, để cho ta đi chết đi, đồ phải để người khác chê ta chiếm vị.”

Theo Tổng đại tỷ khóc nháo, các thôn dân cũng nghe được mình bạch đây là chuyện gì. Sôi nổi chỉ trích An thị không biết xấu hổ, thông đồng đàn ông đã có vợ, làm hại gia đình phu thê người ta bất hòa.

An thị vội vàng giải thích: “Không, không phải, ta.”

Không đợi An thị nói xong, Tổng đại tỷ thét chói tai liền đánh gãy lời nói của An thị “Cái gì không phải, chẳng lẽ Thiết Trụ nhà ta không có cho tiền nguoi tiêu? Nguoi dám thề với trời?”

“Ta, ta.” An thị nước mắt ‘ròng ròng’ chảy xuống, không biết nên giải thích như thế nào.

Nguyên lai hai tháng trước An thị đến trấn trên giao thù phẩm cho tiệm thuốc, nhưng đi không vài bước liền té xỉu ở trên phố, cùng lúc đó Lưu Thiết Trụ cũng giao thù phẩm nhìn thấy, đưa đến y quán. Lúc ấy An thị bị bệnh rất nghiêm trọng, thù phẩm chút tiền ấy căn bản không đủ để trả tiền được, Lưu thiết trụ thấy An thị đáng thương, liền đem tiền mình bán thù thu được năm mươi văn trả luôn tiền được cho An thị, Lưu thiết trụ là người thành thật, không tính toán xem An thị còn tiền hay không cũng không hỏi An thị là người ở đâu.

Nhưng không chịu nổi Tổng đại tỷ không vui a! Không duyên cớ thiếu năm mươi văn tiền, thế nào cũng phải hỏi cho mình bạch, Lưu thiết trụ không chịu nổi đem sự việc nói ra, Tổng đại tỷ nghe xong chạy nhanh đi hỏi thăm. Nhưng hỏi thăm hai tháng cũng không nghe được gì, cho rằng năm mươi văn tiền kia ném đá trên sông, chưa từng nghĩ hôm qua nghe người ta nói chuyện phiếm, nói bên này Cố gia thôn cưới vợ, biết được này An thị này đúng là An thị trong miệng Lưu thiết trụ kể về cái nữ nhân đáng thương kia, liền lập tức liền đuổi lại đây.

Hỏi thăm người phía trước, có người chỉ vào Cố Thanh, nói là nhi tử của An thị.

Kết quả là, xuất hiện một màn kia.

Muốn nói An thị này nếu là tức phụ nhà người khác liền không tính, nhưng có tình lại là cái quả phụ xinh đẹp, giờ đây còn thấy bộ dáng xinh đẹp của An thị, Tổng đại tỷ giận tới tái mặt, không cần suy nghĩ liền hoài nghi lên.

Hơn nữa An thị này còn bày ra bộ dáng không giải thích được, Tổng đại tỷ sao có thể không nghi ngờ, lăn long lóc từ trên mặt đất bò dậy, hướng phía An thị vọt qua: “Ta đánh chết nguoi cái đồ đĩ không biết xấu hổ!”

An thị vốn là thể nhược yếu, nơi nào trốn được, lập tức bị té ngã trên đất, trong nháy mắt đã bị tát mấy cái, trên mặt tái nhợt nhiều thêm mấy vết máu.

Cố Thanh kêu sợ hãi nhào tới: “Không được đánh nương ta ”.

Tổng đại tỷ lớn lên năm đại bốn thô, một phen liền vác Cố Thanh ném qua một bên, ngồi ở trên người An thị, tiếp tục bắt lấy đầu tóc An thị hướng mặt, hướng về phía dưới ngực mà đánh, bên đánh bên mắng: “Cho nguoi câu dẫn nam nhân ta, ta làm nguoi câu dẫn nam nhân ta, nguoi cái đồ đĩ không biết xấu hổ, lớn lên về mặt hồ ly tinh . . .”

Cố Phán Nhi vốn không tính toán nhúng tay, nhưng mắt thấy tiểu tướng công bị vút ra liền phải té ngã, không nhìn được đuôi tay đỡ một phen. Nhưng tiểu tướng công đến nhìn cũng không nhìn nàng liếc mắt một cái, còn chưa đứng vững liền tiếp tục nhào đi lên, cũng không xem hân này tay nhỏ chân nhỏ có thể hay không kéo lay động được nông phụ bư hân này.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thuế ruộng

Edit: Snow

Nàng bấu môi, duỗi tay đem tiểu tướng công xách trở về phóng qua một bên, duỗi tay bắt lấy cái tay của Tổng đại tỷ đang nắm tóc An thị dùng sức nắm chặt.

Tổng đại tỷ thét chói tai buông lỏng tay ra: “A, tay của ta, tay của ta!”

Cố Phán Nhi nhú nhú mày, đem Tổng đại tỷ túm lên, sau đó một chân đạp đi ra ngoài.

“Thật là ồn ào!”

Đối với lý do đá người này thật làm người ta vô ngữ. Tổng đại tỷ chần chờ một chút, lại không dám lần nữa nhào lên, dứt khoát ngồi dưới đất khóc thét lên: “Này đây là không biết xấu hổ khi dễ người a, nam nhân cũng không đáng tin cậy, bị đồ đĩ hồ ly tinh kia câu dẫn, mất thấy tức phụ bị đánh cũng không hỗ trợ a! Này toàn gia nam trộm nữ xướng, đều không phải cái gì thứ tốt, đây là xem lão nương dễ khi dễ.....”

Cố Phán Nhi nghe được thì vô ngữ, lột chiếc giày của An thị còn ngồi dưới đất hướng Tổng đại tỷ ném qua, vừa vặn chặn miệng thối của Tổng đại tỷ kia, âm thanh đột nhiên im bật.

An thị chớp chớp đôi mắt, lại chớp chớp đôi mắt, ánh mắt không tốt lắm, chỉ biết là Cố Phán Nhi cởi nàng giày, lại không biết giày bị ném tới nào, hơi sợ mà kéo kéo tay áo Cố Phán Nhi: “Đại Nha, ta giày đâu?”

Phi phi phi.....

Tổng đại tỷ đem giày bắt lấy ném trở về, thét chói tai: “Người cái tiểu đồ đĩ không biết xấu hổ, thế nhưng dám nhét giày rách trong miệng lão nương!”

An thị ngờ ngẩn, sợ hãi mà hướng Cố Thanh phía sau rút cổ lại, giày được ném trở về cũng không rảnh lo.

Cố Thanh trong nháy mắt muốn phun cười, bất quá nghĩ đến tình huống hiện tại này, lại là cười không nổi, lấy giày bị ném trở về giày kia, yên lặng mà mang trở lại trên chân An thị.

Thôn dân vây quanh xem không cái áp lực kia, liền sôi nổi cười phá lên.

“Cười cái gì cười, các người này đàn.....”

Tổng đại tỷ bị cười đến không còn mặt mũi, gân cổ lên lại muốn thét chói tai, Cố Phán Nhi cau mày lại giơ tay cởi của An thị một chiếc giày khác, Tổng đại tỷ thấy tình thế không tốt vội bụng kín miệng, trừng mắt Cố Phán Nhi.

Cố Thanh đoạt lấy giày trong tay Cố Phán Nhi, hơn nữa trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái: “Đừng lấy giày lão nương ta”.

Cố Phán Nhi sờ sờ cái mũi: “Thuận tay thôi!”

Cố Thanh khước miệng cười cười, muốn cười lại có chút cười không nổi, lại lần nữa yên lặng mà giúp An thị đem giày mang trở lại.

Cố Phán Nhi đã không có đồ vật trên tay, hướng trên mặt đất tìm tìm, nhặt được một khối cục đá dính bùn ở trên tay vứt vứt, sau đó tà liếc mắt một cái Tổng đại tỷ.

Tổng đại tỷ vốn dĩ thấy Cố Phán Nhi trên tay không có giày rách, còn định há mồm mắng to, nhưng đảo mắt Cố Phán Nhi liền cầm lấy một cục đá so với nắm tay còn to hơn, tức khắc liền hoảng sợ, chạy nhanh từ trên mặt đất bỏ chạy, tránh ở phía sau nam nhân nhà mình, đã sợ lại giận mà trừng mắt Cố Phán Nhi.

“Có thể yên tĩnh nói chuyện sao?” Cố Phán Nhi cười tủm tỉm hỏi.

“Có thể, như thế nào không thể!” Tổng đại tỷ tránh ở sau lưng Lưu Thiết Trụ kêu to, cứ việc trong lòng sợ thật, lại không vui từ bỏ kia năm mươi văn kia, nói còn trừng mắt nhìn An thị liếc mắt một cái. “Người cái không biết xấu hổ đồ đĩ, câu dẫn nam nhân ta cho người tiêu tiền, người.....”

Cố Phán Nhi không đem cục đá ném qua, bởi vì nàng không thể bảo đảm lúc bức bối, có thể hay không một cục đá ném phụ nhân ồn ào này bay rớt đầu, bất quá chỉ là đem một khối bùn dính trên tảng đá bẻ hạ ném đi qua.

Hòn đất không lớn không nhỏ, vừa lúc đập trúng Tổng đại tỷ đang lên giọng nói, nghẹn đến nửa ngày cũng không thể nhổ ra được, duỗi cổ nuốt đi xuống, nghẹn đến nước mắt ào ào.

Hoàn quả khí Tổng đại tỷ đến ghê tởm, cong thân mình phun ra, lại đem hòn đất vừa mới nuốt xuống bụng phun ra. Xem đến mọi người cũng phải ghê tởm, trốn sang bên cạnh, tức khắc liền đem Tổng đại tỷ cùng Lưu Thiết Trụ cô lập ra.

Tổng đại tỷ thật vất vả mới hoãn lại được, liền muốn mắng chửi người, nhưng vừa thấy bộ dáng tủm tỉm cười của Cố Phán Nhi, lập tức liền hoảng lên, về mặt kinh sợ mà tránh ở sau lưng Lưu Thiết Trụ.

Nếu nói chỉ là bị ném giày với cục bùn thì Tổng đại tỷ hẳn là không đến mức phải sợ hãi như thế, nhưng nhìn Cố Phán Nhi Tổng đại tỷ liền có loại cảm giác

sồn tóc gáy, cả người ứa ra mồ hôi lạnh.

Cổ Phán Nhi lại lần nữa cười tủm tỉm nói: “Lúc này đây có thể hào hảo nói chuyện sao?”

Tổng đại tỷ không dám nói lời nào, dùng sức véo một phen vào lưng Lư Thiết Trụ, ý bảo Lư Thiết Trụ lên tiếng.

Lư thiết trụ đau đến nhe răng, thiếu chút nữa đã kêu ra, trong lòng ngậm bực bà nương nhiều chuyện, bất quá là vẫn thành thật mà hướng về Cổ Thanh mà mở miệng: “Thanh ca nhi, nương ngươi hai tháng trước ở trên phố té xỉu, ta thấy nương ngươi tiền không đủ, đã lấy ra năm mươi văn tiền cho nương ngươi, bị Tổng đại nương đã biết, này không. Này không.”

Cổ Phán Nhi vứt cục đá trong tay hỏi: “Tôi cửa đòi tiền, đúng không?”

Lư Thiết Trụ xấu hổ: “Là, đúng vậy.”

“Thì ra là chuyện này!” Cổ Phán Nhi có chút vô ngữ mà đem cục đá vứt bỏ, vỗ vỗ đất trên tay, vươn móng vuốt về phía An thị: “Năm mươi văn, lấy tới!”

An thị ánh mắt có chút trốn tránh, tránh ở phía sau Cổ Thanh, yếu ớt nói: “Đại Nha, nương không có tiền.”

Cổ Phán Nhi ngẩn người: “Năm mươi văn đều không có?”

An thị lại rụt rụt: “Còn có năm văn tiền.”

Cổ Phán Nhi khoe miệng trều trều, còn thiếu gấp mười lần, thật đúng là. giờ nàng nói cái gì mới tốt đây? Nghĩ nghĩ lại hỏi: “trong nhà có đồ vật nào đáng giá, lấy tới đây”.

Tổng đại tỷ vừa nghe lấy đồ vật tới, lập tức kêu lên: “Muốn dễ nói, trừ bỏ lương thực thứ khác đều không được!”

Nhìn quanh tà Tổng đại tỷ liếc mắt một cái, lại nhìn về phía An thị: “Có nghe hay không, lương thực cũng đúng.”

An thị vừa nghe đến lương thực hai chữ, nước mắt liền ‘ cách cách ’ rớt xuống, nức nở nói: “Trong nhà không có lương thực, một chút đều không có, vốn dĩ ngày hôm qua đoàn người còn tặng mười mấy cân lương thực tới, chính là buổi sáng hôm nay nhà mẹ đẻ người tới một chuyến, đem lương thực đều lấy mất.”

Cổ Phán Nhi nhú mày: “Còn cầm đi cái gì?”

An thị nức nở nói: “Còn có một con.”

“Còn có cái rầm!” Trong đám đông một người hét lên, hướng phía An thị nhào tới.

Người cái đồ đi không biết xấu hổ, nhà của chúng ta khi nào cầm qua đồ vật của các người, chính mình không biết xấu hổ dụ dỗ lấy tiền của nam nhân nhà người ta, thế nhưng còn nghĩ đến nhà của chúng ta cho các người tiền, nghĩ cũng thật tốt à ”.

Theo tiếng hét chói tai Chu thị nhào tới, đám người cũng tản ra một đường. Toàn Phúc gia vài người đi ra. Thời điểm vừa mới nháo lên, bọn họ liền đuổi lại đây, vẫn luôn tránh ở trong đám người xem náo nhiệt. Nếu không phải An thị lời vừa lời mới nói, bọn họ còn vui sướng xem náo nhiệt, nhưng nói đến trên đầu bọn họ, tự nhiên liền không vui.

Trần thị đứng ở trong đám người ồn ào: “Toàn gia các người không biết xấu hổ, lừa tiền nam nhân người khác không nói tới, còn định vu khống nhà ta lấy đồ vật nhà các người.”

Cổ Thanh hồng mắt bảo vệ An thị: “Rõ ràng chính là các người cầm!”

Chu thị mặc kệ người trước mặt là ai, nhào lên cào vài cái đem mặt Cổ Thanh cào thành nở hoa.

Cổ Phán Nhi mày mình đến có thể kẹp chết một con ruồi, chuyện này chưa xong, chuyện khác lại tới? Loạn một đoàn? Một phen xách cổ áo Chu thị rồi đem Chu thị xách tới giữa không trung.

Chu thị chân không thể chạm đất, lưng lại quay về phía Cổ Phán Nhi, đối với Cổ Phán Nhi không có nửa điểm biện pháp, vừa kinh vừa giận: “Ngốc Đại Nha người là cái nghiệp chướng bị thiên lôi đánh xuống không được chết từ tế, liền thân nãi nãi cũng dám đánh, sớm biết rằng người như vậy là cái tảng tận lương tâm, lúc vừa mới sinh ra liền một phen bóp chết người.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 6: Cướp đoạt

Edit: Snow

Đáng tiếc Toàn Phúc gia người sáng sớm tỉnh mơ đã đi xuống ruộng, lưu tại trong nhà cũng chỉ có mẹ con Trần thị cùng với Chu thị, tứ chi ở giữa không trung hươu nửa ngày, cũng không ai tới giúp nàng.

Trần thị chỉ lo ở một bên kêu làm bậy, cũng không tiến lên hỗ trợ, Cổ Nhị Nha chỉ lo xem diễn.

Cổ Phán Nhi có chút ghét bỏ Chu thị quá ồn ào, bất quá rốt cuộc cũng là nãi nãi của thân thể này, không thật thể nhét miệng nàng lại, nhúu mày hỏi Cổ Thanh: “Này đây lại là chuyện gì?”

Cổ Thanh hồng mắt, giọng căm hận nói: “Đừng nói người không biết, bọn họ hôm nay sáng sớm tới tìm nháo, đem trong nhà mười mấy cân lương thực, một ít thức ăn, một cây vải, còn có.....”

Bỏ vải kia là thứ tốt, đồ Chu thị ăn vào, còn muốn cho nàng nhờ ra, đó là việc trăm triệu không thể, thấy Cổ Thanh làm trò mọi người mặt nói ra, nàng nóng nảy mất, tức khắc lại tức, lại bực: “Người cái đồ không biết xấu hổ, đoán mệnh quý, nhà các người nghèo kiệt hủ lậu tướng, nào có cái gì thứ tốt. Tướng vu không ta, ta không hề mình bị đẩy đi vòng vòng! Cái này nha đầu chết đảm kia, mau thả ta ra, ai vui quân mà chuyện rách nát nhà các người, ta còn phải trở về chăm heo nữa ”

“Còn có cái gì?” Cổ Phán Nhi nhúu mày.

Cổ Thanh nhìn thoáng qua Cổ Phán Nhi, đem tầm mắt dời về phía cổ tay Cổ Nhị Nha đang xem náo nhiệt.

Cổ Phán Nhi theo ánh mắt Cổ Thanh nhìn qua, tầm mắt bị vòng sắc lục thủy trên tay Cổ Nhị Nha hấp dẫn, trái tim đột nhiên nhảy lên vài cái, ngừng hô hấp.

Cổ Nhị Nha trong lòng hoảng hốt, vội đem quần áo kéo xuống dưới, ý đồ đem vòng tay cất dấu.

Tầm mắt bị che, Cổ Phán Nhi phục hồi tinh thần lại. Nhớ tới đây là vòng tay vốn An thị cấp cho nguyên chủ, lại bị Cổ Nhị Nha ngạnh đoạt đi.

Ánh mắt chợt lóe, buông Chu thị ra, hướng Cổ Nhị Nha bước đi qua.

Cổ Nhị Nha thấy Cổ Phán Nhi đi tới, liền muốn hướng trong đám người chạy trốn, trong lòng không khỏi hối hận, sớm biết rằng liền không xem cái náo nhiệt này, tính toán về sau trước mặt Cổ Phán Nhi không để lộ ra vòng tay.

Cổ Phán Nhi lại lại để cho nàng như mong muốn, ôm đồm Cổ Nhị Nha xách trở về, duỗi tay liền cời vòng trong tay nàng.

“Ngốc Đại Nha người muốn làm cái gì?” Cổ Nhị Nha vừa kinh vừa sợ, dùng sức giãy giụa lên, cái vòng tay này chính nàng thích vô cùng, đeo lên lại thấp phân thoải mái, nên không vui đem đi bồi thường. “Đây là vòng tay của ta, người không thể cướp đi.”

Cổ Phán Nhi đầu thêm nói gì với nàng, nắm tay Cổ Nhị Nha liền đem vòng tay lấy ra, sức lực không nhỏ, đau đến mức Cổ Nhị Nha nước mắt đều sắp chảy xuống. Nhưng nàng bất chấp đau đớn vội đi đoạt vòng tay lại. Cổ Phán Nhi không khách khí mà khuỷu tay lên đỉnh đầu, đem Cổ Nhị Nha lên đỉnh làm dạ dày đau đớn, sau đó tùy tiện mà đem vòng tay đeo vào tay mình: “Quả nhiên là bà bà cấp con dâu đồ tốt, không tồi!”

Cổ Nhị Nha chần chờ một chút, nhưng chung quy vẫn là luyến tiếc vòng tay này, nhảy qua đoạt lại.

Cổ Phán Nhi hai mắt trừng: “Cổ Nhị Nha người đây là có ý tứ gì, vòng tay này nguyên bản chính là của bà bà ta, đây là sự tình người Cổ gia thôn người đều biết.”

Điểm này Cổ Nhị Nha không thể phủ nhận, tròng mắt vừa chuyển, vẻ mặt ủy khuất mà khóc lên: “Đại tỷ người như thế nào có thể như vậy, vòng tay này người rõ ràng đã tặng cho ta, như thế nào có thể đòi về.”

Cổ Phán Nhi không vừa mắt bộ dáng này này, bất quá cũng không ý hủy đi thanh danh Cổ Nhị Nha, trừng mắt nói: “Người khẳng định nghe lầm, ta bất quá là cho người mượn xem một chút, sao có thể cho người! Đây chính là vật bà bà truyền con dâu, ta lại không có nhit từ, đâu ra con dâu lớn như vậy, sao có thể đưa người!”

Mọi người vậy xem ầm ầm cười to.

Cổ Nhị Nha đỏ mắt, dậm chân khóc rờn nói: “Đại tỷ, người như thế nào có thể như vậy!”

Cổ Phán Nhi bĩu môi: “Ta như thế nào không thể như vậy, vẫn là nói người muốn làm con dâu bà bà ta? Ta bà bà chỉ có tiểu tướng công ta là một cái nhit từ. Tiểu tướng công với thân thể đáng thương này, cũng không thể nào cưới người làm thiếp được. Nói nữa, liền tính người muốn làm thiếp cũng không phải là tức phụ đứng đắn, vòng tay này sao có thể cho người?”

Lời này vừa ra, tiểu tướng công Cổ Thanh đen mặt, An thị đình chỉ tiếng khóc há miệng ngơ ngác.

Trần thị khó chịu, xông lên tiến đánh một cái tát: “Người cái tiểu đồ đã không biết xấu hổ, chính mình là cái không biết xấu hổ liền tính, thể nhưng còn muốn làm bại hoại thanh danh tỷ muội nhà mình.”

Chu thị cũng vội đi lên: “Đánh chết người cái đồ không biết xấu hổ ”

Cổ Nhị Nha nhân cơ hội muốn đoạt lại vòng tay, nhưng bất nửa ngày cũng bắt không được tay Cổ Phán Nhi, trong cơn tức giận liền hướng trên mặt Cổ Phán Nhi xuống tay.

Lúc này rối loạn nội bộ, không thể đánh lại không thể mắng, Cố Phán Nhi mặt hoàn toàn đen xuống, không kiên nhẫn mà đem một đám đầy ra. Nhưng đầy ra các nàng lại tiếp tục lại nhảy lên phía trước, giống như không muốn sống nữa. Cố Phán Nhi thật sự là vô ngữ, mở miệng trước nàng còn nghĩ không muốn hủy thanh danh cô nương nhân gia đâu, kết quả vẫn là không cần thận.

Không phải cố ý có được không? Đừng, điên rồi!

“Này này. Sao người trong nhà lại đánh nhau rồi” Tổng đại tỷ xem đến đôi mắt trừng lớn, tránh ở sau Lư Thiết Trữ cúi đầu xem, trong mắt toàn là vui sướng khi người gặp họa.

Lư Thiết Trữ cũng phát hoảng: “Nếu không ta trở về đi, tiền này bỏ đi.”

Nghe nói không cần tiền, Tổng đại tỷ không chịu, dùng sức véo Lư Thiết Trữ một phen: “Người nghĩ tiền là lũ lụt chảy tới? Cũng không nhìn xem nhà người mấy cái oa tử đối thành cái dạng gì, kia chính là mười mấy cân mỡ thô à!”

Ăn ít mấy ngụm cũng không chết được! Lư Thiết Trữ định rống ra, nhưng lại không kiên nhẫn với việc Tổng đại tỷ vẫn luôn la nhai, đành phải căng da đầu giữ lại.

Hai người đối thoại bị Cố Phán Nhi nghe được, chân mày cau lại, nhìn trước mặt ba cái nữ nhân giống như điên, càng thêm không kiên nhẫn. Tầm mắt lơ đãng quét qua Chu thị cùng Trần thị trên tóc cắm thoa bạc, còn có hoa lụa của Cố Nhị Nha, trông mắt vừa chuyển, nảy ra ý hay.

Ta xem các người cuộc sống hàng ngày cũng không quá tốt, đồ vật phía trước lấy đi liền bỏ qua, bắt quá.” Cố Phán Nhi cúi tay nhanh chóng nhỏ xuống thoa bạc của hai người, lại kéo xuống hoa lụa của Cố Nhị Nha, sau đó đem các nàng một đám đầy đi ra ngoài. “Ta xem mấy thứ này còn dùng được, coi như là bù mười mấy cân lương thực kia, một ít thức ăn, còn có một bộ vải tốt kia”

Ba người ngẩn ngơ, không rõ như thế nào trong chớp mắt công phu, đồ vật liền đến trong tay Cố Phán Nhi.

Cố Nhị Nha phản ứng lại đầu tiên, nhào qua: “Đó là hoa lụa ta thích nhất”. Không nghĩ tới chẳng những không có đoạt lại vòng tay, liền hoa trên đầu cũng rơi xuống trên tay Cố Phán Nhi, Cố Nhị Nha cảm giác muốn điên rồi.

Cố Phán Nhi cười tủm tỉm mà đẩy Cố Nhị Nha ra, đem hoa lụa cài trên tóc mình, khoa tay múa chân một chút: “Vừa lúc, ta cũng rất thích, đẹp không?”

“Nương, ta bị khi dễ sắp chết rồi!” Cố Nhị Nha tức giận đến muốn khóc, đánh không đánh lại, đoạt cũng không đoạt lại.

Trần thị môi run run một chút, cầu cứu nhìn về phía Chu thị, đùa giỡn như vậy trong chốc lát, nàng xem cũng đã minh bạch, đừng nói liền ba người, cho dù có thêm ba người, cũng không phải là đối thủ của Cố Phán Nhi.

Chu thị trầm bị rút, tóc cũng loạn, thiếu chút nữa tức giận đến ngã ngựa. Trong mắt nàng Cố Phán Nhi chính là cái điên, từ đầu không còn trầm, nàng cũng có chút phát hoảng, hiện tại một tay một cây trầm, càng nhìn càng là làm người sờn tóc gáy, nơi nào còn dám nhào lên.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cỗ heo

Edit: Snow

Ngốc từ giết người, cũng không phải là chuyện gì mới mẻ.

Chu thị nhìn chằm chằm Cố Phán Nhi trong chốc lát, liền đem Trần thị đẩy ra ngoài: “Người đi lấy lại cho lão nương, không đem trầm bạc lão nương trở về, lão nương đánh gãy chân tiện nhân người.”

Trần thị cả người cứng đờ, trong lòng thầm mắng chết lão thái bà, trong miệng lại không dám lên tiếng phản đối, liếm liếm môi khô khốc, thừ mặt nói: “Đại Nha người xem, ta tốt xấu cũng tìm cho người nhà chồng tốt không phải? Vài thứ kia ta cảm cũng không tồi, nhưng khi đó không phải nói thay sinh lễ sao?”

Cố Phán Nhi cười nhạo: “Gã xong về sau mới cho sinh lễ? Người như thế nào không nói là hồi môn lễ?”

Trần thị cười mỉa: “Đúng, đúng, đại bá nương nói sai rồi, là hồi môn lễ.”

Cố Phán Nhi khoe miệng vừa kéo, bắt quá thực mau lại cười, giờ giờ trầm bạc cùng hoa lụa trong tay: “này xem như các người cho ‘ấm nữ đi’!”

Chu thị đen mặt, cúi tay hung hăng véo Trần thị một cái, Trần thị đau đến hít ngược một hơi khí lạnh, nước mắt đều sắp chảy xuống, đáy lòng đã sớm đem Chu thị mắng cho chết khiếp.

Ánh mắt chuyển động đảo bốn phía, Trần thị nhìn vợ chồng Lư Thiết Trữ ánh mắt sáng lên, vội tiến lên nhỏ giọng nói: “Ta nói Đại Nha, người còn không phải

là thiếu bốn mươi lăm văn sao? Đại bá nương cho người thế nào? Bất quá người đem trăm bạc, hoa lụa cùng. Trả lại ta mới được.”

Trần thị vốn định vòng tay cũng nói ra, chỉ là lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Vòng tay này hiện tại chính là vật thị phi, không thể muốn!

Cố Phán Nhi nghĩ nghĩ, vuron móng vuốt: “Lấy tới!”

Trần thị cho rằng còn phải thảo luận một phen, không nghĩ tới Cố Phán Nhi dễ nói chuyện như vậy, thấy Cố Phán Nhi vuron bàn tay tới, không khỏi ngẩn ngơ.

Cố Phán Nhi nhú mào, mặt hiện không vui.

Trần thị cả kinh, hoàn hồn, chạy nhanh móc tiền ra, đếm bốn mươi lăm văn tiền đồng đưa tới trên tay Cố Phán Nhi: “Cái kia, có phải hay không cũng trả lại cho đại bá nương?” Chỉ chỉ một cái tay khác của Cố Phán Nhi.

Cố Phán Nhi căn bản không hiếm lạ mấy đồ đó, lấy được bốn mươi lăm văn tiền đồng, liền đem đồ vật trả trở về.

Chu thị đột nhiên vọt lại đây, một tay đem hai cái trăm bạc cùng hoa lụa chộp vào trong tay, âm thanh mĩa mai mà nhìn chăm chăm vào Trần thị nói một câu: “Xem ra người đầu không ít tiền riêng nha!” Nói xong cũng không quay đầu lại mà rời khỏi, Cố Nhị Nha hung hăng trừng mắt nhìn Cố Phán Nhi, liếc mắt một cái, cũng chạy theo, trong miệng kêu ‘ nãi nãi, hoa lụa của ta’.

Trần thị cứng mặt tại chỗ, ánh mắt khó lường, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Cố Phán Nhi ước lượng tiền đồng trên tay một chút, lại đến chỗ An thị muốn năm cái tiền đồng, đi đến trước mặt Lưu Thiết Trụ, đem tiền đưa qua, cười như không cười: “Vốn dĩ người đã cứu bà bà ta, chúng ta hẳn là phải cảm tạ người mới đúng, bất quá các người nháo một hồi như vậy Việc này sau này vẫn không đề cập nữa là tốt hơn! Được rồi, cảm tiền liền đi thôi, nhà của chúng ta cửa quá hẹp, các người thân thể quá rộng, liền không lưu các người lại ăn cơm.”

Tổng đại tỷ từ sau Lưu Thiết trụ vuron tay đem tiền đoạt lấy, đếm đếm vừa lòng sau đó nhét vào trong lòng ngực, thò mặt nói: “Nhà của chúng ta Thiết Trụ là người tốt, nhưng mượn tiền thì trả tiền là thiên kinh địa nghĩa (việc hiển nhiên) phải không? Ta cũng không phải cái loại người hiệp ân cần báo đáp? Bất quá các người nếu là.....”

“Được rồi, ít nói vài câu đi.” Lưu Thiết Trụ phiền muộn không vui, trừng mắt nhìn Tổng đại tỷ liếc mắt một cái sau nói với Cố Phán Nhi “Hôm nay là chúng ta không tốt, đại nương nàng chính là có điểm lăm mồm, kỳ thật tâm không xấu. Chúng ta tới đây cũng đã lâu rồi, liền trở về, không làm phiền các người nữa”

Lưu Thiết Trụ sau khi nói xong lời kéo Tổng đại tỷ về mặt không tình nguyện rời đi.

Không còn việc gì xem nữa, mọi người cũng tan đi.

Cuối cùng năm văn tiền cũng không có, An thị nước mắt rớt cách cách đi xuống, khóc đến rồi tình rồi mù.

“Nương người đừng khóc, nhi tử hiện tại liền đi đào rau dại, sẽ không để nương đói bụng, nương ở nhà rửa sạch sẽ nồi nấu nước, nhi tử sẽ mau trở về!” Mất thấy mau đến giữa trưa, Cố Thanh bụng cũng đói vài phần, đem An thị đỡ vào nhà, trên lưng cống cái sọt trống rỗng hướng sau núi chạy đi.

Cố Phán Nhi sờ sờ cái mũi, không tiếng động đuổi kịp.

Cố Thanh đi rồi hồi lâu cũng không có phát hiện Cố Phán Nhi đi theo phía sau, trong lòng nghĩ rau dại dưới ruộng sớm đã bị người ta đào hết, muốn đào rau dại chỉ có thể đi trong núi. Thật vất vả mới đi đến chân núi, vừa muốn nghỉ ngơi một chút, lo lắng quay đầu nhìn xem một cái, bị người theo sát ở phía sau làm cho khiếp sợ, thiếu chút nữa té ngã.

“A, Cố Đại Nha người có bệnh!”

“Này đồ nhát gan” Cố Phán Nhi nhỏ giọng nói thầm, trong lòng đang nghĩ tới sự tình, không nghĩ tới Cố Thanh sẽ đột nhiên dừng lại, thiếu chút nữa liền đụng phải đầu nàng.

“Người nếu không làm ta sợ, ta sẽ kêu sao? Cố Đại Nha, người chính là cái có bệnh!” Cố Thanh khí đỏ mặt.

Cố Phán Nhi liếc mắt một cái: “Ta xem người mới có bệnh.”

Cố Thanh vẫy vẫy lưỡi hái: “Đừng tưởng rằng người sức lực lớn, ta không dám tẩu người!”

“Người dám nha, chính là người đánh bắt quá!”

“.....”

Cố Thanh bị ghen lại, hung tợn mà trừng mắt nhìn Cố Phán Nhi liếc mắt một cái, quay đầu liền đi, quên đi việc mình còn muốn nghỉ ngơi một chút, nếu không đi hẳn sợ chính mình sẽ bị Cố Phán Nhi sống sờ sờ tức chết.

Cố Phán Nhi tiếp tục đuổi kịp.

Kiếp trước Cổ Phán Nhi liền không tính là người tốt, ý vào chính mình thân phận sư tử, lại là đệ tử được coi trọng nhất sư môn, ngày thường không thiếu khi để các sư đệ sư muội. Phòng chừng thật sự có điểm quá đáng, bằng không cũng sẽ không ở thời điểm lúc trợ giúp sư môn tranh đoạt tài nguyên, khi bị trọng thương bị người sấn loạn đạp một chân, ngã xuống vách núi.

Cổ Phán Nhi âm thầm cắn răng, khẳng định nguoiơg đá mình một chân chính là người trong sư môn, bởi vì lúc ấy ở gần mình nhất, có thể đối với mình hạ độc thủ, cũng chỉ có người sư môn.

Có thể là tai họa để lại ngàn năm, cư nhiên không có chết, lại xuyên đến trên người một cái ngốc tử.

Cổ Phán Nhi tự mình kiểm điểm, cảm thấy làm người không thể quá mức, thân phận trước mắt là tức phụ của nam nhân này, nên che chở cho tiểu tướng công.

Cho nên cứ việc này tiểu tướng công xem nàng không vừa mắt, nàng vẫn là thuyết phục chính mình theo lại đây.

Kỳ thật còn có một nguyên nhân, chính là nàng không có ăn no, nghĩ đến trên núi tìm thức ăn.

Cổ gia thôn lung dựa tảng thần sơn, cái gọi là tảng thần sơn đều không phải là chỉ một ngọn núi, mà là một mảnh không biết kéo dài đến phương nào liên tiếp đều là núi non, tên cổ quái không nói, bên trong còn rất nguy hiểm.

Cổ Phán Nhi không cảm thấy có cái gì kỳ quái, một mảnh nguyên thủy rừng rậm lớn như vậy, không có nguy hiểm mới là lạ.

Này đây không phải là cỏ sao? Ngươi đào làm gì?” Cổ Phán Nhi xuất thân khốn cùng ở nông thôn, lúc chưa bái nhập sư môn, lúc trước cũng một bữa no một bữa đói, nên đối với một ít rau dại cũng có nhận thức, nhưng lại là không hiểu được Cổ Thanh đào chính là rau dại loại nào, xem xét lại nhìn cảm thấy hẳn là cỏ, nhìn không được mở miệng nhắc nhở.

Cổ Thanh đang nghĩ ngợi tới sự tình, cũng không chú ý chính mình đào là thứ gì, bị nhắc nhở sau nhìn lại, phát hiện trừ bỏ lúc ban đầu đào đồ ăn bên ngoài, tất cả đều là cỏ dại, sắc mặt tức khắc liền trở nên không tốt.

“Ai cần ngươi lo!” Cổ Thanh hung hăng mà trừng mắt nhìn Cổ Phán Nhi liếc mắt một cái. “Đây là cho heo!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nhớ ăn không nhớ đánh

Edit: Snow

Cổ Phán Nhi chớp chớp mắt, nhún vai: “Coi như ta xen vào việc của người khác đi.”

“Vốn dĩ chính là xen vào việc người khác!”

“..... Thật là.....”

Cổ Thanh hừ hừ vài tiếng, xoay đi chỗ khác tiếp tục tìm rau dại, lại đem cỏ nuôi heo bỏ lại tại chỗ. Cổ Phán Nhi yên lặng mà đi theo, vừa đi còn quay đầu lại nhìn đám cỏ heo liếc mắt một cái.

Không nhìn xuống được hỏi lại: “Không phải nói để cho heo sao, sao lại không mang theo?”

Cổ Thanh quay đầu rống lên một câu với Cổ Phán Nhi: “Trong nhà lại không nuôi heo, mang cái mà mang!”

Cổ Phán Nhi: “.....”

Thấy Cổ Thanh vẫn luôn tìm rau dại ở bên ngoài, thoạt nhìn cũng không có nguy hiểm gì, ăn không ngồi rồi Cổ Phán Nhi tính toán vào bên trong xem một chút, từ phân của động vật trên mặt đất để lại, xem ra trong núi này hẳn là có không ít con mồi.

Cổ Thanh tuy rằng tức giận, nhưng cũng vẫn luôn chú ý Cổ Phán Nhi, tốt xấu gì hẳn cũng tốn ba trăm văn tiền để cưới tức phụ, không giám sát chặt chẽ đánh mất nương tử hẳn sẽ đau lòng chết mất.

Thấy Cổ Phán Nhi định đi vào bên trong, hần lập tức kêu lên: “Ngốc nữ nhân, ai bảo ngươi đi vào bên trong!”

Cổ Phán Nhi dừng lại, quay đầu nghi hoặc: “Ngươi quản được ta à?”

“Ai quản ngươi! Nhắc nhở ngươi đừng chết ở bên trong mà thôi!”

“Uh, ta đã biết!”

“Biết mà ngươi còn không dừng lại!”

“Thật đúng là tiểu quân gia, ta đi tiểu mà thôi, nếu ngươi không yên tâm thì đi vào trông chừng!”

“..... Ai muốn nhìn, lần đi “

Cố Thanh suýt nữa bị tức chết, nắm một nắm rau dại vừa mới đào còn dính đất ném về phía Cố Phán Nhi, cảm thấy mình cười nữ nhân này không chỉ ngốc, mà còn không biết xấu hổ nữa. Thời điểm nắm rau dại bay qua Cố Phán Nhi liền né tránh, đắc ý đào dạt mà chạy vào rừng, trong chớp mắt liền biến mất trong tầm mắt Cố Thanh, Cố Thanh dù tức cũng không có cách nào, lại không thể đuổi theo.

“Không biết xấu hổ bà nương điên!” Cố Thanh một bên đào rau dại một bên mắng.

Cố Phán Nhi liền tiến vào bên trong, con mồi cũng không nhiều lắm đánh liền được ba con gà rừng một con thỏ, vốn đang định đánh nhiều thêm mấy con, lại đụng phải đàn lợn rừng, do dự một chút liền đi ra ngoài, không dám kinh động đến đàn lợn rừng. Thân thể tuy rằng sức lực lớn như trâu, nhưng thể chất vẫn kém một chút, đối đầu với một đàn lợn rừng quá mức nguy hiểm.

Nếu có vũ khí, Cố Phán Nhi nguyện ý thử một chút, đáng tiếc là không có.

Nhặt được đá, cũng chỉ có thể đánh đám gà rừng cùng thỏ thôi.

Trên đường trở về, Cố Phán Nhi lại đánh một con thỏ, ước lượng một chút liền không tham nữa, trở về tìm Cố Thanh.

Cố Thanh đã nóng nảy từ sớm, ngốc Đại Nha đi lâu vậy lại không thấy bóng dáng đâu, đã mười lăm phút rồi. Nơi này thường xuyên có lợn rừng xuất hiện, không phải là xui xẻo gặp phải đàn lợn rừng, bị lợn rừng ủi đi rồi chứ? Kia chính là tợn ba trăm văn tiền mua, nếu là bị lợn rừng ủi chết..... Ngẫm lại liền cảm thấy đau lòng.

Đương nhiên không phải đau lòng ngốc Đại Nha, mà là ba trăm văn tiền.

“Cố Đại Nha, ngốc nữ nhân, ngốc Đại Nha, bà nương điên.....” Cố Thanh nhón mũi chân hướng vào bên trong nhìn, xem thử Cố Phán Nhi đang ở nơi nào, phía trước có phân lợn rừng còn ướt, hẳn không dám đi vào bên trong, đành phải đứng ở bên ngoài cẩn thận mà kêu, sợ đưa dã thú tới.

Cố Phán Nhi vừa mới đi ra tới liền nghe được Cố Thanh gọi mình, trong lòng động một tí, nhưng tiếng kêu này thật không dễ nghe, Cố Phán Nhi nghe đến buồn bực, đứng ở xa mà cất ngang âm thanh của Cố Thanh: “Được rồi, đừng kêu nữa!”

Cố Thanh há hốc mồm, chớp chớp mắt, hoài nghi có phải là mình nghe lầm rồi hay không.

Thử kêu một tiếng: “Điên bà nương?”

Cố Phán Nhi lập tức lên tiếng: “Gọi hồn à!”

Nữ nhân đáng chết! Cố Thanh nghen nghen, theo tiếng nói nhìn qua, vừa thấy thiếu chút nữa tròng mắt đều tròng mắt nhìn ra ngoài: “Nhiều như vậy con mồi, ngươi trộm từ nơi nào?”

Cố Phán Nhi mí mắt lật một cái, xem thường nói: “Ta tự bắt!”

Cố Thanh vẻ mặt không tin, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Cố Đại Nha từ đầu đến chân đánh giá, không thể trách hẳn không tin nhiệm Cố Đại Nha, mà là chỉ bằng lòng tham của lão thái thái ở Cố gia kia, nếu Cố Đại Nha có khả năng săn thú, thì còn cần đến ba trăm văn sinh lễ liền đem gà qua? Đùa cái gì vậy.

Cố Phán Nhi cũng không có ý định để cho Cố Thanh tin tưởng, liếc liếc nhìn cái sọt trên lưng Cố Thanh đang công hỏi: “Ngươi đào rau dại đủ rồi?”

Không đợi Cố Thanh trả lời, Cố Phán Nhi đem con mồi trong tay liền ném qua cái sọt.

“Hồn dẫn!”

Cố Thanh vốn suy nhược, hai ba mươi cân đồ vật này ném qua, trong nháy mắt liền ép hẳn muốn ngã ngửa, mắt thấy liền phải ngã chồng vó, dứt khoát nhắm mắt lại chờ té xuống.

Bất quá mới ngã một nửa, cả người đã bị túm lên, cái sọt trên lưng hẳn cũng bị cướp đi.

“Gà bệnh!” Cố Phán Nhi đem cái sọt mang trên vai mình, liếc mắt xem thường Cố Thanh. “Nhìn ngươi như vậy đào cũng không được bao nhiêu, còn không bằng đi xuống núi, đem con mồi này thu thập một chút, cũng đủ một bữa.”

Cố Thanh thừa nhận Cố Phán Nhi nói rất đúng, vốn đã suy yếu, ngồi xổm xuống đào rau dại một hồi liền hai mắt giống như say xe, thời gian nghỉ ngơi so với thời gian đào còn dài hơn. Nhưng này chết nữ nhân sao có thể nói hẳn như vậy, dù thế nào cũng là nam nhân của phải không? Nói khó nghe đến như vậy, nàng còn có mặt mũi sao?!

Cố Phán Nhi không biết, ở chỗ này ‘gà bệnh’ tương đương với ý tứ khinh thường người khác, vừa lúc Cố Thanh lại đúng với ý tứ này, nên chỉ hai chữ liền làm Cố Thanh nghen đến mức không nói được gì, trong lòng tràn đầy hậm hực, hai mắt hồng hồng trừng Cố Phán Nhi, thân thể gầy yếu tức giận đến mức run lên, lại không nói được một lời.

Cố Phán Nhi không rõ nguyên do, chỉ cảm thấy thiếu niên này có chút khó hiểu, sao lại bày ra bộ dáng bị người khác khi dễ. Tự mình kiểm điểm lại cũng không phát hiện có chỗ nào không đúng, đã đưa đồ vật sẵn được cho hắn không nói, còn giúp hắn công luôn cái sọt, cô nài nài đây là người tốt.

Do dự một chút, cũng hỏi: “Người bị sao vậy?”

Cố Thanh mắt hồng hồng, không nói lời nào.

“Được rồi, đừng tức giận nữa, ta về nhà nào” Cố Phán Nhi do dự một chút, đem lưỡi hái trên mặt đất nhặt lên, sau đó cúi tay kéo Cố Thanh đi, giống như là dắt tiểu hài tử, cùng đi về nhà. Trong lòng lại suy nghĩ, chẳng lẽ là đứa nhỏ này quá mức lo lắng, cho nên liền tức giận thành như vậy?

Nghĩ nghĩ, rất có thể cũng có khả năng này, rốt cuộc đứa nhỏ này cũng có điểm kêu ngo.

Đọc theo đường đi Cố Thanh đều im lặng, Cố Phán Nhi cũng không biết nên nói gì, vẫn luôn trầm mặc cho đến lúc xuống núi.

Vừa đến cửa, liền gặp được Cố Nhị Nha đôi mắt hồng hồng, vẻ mặt phần hận nhìn vào hai người.

“Ai nha, đây không phải là gốc đại tỷ của ta sao?” Tầm mắt Cố Nhị Nha dừng lại trên tay hai người đang nắm, vốn dĩ đang phần nộ nhìn thấy vậy trong mắt hiện lên một tia khinh thường, giả bộ giật mình. “Chỉ là không biết gốc đại tỷ của ta khi nào lại trở nên không biết xấu hổ như vậy, ở trên đường cùng người ta lời lôi kéo, thật mất mặt à.”

Cố Nhị Nha dương mắt nhìn gương mặt tuy tái nhợt lại rất tuấn tú của Cố Thanh, trong lòng đối Cố Đại Nha càng thêm phần hận. Ở trong mắt Cố Nhị Nha, Cố Đại Nha ngốc như vậy, đáng lý là gà không được, hoặc là gà cho những nam nhân sức sèo, hoặc là những lão già đã chết tức phụ, mà không phải gà cho Cố Thanh một người đẹp như vậy.

Bất quá Cố Nhị Nha tuy rằng cảm thấy Cố Thanh rất tuấn tú, nhưng lại có chút khinh thường bộ dáng bệnh hoạn của hắn.

Cố Phán Nhi nhú mày: “Chớ ngoan không nên cản đường!”

Cố Nhị Nha vừa nghe, định cúi đầu Cố Phán Nhi: “Người tính là cái thứ gì, dám chửi ta là cẩu! Ta cản đường người là để mắt người, bằng không người như vậy ngốc như vậy, ai thêm để ý người.”

...

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Nhặt được con mèo

Cố Phán Nhi không nhịn được: “Vậy người đừng để ý tới.”

Chuyện phát sinh lúc trước quá đột ngột, Cố Phán Nhi cũng không nghĩ nhiều như vậy, bây giờ nhớ lại một chút, trong trí nhớ của nguyên chủ thì Cố Nhị Nha trước mắt này là khuê nữ của đại phòng nhà lão Cố gia, dáng dấp tạm được, tính cách không được tốt, bình thường bởi vì có đại tỷ là Ngốc Đại nha, Cố Nhị Nha cảm thấy mất hết mặt mũi, nên không thiếu lần lộn Cố Đại Nha, vậy nên tuy Đại Nha có ngốc nhưng nhìn thấy Cố Nhị Nha là trốn đi. Bất quá vào lúc choáng váng, không né tránh không nói còn bị khi dễ thật thê thảm. Càng buồn cười chính là vòng tay bà bà tương lai cấp cũng bị Cố Nhị Nha đoạt đi.

“Trong sọt người đựng gì đó?” Cố Nhị Nha thấy Cố Phán Nhi không nói lời nào, thì đi qua lục lọi cái sọt trên lưng Cố Phán Nhi, phát hiện thấy có lông gà rừng, hoài nghi Cố Phán Nhi gặp vận cứt chó gì rồi, lại nhặt được gà rừng nên cúi tay qua định bắt lấy. “Quả nhiên là có gà rừng, ngốc Đại Nha người gặp vận cứt chó vận rồi à? Ta mặc kệ, buổi sáng người đoạt vòng tay của ta, làm hại nương ta ném tiền không nói, còn đánh nãi, người đem gà rừng này đến bồi cho chúng ta!”

“Tránh ra, không có phần của người!”

“Lấy đồ của người đó là cho người mặt mũi, ngốc Đại Nha, người đừng có mà không biết xấu hổ!”

Cố Phán Nhi một tay dắt người, một tay còn cầm lưỡi hái, nên lúc Cố Nhị Nha đi đến không có cái tay thứ ba đi chặn, liền kéo Cố Thanh lui về phía sau vài bước.

Cố Nhị Nha thấy Cố Phán Nhi còn dám trốn, nhớ tới sự tình lúc sáng, càng khó chịu lên. Những thứ khác có thể là do mình đoạt, nhưng cái vòng tay kia rõ ràng chính là ngốc Đại Nha chính mình coi ra cho nàng. Tuy rằng cũng dùng chút thủ đoạn, nhưng nếu Cố Đại Nha không cho, thì nàng cũng không mang đi!

Giờ thì tốt rồi, không những vòng tay không có, mà còn chọc một đồng phiền phức.

Cố Nhị Nha cảm thấy nhất định là bị giật mình nên mới cho rằng này ngốc Đại Nha này trở nên đáng sợ, rõ ràng thấy thế nào cũng là bộ dáng ngốc nghếch

kia. Nghĩ như vậy nàng lập tức hét lên: “Cố Đại Nha người trốn cái gì mà trốn, ta xem cái sọt của người đựng thứ gì, đó là cho người mặt mũi.”

“Ai muốn người cho mặt mũi, ta không có da mặt, mặt mũi người đáng bao nhiêu tiền?.” Cố Phán Nhi né rồi lại tránh, cảm thấy thật phiền chán, dứt khoát đạp một chân đạp qua, tuy rằng sức lực không lớn lắm, nhưng cũng đủ làm cho Cố Nhị Nha lui về sau mấy bước, thiếu chút nữa là ngã quỵ

“Cố Đại Nha cái đồ ngốc tử, người dám đá ta!” Cố Nhị Nha che chỗ bụng bị đá trúng, về mặt không dám tin tưởng, phải biết rằng ngày thường Cố Đại Nha thấy nàng giống như chuột thấy mèo, nào dám động thủ.

Cố Phán Nhi nhũn mày, giọng lười hái lên: “Đá người thì làm sao? Tới nữa, ta thịt người!” (từ ‘thịt’ là mình chém chứ từ Hán Việt của nó là ‘lạt’ mình không tra được nghĩa)

Cố Nhị Nha thấy thế co rụt cổ lại, liền nhớ tới chuyện lúc sáng, người trong nhà đều nói Cố Đại Nha có thể là bị điên rồi, nhất thời trong lòng cũng có chút hoảng hốt, cứ như vậy mà buông tha cho Cố Đại Nha trong lòng lại không phục, vừa rồi rõ ràng nàng thấy trong sọt Cố Đại Nha có gà rừng, chỉ liếc mắt một cái nhưng nàng thấy rõ, không chỉ có một con. Hai bọn họ thành ra như vậy, chẳng lẽ không nên bồi thường sao? Dù sao gà rừng cũng không phải chỉ có một con.

“Người chờ đó cho ta!” Nhìn bộ dáng Cố Phán Nhi dầu mỡ không vào, Cố Nhị Nha cắn chặt răng, quay đầu chạy về nhà, tìm viện binh.

Cố Phán Nhi nhăn mày chùng xuống, trong lòng mắng một câu ‘nhớ ăn không nhớ đánh’, kéo Cố Thanh tiếp tục đi về nhà, không thèm đem lời Cố Nhị Nha đặt trong lòng.

Cố Thanh vẫn luôn yên lặng nhìn nàng, còn tưởng rằng ngốc nữ nhân này sẽ sợ hãi, đem tất cả con mồi đều giao ra. Rốt cuộc hai nhà vẫn là hàng xóm, đối với những chuyện hư hỏng của ngốc nữ nhân này cùng Cố Nhị Nha, hẳn ít nhiều cũng biết một chút, cho nên thời điểm nhìn thấy Cố Nhị Nha, trong lòng hẳn cũng thấy có chút đáng tiếc, nghĩ những con mồi khẳng định là không giữ được.

Ai ngờ tình huống lại có chuyển biến lớn thế này, ngốc nữ nhân trở nên thông minh, cũng tàn nhẫn hơn.

Nghĩ đến chuyện sáng nay, chân mày hắn cau lại, chẳng lẽ từ người ngốc, biến thành người điên?

Nhưng sao hắn thấy, ngốc nữ nhân điên lên nhìn bộ dáng chẳng những không chán ghét, còn có chút đáng yêu.

Đáng yêu? Hẳn như thế nào lại có loại ý tưởng điên cuồng này?! Trái tim Cố Thanh run rẩy.

“Nhị nha không cướp được đồ, lại còn bị người đá một chân, nhất định sẽ trở về cáo trạng, đến lúc đó người tính toán làm sao?” Cho dù trong lòng vẫn không quá thích cái tức phụ này, nhưng Cố Thanh vẫn mở miệng nhắc nhở một chút, bắt quả hắn cũng có chút mong chờ phản ứng của Cố Phán Nhi.

“Cáo liền cáo tới một cái đánh một cái, tới một đôi đánh một đôi!”

“Nếu người tới chính là cha mẹ người thì sao? Người cũng tính toán đánh hả?”

“..... Cái kia..... Lại nói sau đi!”

Cố Thanh cười nhạt, trên mặt toàn là khinh thường, bộ dáng giống như đánh rắm của Cố Phán Nhi.

“Nói thật, bộ dáng hiện giờ của người nhìn rất vui vẻ!” Nếu không phải trong tay còn cầm lưỡi hái, Cố Phán Nhi thật muốn cái tát hắn một cái, bộ dáng của tiểu tử này thực sự là thiếu dạy dỗ.

“Hừ, cho dù là người không vui thì ta cũng là tướng công của người, đừng quên người là do ta tốn ba trăm văn mua về!”

“Có thể hay không đừng đề cập tới vấn đề này nữa?”

“Không thể!”

“.....”

Cố Phán Nhi mặt tròn trắng, thiên ngôn vạn ngữ bị hai chữ này cấp nghẹn trở về, có cảm giác cả người đều không tốt.

Tiểu tướng công đúng là thiếu dạy dỗ, cần thiết thì chán chường!

Mới vừa tiến vào cửa đã bị An thị đang cho gà ăn ở trong sân phát hiện, tuy rằng đôi mắt An thị nhìn không tốt lắm, nhưng vẫn mơ hồ nhìn thấy hai người đang nắm tay nhau vào cửa, tức khắc ánh mắt sáng lên, nhếch miệng nở nụ cười.

Tuy là cười, nước mắt lại thi nhau rơi xuống là chuyện gì?

“Nương, sao người lại khóc? Không phải người không được khóc sao? Đại phu nói rồi, nếu còn khóc nữa đôi mắt có thể sẽ không nhìn được.” Cố Thanh bỏ tay Cố Phán Nhi ra, chạy nhanh qua, lau nước mắt cho An thị.

Gặp quý, thế nhưng cùng điên bà nương này dắt tay một đường về nhà!

An thị lại khóc lại cười: “Nhi tử, nương không có việc gì, nương xem người cùng Đại Nha ở chung vui vẻ nên trong lòng cao hứng.”

Cố Thanh ngăn người, mình cùng Cố Đại Nha một đường nắm tay trở về, ngay cả nhìn thấy Cố Nhị Nha cũng không có buông ra, vốn dĩ cảm thấy không có gì, nhưng nghe An thị vừa khóc nói như vậy, tức khắc trên mặt liền có chút đỏ lên.

“Mẹ, không sao thật chứ.” Cố Thanh nói chuyện ấp úng nói, cũng không có phản bác.

“Khóc cũng không có tiền à, có thời gian để khóc, còn không bằng đem mấy con gà cùng thỏ đi giết thịt đi.” Cố Phán Nhi đúng là đồ phân tinh, mở miệng một cái liền đánh vỡ tình cảnh ôn này. Nhưng Cố Phán Nhi căn bản không phát hiện, nàng giống như đàn ông đem cái sọt buông xuống, từ bên trong xách ra gà rừng cùng thỏ hoang, ném tới bên chân An thị.

“Không quá gầy, hẳn là có thể hầm được một nồi to!”

Đã vật ‘thình thịch’ một tiếng dừng lại bên chân An thị, An thị sợ tới mức nước mắt đều nghẹn trở về.

“Này, đây là.....” An thị trừng lớn đôi mắt nhìn ba con gà rừng hai con thỏ, không khỏi hoài nghi mà xoa xoa đôi mắt của mình, cho rằng mình nhìn lầm thôi.

“Quả nhiên đôi mắt không tốt lắm.” Cố Phán Nhi bĩu môi. “Đó, toàn bộ làm thịt đi!”

Cố Thanh mồm mép giắt giắt, vốn định muốn mắng chửi, nhưng nghe Cố Phán Nhi nói câu sau, lời mắng chửi nuốt toàn bộ trở vào, nhặt một con gà rừng với một con thỏ đưa cho An thị: “Nương, người đừng khóc nữa. Ngốc bà nương vận khí tốt, đánh được mấy con mồi, người đem gà rừng cùng thỏ làm thịt đi.”

...

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ném đá thiếu đạo đức

Cố Phán Nhi lập tức kêu lên: “Bấy nhiêu sao đủ ăn, thêm hai con nữa đi”

Cố Thanh khinh thường nhìn nàng một cái: “Người là heo à?”

Cố Phán Nhi bẹp bẹp miệng không nói chuyện, phỏng chừng muốn nói lại thôi, tự nhận cái danh hiệu heo này thuộc về mình.

“Còn lại ta cầm đi cất, ngày mai đem lên trấn bán.” Cố Thanh nói xong lời này có chút ngượng ngùng, do dự nói. “Trong nhà hết gạo rồi.”

Cố Phán Nhi không để ý mà ‘nga’ một tiếng, tròn mắt nhìn chằm chằm về phía cửa.

Vừa nói xong ngoài cửa liền có người tới, nhưng không có tiến vào, cũng không biết đứng ở ngoài đó đánh chủ ý quái quỷ gì. Cửa đóng nhưng không có khóa lại, chỉ cần đẩy là có thể đi vào.

Thấy Cố Thanh đang tìm chỗ giấu con mồi, Cố Phán Nhi tròn mắt vừa chuyển, nhắm về phía cửa.

“cạch cạch” vài cái tiếng cửa được khóa lại, Cố Phán Nhi còn điều chỉnh gậy qua lại cho chắc chắn.

An thị xem đến trợn mắt há hốc mồm, cứng lưỡi nói: “Đại, Đại Nha, người đây là đang làm gì?”

Cố Phán Nhi nghiêm túc nói: “Đề phòng cướp, phòng trộm!”

An thị sắc mặt cổ quái, Cố Thanh vừa mới đem con mồi cất giấu xong về mặt cũng quái dị, hẳn cảm thấy mình độc chiếm toàn bộ con mồi liền cảm thấy không đúng lắm, nhưng trong nhà thật sự đã hết lương thực, hẳn không thể không giữ lại để cầm đi đổi lương thực. Nói thật hẳn cũng lo lắng Cố Đại Nha sẽ không vui, rốt cuộc thì cha mẹ đẻ muội nhà nàng còn ở cách vách, nhưng ai ngờ Cố Đại Nha lại phản ứng thế này.

Đề phòng cướp phòng trộm? Dùng đầu ngón chân để suy nghĩ, cũng biết là phòng ai.

“Tối!” Cố Phán Nhi nheo nheo mắt, vừa mới nói xong, bên ngoài liền vang lên tiếng gõ cửa.

“Mở cửa, mở cửa nhanh lên.”

Nghe âm thanh kêu cửa thì có đến vài người!

An thị ngập ngừng lúng túng: “Sao, làm sao bây giờ? Đây chỉ gà rừng này với con thỏ có muốn giấu luôn hay không?”

Cố Phán Nhi ngừng lại, nàng liếc mắt một cái: “Giấu đi làm gì? Nên làm gì thì làm gì, không mở cửa chính là không mở! Ta không mở cửa, chẳng lẽ bọn họ còn có thể phá cửa vào hay sao?”

Nói xong sắc mặt lại cổ quái lên, phá cửa việc này lão cổ gia bọn họ có khả năng làm được.

Quay đầu hỏi Cổ Thanh: “Nhà có thang không?”

Cổ Thanh hỏi: “Người muốn làm gì?”

Cổ Phán Nhi nhướn mày: “Bò lên tường xem thử ”

“.....”

Cổ Thanh yên lặng đi tìm cái thang, tự đáy lòng hẳn cảm thấy tức phụ này tuy rằng không phải là ngốc, nhưng cũng không phải là người bình thường. Một gậy kia không đáng đánh, vẫn là đánh không tốt, nếu để cho hắn biết là ai đánh một gậy kia, thế nào hẳn cũng phải bắt lấy hỏi một chút, đánh kiểu gì mà người lại thành như vậy.

Vốn dĩ tiếp thu cái ngốc tức phụ đã rất khó khăn rồi, hiện tại còn điên nữa...

Cổ Thanh yên lặng đi tìm cây thang, tự đáy lòng mà cảm thấy cái này tức phụ tuy rằng không hề là cái ngốc, nhưng cũng không phải cái bình thường. Kìa một gậy gỗ cũng không biết đáng đánh, vẫn là đánh đến không tốt, nếu là cho hắn biết là ai dám buồn côn, thế nào cũng phải bắt lấy hỏi một chút, sao liền đem người đánh thành như vậy.

Vốn dĩ tiếp thu cái ngốc tức phụ liền rất khó khăn, hiện tại còn điên rồi.....

Cô nhi quả phụ, lúc sửa nhà phòng ở làm không được tốt cho lắm nhưng vì an toàn, nên tường vây của tiểu viện này làm khá tốt, tường cao hai mét không phải nói bò là có thể bò.

Ít nhiều có tường vây này nên cô nhi quả phụ vẫn không có xảy ra chuyện gì.

Bằng không với bộ dáng chọc người kia của An thị, lại là một quả phụ, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì.

Tìm cây thang, bò đầu tường, hướng ra phía ngoài vừa thấy, tức khắc liền vui vẻ.

“Ồi, có rất nhiều người nha!”

Các loại thanh âm đột nhiên im bật, ‘ hô hô ’ ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy Cổ Phán Nhi trên tường ghé đầu ra, hứng thú mà nhìn bọn họ, ánh mắt giống như xem khi, chỉ liếc một cái liền nổi hỏa.

“Ngốc Đại Nha, người đây là đang làm cái gì?” Đại bá Cổ Đại Giang mở miệng chỉ trích.

“Bò tường!” Cổ Phán Nhi vẻ mặt đứng đắn trả lời, nhưng hai chữ này nghe vào lỗ tai người khác, lại không thấy dễ nghe và đứng đắn, rốt cuộc từ này có quá nhiều nghĩa.

Chu thị phản ứng đầu tiên, chửi ầm lên: “Người cái đồ không biết xấu hổ, còn không chạy nhanh xuống dưới, chớ có để trong nhà mất mặt.” Một bên nói một chân đá đại môn. “Ban ngày ban mặt khóa cửa làm gì, một đám không ra gì, chạy nhanh đi mở cửa cho tai.”

Nếu là ngày xưa, Chu thị cũng không dám đối xử bừa bãi với mẫu tử An thị, nhưng nay ngốc cháu gái đã gả lại đây, Chu thị liền cân nhắc hai bệnh quý này phỏng chừng cũng sống không được bao lâu, đến lúc đó phòng ở viện này còn không phải là của nhà mình sao? Nên Chu thị liền cảm thấy đây đã là đồ nhà mình, nên yên tâm thoải mái mà mắng.

Chu thị đánh bàn tính này, ở bên trong mẫu tử An thị nghe được đen mặt.

“Lại không phải là mùa xuân, kêu la cái gì, ồn ào chết đi được!” Cổ Phán Nhi không đi xuống, ngược lại chống cằm cười như không cười.

Cổ Thanh nhin không được muốn mở miệng mắng chửi người, lại bị Cổ Phán Nhi mở miệng mắng trước, lời nói bên miệng nói nuốt trở vào.

“Xuân..... Mùa xuân, hiện tại đâu phải mùa xuân? Ta gọi..... Kêu xuân..... A..... Người cái đồ chết đảm kia muốn chết phải không? Người cho rằng bị đánh một gậy là có thể giả ngây giả dại sao, cho dù cánh có cứng thì ta cũng là nãi nãi người, người đi xuống phía dưới cho ta! Xuống dưới!” Chu thị định coi giầy đi đánh, nhưng bờ tường này cũng quá cao so với vóc dáng không đến 1 mét 5 này của nàng thì dù nhảy dựng lên cũng đánh không trúng.

Mọi người trợn mắt cứng họng, khóe miệng giật giật.

Đang giờ cơm trưa nên chung quanh tới xem náo nhiệt rất nhiều trong tay còn bưng bát cơm, nghe được tiếng kêu của Chu thị, đặc biệt là trong đó hai chữ, lại xem xét Chu thị cái mặt già kia, tức khắc mọi người xúc động mà cười sặc sụa.

Cổ Đại Nha quả nhiên là kẻ ngốc, cái gì cũng đều dám nói.

“A đây là đại bá nương của ta à, người chuyện xấu gì cũng làm nên bị ác nhân tấu đi? Mặt mũi sao giống heo vậy, béo lên không ít nha! Nhìn rất có phúc khí!” Cổ Phán Nhi vẻ mặt hài hước mà đánh giá Trần thị. “Quả nhiên ‘ ở ác gặp ác ’ lời này nói có đạo lý à!”

“ngốc Đại Nha kia người nói ai là ác nhân hả?.”

“Ai lên tiếng thì nói người đó.”

“Tiểu tiện nhân, người cho rằng giả ngây giả dại thì lão nương ta không dám tấu người sao? Xuống dưới cho ta”

“Lão tiện nhân, có bản lĩnh thì người lên đây đi!”

Vào! Thôn dân đang vây xem cười phun com.

Chu thị bị nói đến đen mặt già, tức đến thiếu chút nữa không thở nổi, tròn mắt nhìn quanh, trong lúc nhất thời cũng không tìm được gậy gộc gì đó, nhưng ở nông thôn không thiếu nhất chính là đá, Chu thị cong lưng nhặt lên một cục đá tổ phía về phía Cổ Phán Nhi.

Bắt quả ném không chính xác lắm, lệch khỏi quỹ đạo thế nhưng lại bên chân Trần thị.

Trần thị không biết xấu hổ nhưng vẫn sợ hãi, rụt rụt cổ, không nhìn xuống được sờ sờ cánh tay. Mặt mũi tuy rằng khó coi, nhưng cũng không đau như vậy, đau nhất chính là cánh tay. Liếc liếc mắt hung hăng trừng Chu thị, tâm không khỏi sinh oán hận, lão thái bà chết tiết không chỉ có tấu nạng một trận còn đem trăm bạc của nàng tịch thu.

Ngẩng đầu nhìn về phía Cổ Phán Nhi, càng là phần hận, cảm thấy đều là do Cổ Phán Nhi làm hại.

“Cút ngay cho lão nương!” Chu thị đẩy ra Trần thị ra, khom người nhặt lại viên đá kia, lúc này so với lần trước thì tốt hơn một chút, ít nhất phương hướng là chính xác.

Hai lần ném không trúng Chu thị hùng hùng hổ hổ, chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục nhặt cục đá.

Cổ Phán Nhi xem đến khóe mắt giật tăng tăng, đây là nãi nãi nguyên chủ? Đòi nợ à?!

Cổ Thanh xán lại đây, nghĩ đến gần có thể nghe rõ ràng một chút, không ngờ bị một viên đá như ngón cái bay tới trúng đầu hấn.

“Ai u!”

Cổ Phán Nhi sùng sốt, quay đầu nhìn về phía Cổ Thanh, phát hiện hấn đang che đầu.

“Ai thiếu đạo đức mà ném đá vậy” Cổ Thanh vẻ mặt tức giận, kỳ thật viên đá kia cũng không lớn lắm đập trúng cũng không đau lắm rất đau nhưng chủ yếu là làm hấn hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cổ gia Cổ lão tứ

“Không thiếu đức thì có thể ném đá được sao?” Cổ Phán Nhi lớn tiếng hỏi.

Giọng nói vô cùng trong trẻo, người xem bên ngoài lập tức yên tĩnh, nhìn Chu thị chỉ chỉ trỏ trỏ.

Chu thị cảm thật mất mặt, hung tợn mà trừng mắt nhìn Cổ Phán Nhi, cuối người xuống nhặt đại một khối, bà ta cũng không nhìn thử là cục đá hay cục đất cứ thế ném mạnh về phía Cổ Phán Nhi.

Lúc này vô cùng chuẩn xác, bay thẳng về phía Cổ Phán Nhi, lực độ mười phần.

Cổ Phán Nhi cúi đầu xuống, vật kia bay qua đầu nàng, may mắn là nàng né được, nhưng không ngờ phía sau truyền đến một tiếng thét chói tai, tràn đầy hoảng sợ.

Nàng quay đầu lại nhìn, khóe mắt liền co giật.

Đôi mắt An thị trừng lớn hết cỡ, một bộ dáng kinh hồn, bên cạnh chân là một đồng đất, rõ ràng là vật vừa bay qua đầu nàng rơi xuống, chut xiu nữa là trúng người An thị.

Cổ Thanh định kêu lên, Cổ Phán Nhi từ đầu tường vội nhảy xuống, che miện Cổ Thanh lại.

Hư!

Cổ Phán Nhi tròn mắt vừa chuyển, liền nảy ra ý hay, lớn tiếng kêu lên: “Có biết xấu hổ hay không hả! Dùng cục đá nữa cân ném người, muốn giết người sao!”

Ngoài tường an tĩnh xuống, đều đặn lổ tai nghe động tĩnh bên trong.

Vừa lúc An thị khóc rống lên: “Nhi tử, nương sợ!”

Chẳng lẽ là ném trứng tiêu bệnh tử Thanh ca nhi rồi? Vừa rồi còn nghe thấy tiếng Thanh ca nhi, sao lúc này không nghe nói nữa. Cục đá nửa cân ném trứng trên người ai khó tránh bị thương, đừng nói chỉ là Thanh ca nhi bệnh yếu ot từ nhỏ.

Mất Chu thị liền co rụt lại, bà ta bắt quá muốn xả khẩu khí này thôi, không hề nghĩ đến sẽ xảy ra án mạng.

Nhà này toàn người đoán mệnh, điên điên ngốc ngốc, nhưng bà cũng không nghĩ muốn mệnh bọn họ.

Chu thị trông mất vừa chuyển, hướng về phía đám người rống lên một tiếng: “Nhìn cái gì mà nhìn, các người không cần ăn cơm à! Xem nhiều chuyện nhà người khác không sợ mất bị mọc mụn cơm à! Lăn, mau cút đi.” Trong miệng kêu ‘lăn’, không phải là muốn đuổi người đi, mà là bà ta xám xịt bỏ chạy.

Cổ đại giang mất choáng váng, vốn dĩ xem chính mình tức phụ hài tử bị khi dễ, muốn cấp xả giận. Nhưng ai biết này ngốc Đại Nha không mở cửa không nói, còn đem sự tình biến thành cái dạng này.

Đừng nói là đã ném trứng người? Lỡ trứng người bị thương rồi thì làm sao bây giờ?

“Người đồ ngu ngốc này, còn không chạy nhanh đi!” Trần thị trong lòng cũng sợ hãi, bên trong không có động tĩnh gì, chắc là không chết người, nhưng một hồi có chết người hay không còn chưa biết. Hiện tại không đi, chẳng lẽ còn lưu lại nơi này để người ta bắt đền hay sao? Người ném cục đá kia chính là lão thái bà, tội giết người này thật sự không thể gánh được.

Cổ Đại Giang ngây ngốc mà bị Trần thị kéo về nhà, hai vợ chồng đến cơm trưa cũng không dám đến phòng ăn.

Ngoài cửa đã có người tan đi, có người không yên tâm nên tiến lên gõ cửa, cũng có người muốn tìm hiểu tình huống. Bất quá cửa vẫn luôn khóa, bên trong lại không truyền ra động tĩnh gì, đợi trong chốc lát mọi người ra về.

Mọi người suy đoán, chắc là bị ném trứng, nhưng cũng không quá nghiêm trọng.

Kia chính là cục đá nửa cân, ném trứng chỗ nào trên người đều không dễ chịu, Toàn Phúc gia này cái gì cũng dám làm.

Hôm nay giữa trưa, lại có rất nhiều trà dư tửu hậu nói chuyện này.

Ai ngờ trong viện,

Cổ Phán Nhi làm mặt quỷ mà buông ra Cổ Thanh ra, tỏ vẻ sự tình đã giải quyết.

“Người điên bà nương này, trên tay toàn là đất!” Cổ Thanh phun nước miếng, phun ra không ít đất, hấn trừng mắt nhìn Cổ Phán Nhi. “Người thật dơ!”

“..... Xem nương người đi!”

Cổ Thanh hừ một tiếng, chạy tới xem An thị.

Cổ Phán Nhi đưa tay ra xem, khóe miệng trừu trừu, bờ tường này cũng ô ւế quá đi, làm hại tay nàng đều ô ւế.

An thị thật sự là bị dọa, một bên khóc nức nở, một bên sợ hãi hỏi: “Bây giờ làm sao?”

Cổ Thanh nhìn về phía Cổ Phán Nhi.

Cổ Phán Nhi bị nhìn đến không thể hiểu được: “Nhìn ta làm gì? Nên làm gì thì làm đi.”

Cổ Thanh nhú mày: “Thì làm gì?”

Cổ Phán Nhi mặt mày hớn hớ: “Đương nhiên là giết gà,giết thỏ nấu com ăn, chẳng lẽ các người không đói bụng? Nhanh lên, muốn lột da hay là nhổ lông, có muốn hay không ta tới hỗ trợ, kỹ thuật lột da của ta còn tốt lắm.”

“.....” Mẩu từ hai người đều run rẩy.

An thị lau nước mắt một phen, yếu ớt lên tiếng: “Thôi nhổ lông đi, nước ta đã nấu sôi rồi. Ta tự mình làm được rồi, người đi nghỉ ngơi một chút đi!” Trong lòng không khỏi nói thầm, lột da thật lãng phí, tức phụ cũng bình thường, nhưng vẫn là cái ngốc, chắc là không biết sinh hoạt.

Cổ Thanh khinh thường nhìn về phía Cổ Phán Nhi, hừ lạnh một tiếng, nói với An thị: “Nương, ta tới giúp người!”

Mẩu từ hai người làm việc vô cùng hài hòa, lưu lại Cổ Phán Nhi tại chỗ phát ngốc, ánh mắt kia của tiểu tướng có ý gì đây, còn muốn nàng tự ra tay à?

Cách vách Toàn Phúc gia,

Chu thị về đến nhà, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy không quá yên tâm, nếu cái đoán mệnh quý kia thật sự bị mình ném chết, thì phải làm sao. Cuối cùng khỏi

kia có phải là cục đá hay không Chu thị cũng không rõ lắm, bắt quả cũng rất lớn, rất nặng, nghe tiếng kêu bên trong, chắc là cục đá rồi.

Là trứng đầu hay là chỉ trứng người?.

Cố lão gia từ đang kiểm tra các loại lúa, tuy rằng cũng rất khá, nhưng hẳn vẫn không quá yên tâm, rốt cuộc đây cũng là thu hoạch một năm, Chu thị có điểm không thích hợp hẳn cũng thấy, bắt quả cũng không để ý đến, dù sao lão thái bà này thỉnh thoảng cũng hay gây chuyện, cũng không ngừng nghỉ.

“Lão nhân, người nói nhà ngốc Đại Nha, sẽ không có việc gì chứ?”

Lão gia từ lấy một cái hạt kê bỏ vào trong miệng ném ném, không thèm để ý nói: “Có thể có chuyện gì, hài tử kia tuy yếu một chút, nhưng cũng không đến mức là cái đoan mệnh.

”

Chu thị vừa nghe, liền biết lão gia từ còn chưa biết chuyện mình ném đá, tròn mắt xoay chuyển, do dự một chút cũng không nói ra, liếc mắt một cái nhìn túi hạt giống kia: “Người cả ngày sờ hạt giống này, cũng không sợ sờ hỏng luôn à!”

“Người biết cái gì, mỗi ngày chỉ biết ồn ào.”

“Ta không hiểu, người hiểu!”

Chu thị tròn mắt liếc lão gia một cái, lắc mông liền đi tới phòng lão tứ. Việc này hỏi người khác Chu thị không quá yên tâm, không bằng tìm lão tứ thương lượng một chút.

Lão tứ cố Đại Hồ là con hai người đã lớn tuổi, trong nhà có điều kiện tốt nên đưa hắn đi học hai năm ở trường tư thực, Cố Đại Hồ cũng tranh đua, cũng biết chữ còn tính toán được, nên ở trên trấn làm tiểu cho người ta kiêm luôn nửa chương quầy, ngày thường tính toán sổ sách bán hàng, một tháng cũng được ba trăm văn tiền công.

Cố Đại Hồ cũng từng nghĩ muốn khảo tú tài, nhưng đọc sách chi tiêu quá lớn, trong nhà nuôi hắn hai năm liền không cung cấp nữa. Nói không oán là không có khả năng, chính là oán thì có ích lợi gì, tiền lại không phải ở trong túi mình.

Liễu thị đang thêu thùa, cảm thấy cái bàn có chút nghiêng, nàng khom người nhìn nhìn, thấy cái bàn một bên cao một bên thấp, tiện tay cầm lấy thư của Cố Đại Hồ đang để trên mặt bàn, liền lấy đi lót chân bàn.

Cố Đại Hồ liền đoạt trở về: “Làm gì lấy thư của ta lót chân bàn!”

Liễu thị mắt tròn: “Dù sao người cũng không dùng, lót một chút thì làm sao? Nói nữa, người lưu trữ thì có tác dụng gì? Lại không đi đọc sách nữa.”

“Ta lưu trữ cho nhi tử dùng không được sao?”

Cố Đại Hồ bất mãn mà bĩu môi lải nhải một câu, làm cho thẳng, sau đó bỏ vào trong ngăn tủ khóa lại.

...

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tiền được không có

Edit: Thỏ

Đây là đang đề phòng cướp đây à?” Liễu thị lại lần nữa tròn tròn mắt.

Trong tâm Cố Đại Hồ nghĩ: Còn không phải là đề phòng cướp sao? Ai biết có thể hay không nháy mắt người liền lấy tới lót chân bàn.

Cửa hàng nơi Cố Đại Hồ làm việc đang nhập hàng, lão bản không yên tâm cố Đại Hồ một người ở trong tiệm, sợ mất đồ vật, nên đóng cửa hàng không bán nấy ngày, cho cố Đại Hồ tạm nghỉ, nên cố Đại Hồ mới không đi làm, đợi ở nhà.

Chu thị vừa vào cửa liền nhìn đến Liễu thị tròn trắng mắt, nháy mắt liền cảm thấy khó nhìn Liễu thị, đối với lão tứ nàng người mẹ này ngày thường cũng không dám nhiều lời một câu, này con dâu nhỏ ăn bọn họ uống bọn họ, quay đầu dám đối với lão tứ bất mãn. Đây là bị nhìn thấy được, ngày thường không gặp, còn không biết này con dâu nhỏ thế nào đâu.

Lúc trước liền không nên để lão tứ cưới cái tức phụ ngoài ý muốn về, tốt xấu gì lão tứ cũng đã đọc sách 2 năm, như thế nào cũng có thể cưới được người vợ tốt, này Liễu thị lười không nói, cãi lại còn ham ăn, nơi nào giống người vợ đứng đắn

Liễu thị nhìn thấy Chu thị lập tức cúi đầu, một bộ văng vẳng dạ dạ bộ dáng. Đấy lòng lại nghi hoặc, lão thái thái sẽ không phải tới đây để đòi tiền đi?

Trông đến còn rất giống! Nếu là đổi lại ngày thường, Chu thị định chỉ vào Liễu thị cái mũi mắng, nhưng nay nàng trong lòng hoảng thật sự, không rảnh đi quản Liễu thị, xoay người gấp rút mang của đóng, đem cổ Đại Hồ kéo đến một bên, đem lúc trước sự tình thêm mắm thêm muối nói một lần, cuối cùng nói: “Nương lúc ấy thật sự là tức giận quá, không biết như thế nào liền ném tảng đá đi vào, ai biết kia đoán mệnh quý kia, thế nhưng bị đập trúng.”

Cổ Đại Hồ nơi nào không biết tính tình của nương mình, những lời này tin một nửa là đủ rồi, nhưng dù thế nào đây cũng là nương hấn, lại tức giận cũng không có cách, nghĩ nghĩ hỏi: “Nương xác định nương đập trúng người?”

Chu thị: “Kêu đến thăm như vậy, còn có thể là giả được sao?”

Cổ Đại Hồ nhũn mày: Nương không tiến vào nhìn xem?”

Chu thị nhớ tới cái này liền bức bối: “Nương nhưng thật ra tưởng đi vào xem, nhưng phải đến nhận gia mở cửa mới được a! Lại nói tiếp đều do ngốc Đại Nha, nếu là cô nàng chết đâm kia mở cửa, nương còn có thể tức giận thành như vậy? Cũng không biết đóng cửa ở bên trong làm cái gì cũng không chịu nhận người.”

Mở cửa cũng không tốt hơn bao nhiêu! Cổ Đại Hồ lời nói đến bên miệng nhưng nuốt trở vào, hấn cũng không phải là tam ca cái đồ ngốc kia, nương nói cái gì liền tin cái đấy, nghĩ nghĩ nói: “Nương nếu là không yên tâm, để cho tam ca tam tẩu bọn họ đi xem, Đại Nha lại thế nào cũng không thể không cho chính mình cha mẹ đệ muội vào cửa đi?”

Chu thị vừa nghe, liền cảm thấy đúng, nhưng vẫn chần chờ: “Nếu là ngốc Đại Nha vẫn là không mở cửa, kia làm sao bây giờ?”

Cổ Đại Hồ trả lời: “Không thử một chút như thế nào biết?”

Chu thị không thể không gật đầu, cũng cảm thấy là cái biện pháp, cũng không biết vì sao trong lòng chính là không thoải mái.

Cổ Đại Hồ chần chờ một chút, vẫn là khuyên nhủ: “Nương, ta về sau vẫn là ít đi cách vách thì tốt hơn, rốt cuộc lại thế nào Đại Nha cũng gả tới nhà bọn họ rồi. Ta đây là kết thân không phải kết thù, Đại Nha này đầu óc tuy rằng không rõ lắm, tuy nhiên không thật là cái ngốc, nếu là nháo xảy ra chuyện gì tới, nói không chừng đến hạn ta.”

Chu thị vừa nghe, tức khắc liền không cao hứng: “Ta chính là nàng thân nãi, nàng còn có thể đem ta thế nào không thành?”

“Thế nào Đại Nha cũng là người cháu gái không phải? Dù sao cũng không thể làm người không vui

“Người này nói cái gì, ta không có cháu gái vừa điên vừa ngốc như vậy! ”

“.....” Đến, không nói!

Thấy Chu thị như thế, cổ Đại Hồ im miệng, không khuyên nữa.

Chu thị hừ một tiếng, lại liếc liếc mắt một cái nhìn Liễu thị, xoay người ra cửa, phòng chừng là đến lão tam bên kia.

Chờ Chu thị vào tam phòng môn, Liễu thị duỗi tay túm cổ Đại Hồ một phen: “Liền người nhiều chuyện!”

Cổ Đại Hồ đau đến toét miệng: “Ta này không phải xem bắt quá đi sao?”

Liễu thị cười lạnh: “Xem bắt quá đi sự tình nhiều đi, người quản được sao?”

Cổ Đại Hồ nghe vậy ngậm miệng, vợ hấn nói không sai, nhà này việc nhiều đầu thế nào cũng quản không được, còn không bằng mở một con mắt nhắm một con mắt tỉnh.

Chu thị tiến tam phòng không bao lâu liền về mặt đốc ý mà đi ra, còn đầu lúc trước lo lắng. Cùng chi tướng phản, tam phòng bên trong mỗi người khuôn mặt u sầu đầy mặt, lại xanh xao vàng vọt, nhìn liền cảm thấy đen đui.

"lão gia, này làm sao bây giờ?" Trương thị ôm đã sáu tuổi, thoát nhìn còn không bằng hai từ bốn tuổi đại nhi từ Cổ Tới Bảo, gấp đến độ nước mắt đều sắp chảy ra.

Cổ Đại Hà xuyết xoa vì đau què chân, cũng đang rầu rĩ “Nếu không người nghe nương, đến tìm Đại Nha hỏi xem?”

Trương thị nước mắt thoát cái chảy xuống dưới: “Gia cảnh Đại Nha như thế nào người lại không phải không biết, nơi nào có tiền cấp Bảo Nhi mua thuốc, còn chút lương thực cũng bị đại tẩu cầm đi mất.”

Cổ Đại Hà sắc mặt càng thêm sầu khổ, về mặt tự trách nói: “Đều do ta vô dụng, bằng không mẹ con nàng cũng sẽ không khổ như vậy, Bảo Nhi cũng..... Ai.....” Cổ Đại Hà nín lại môi mím giật giật cuối cùng vẫn là đem lời nói nuốt trở vào, cúi đầu thống khổ mà ôm đầu, trong mắt một mảnh ướt át.

Bảo Nhi sở dĩ gầy yếu như vậy, Chu thị không thoát được quan hệ. Thời điểm Trương thị hoài Bảo Nhi thân thể đã không tốt lắm, nhưng bà Chu thị không nghĩ tới tha cho Trương thị, trước kia nên làm nhiều một chút cũng không tính, thế nhưng thường xuyên còn bởi vì chậm một chút liền đánh chửi, phạt không được ăn cơm.

Ở trong mắt Chu thị xem ra Trương thị hoài vẫn là một cái tiểu nha đầu, cho nên không quá coi trọng.

Thời điểm Trương thị hoài thai bảy tháng, bởi vậy nên bị đói đến hoảng, uống nhiều nửa chén cháo bị Chu thị hung hăng mà đánh một trận, kết quả là Trương thị sinh non. Bảo Nhi lúc mới sinh ra sp với miêu con cũng không khác nhau là bao, liền khóc sức lực đều không có, mắt thấy liền không nuôi sống nổi, Chu thị chẳng những không hối hận, còn một mực muốn ném đi đứa nhỏ.

Nguyên nhân rất đơn giản, Chu thị vừa thấy hài tử như vậy, không quan tâm đến việc có nuôi hay không, sau này định nhất không thể thiếu tiền, ở Chu thị xem ra, tiền kia cũng muốn năng mạng già có gì khác nhau?

Trương thị gả đến cố gia cũng liền ngang ngược như vậy một thời gian, lấy cái chết uy hiếp, đem hài tử giữ lại. Cũng không biết đứa nhỏ này là bạc mệnh vẫn là mệnh lớn, gầy yếu đến ngay cả sữa đều không bú được, sau đó Trương thị dứt khoát liền sữa đều không có, đứa nhỏ này dựa vào nước cơm nấu nuôi sống tới giờ.

Bất quá bởi vì sinh non, lại không kịp ăn sữa mẹ, cực kỳ suy yếu, hàng năm ốm đau trên giường.

Năm trước mùa đông, vì kiếm tiền mua thuốc cho hài tử, Cố Đại Hà bất kể nguy hiểm vào núi, gặp gỡ lợn rừng, bị lợn rừng làm bị thương chân, thương thế tái phát nhiều lần, vẫn luôn không thấy tốt lên. Năm nay vừa đến mùa xuân Bảo Nhi liền đổ bệnh, Chu thị vừa thấy tam phòng không có người làm, càng thêm không vui bỏ tiền cấp trị. Bất đắc dĩ đành phải đem Đại Nha đầu gả đi ra ngoài, đổi lấy ba trăm văn tiền cho Bảo Nhi mua thuốc.

Được quý, một bộ liền phải năm mươi văn tiền, còn phải dùng thường xuyên. Phu thê hai người vốn là lo sâu dùng xong lần này tiền để dùng sau lại làm sao kiếm được, ai biết mới mua hai gói thuốc, dư lại hai trăm văn tiền vừa rồi cũng bị Chu thị lấy đi.

Lần này làm phu thê hai người không có đường đi, Chu thị nói rất đúng, kêu bọn họ đi tìm Đại Nha đòi tiền, chuyện này không phải làm khó người sao?

Trương thị hơi hơi hé miệng, có tâm nói bà bà không phải, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào, chỉ còn lại có nghẹn ngào.

...

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hai bánh bao hay khóc

Edit: Snow

Đứa nhỏ này cũng nhu thuận làm cho người ta đau lòng, làm sao cam lòng buông tha được.

"Người mang theo Bảo Nhi đến nhà Đại nha nhà xem một chút đi, dù sao cũng phải thử xem." Cố Đại Hà do dự hồi lâu mở miệng nói, dù sao cũng chỉ có biện pháp này.

Trương Thị lau nước mắt, gạt đầu nhẹ ôm Bảo Nhi ra cửa.

Lúc đi ra ngoài cửa gặp được Tứ nha, nghe được Trương Thị muốn đi nhà Đại nha, Tứ nha nắm góc áo không buông nên đi cùng. Dù sao cũng ở cách vách, Trương Thị cũng không có cự tuyệt, ôm nhi tử mang theo tiểu nữ nhi đi qua đó.

Chu thị mở cửa sổ nhìn thấy, thấy Trương Thị ôm nhi tử đi ra ngoài, khinh thường mà nhếch miệng nói với Cố lão gia tử: "Đã bảo là giống cái ảm sắc thuốc rồi mà, may mắn lúc trước người không có kiên trì, nếu không gọi đại phu tới thì tổn tiền, cái ảm sắc thuốc này có khi chết non uống phí tiền?"

Cố lão gia tử nhú mày: "Không biết nói chuyện thì đừng có nói!"

Chu thị tròn mắt, sau đó nhìn chằm chằm vào tam phòng, cũng không biết đang cân nhắc gì.

Nhà Cố Phán Nhi một ngày bị náo loạn ba lần, đóng lại cửa lớn tới giờ dường như cũng không có việc gì, Cố Phán Nhi cũng không để trong lòng, đến nỗi An thị và Cố Thanh nghĩ gì năng cũng không biết được.

Nàng nhìn xung quanh vuốt bụng chờ mẫu tử hai người bọn rộn trong phòng bếp làm cơm.

Thật vất vả mới đợi đến lúc ăn cơm, bụng đói bụng đến mức kêu "Xi xào", không chờ Cố Thanh buông chén thịt gà lớn xuống, nàng đã duỗi tay qua, mục tiêu là cái đùi gà.

Ba!

Cố Thanh tức giận đẩy tay nàng ra: "Người là quỷ chết đói đầu thai à!"

Tay phải bị đẩy ra còn có tay trái, Cố Phán Nhi thuận lợi vớt được một cái đùi gà, vui sướng đưa vào trong miệng mà gặm miệng lên tiếng: "Sai, không phải

quý chết đôi đầu thai, là ta đầu thai vào quý chết đôi!"

Cố Thanh tức giận, trừng mắt bà nương không có hình tượng liếc mắt nói: "bà nương thèm ăn!"

Cạch, cạch!

Hai đạo thanh âm đồng thời vang lên, Cố Phán Nhi dừng lại, dựng lên lỗ tai: "Vừa rồi là âm thanh ta cắn xương gà, hay là có người gõ cửa?"

Cố Thanh cũng không nghe rõ, nghi ngờ trừng mắt nhìn cửa, thầm nghĩ: Hay là tìm đến đòi nợ.

Cạch cạch ~!

Tiếng đập cửa vang lên lần nữa, Cố Phán Nhi trong miệng ngậm xương gà, bàn tay vô ý hướng vào trong chén lớn.

Ba!

Bàn tay bị một đánh một cái bay ra.

"Người bà nương lười tham ăn, lại dùng tay ăn cơm, có tin ta hay không ta một cái cũng không cho người ăn!" Cố Thanh cau mày, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn Cố Phán Nhi.

"Công tử, ta không muốn ăn người, ta chỉ muốn ăn thịt gà, thịt chó!" Cố Phán Nhi nghiêm túc đính chính, bàn tay cũng không quá trung thực, đang rục rịch.

Cố Thanh không không còn lời gì để nói, đem bát đặt xuống, cầm một đôi đũa nhét vào trong tay Cố Phán Nhi.

"Ăn chết cái bà nương lười nhà người!"

Cố Phán Nhi nhú mày nhú mày, trong miệng cạch một cái, xương gà lại đứt gãy một đoạn, đầu lưỡi linh hoạt cuộn lại, vô cùng lưu loát mà đem đầu khớp xương hút hết, sau đó phun ra, sau đó thâm nói: "Xương cốt quá nhỏ, không có mùi vị, nếu là xương lớn gặm mới đã được!"

Ngoài cửa tiếng đập cửa lại vang lên, còn có tiếng gào yếu ớt.

Cố Thanh nhú mày nhú mày: "Người ăn trước, ta đi xem thử."

Cố Phán Nhi nháy nháy mắt, lại nháy nháy mắt, rất muốn hỏi Cố Thanh "Người xác định người không có bệnh?", bắt quá nàng là người thông minh, tất nhiên không nên hỏi thì hơn. Dù sao nàng nhận định thời điểm này tới nơi này, ngoại trừ sát vách tuyệt đối không có người khác, đi mở cửa là đi tìm tai vạ.

Bất quá sau khi chứng kiến động tác của Cố Thanh, nàng im lặng thu lại câu nói kia.

Thiếu niên này cũng không quá ngốc, còn biết trèo lên tường nhìn một chút.

An thị nấu xong rau đại bung lên, không thấy Cố Thanh, liền hỏi: "Đại nha, Thanh nhi đâu rồi?"

Cố Phán Nhi bảo An Thị nhìn ra cửa, sau đó bắt bẻ kẹp một miếng rau đại lên, vẻ mặt khó chịu mà ném vào trong miệng.

An thị nhìn về phía cửa, vừa vặn trông Cố Thanh dẫn Trương Thị vào cửa, lập tức cả kinh lông tơ đều dựng đứng...mà bắt đầu, sau nhìn ba mẹ con Trương Thị vào cửa buộc lại, mới chậm rãi hòa hân xuống.

"Bà thông gia đã đến, ăn cơm chưa? Nhà tôi vừa vặn đang ăn cơm, nhanh ngồi xuống ăn cùng luôn." An thị có chút khẩn trương, kéo Trương Thị qua án trên ghế ngồi, sau đó chạy nhanh xuống phòng bếp cầm bát đũa, trong nháy mắt đã đem lên.

Chờ Trương Thị phục hồi tinh thần lại tinh thần, trước mặt đã có một bát lớn đựng canh gà và thịt.

"Cái kia, bà thông gia ăn tạm chút gì đi, trong nhà cũng chỉ còn lại thịt." An thị nói trông mắt đã bắt đầu đỏ lên, mắt thấy sẽ phải chảy nước mắt, vẻ mặt bất an và quần bách.

Những lời này của An thị, Trương Thị sùng sốt cả buổi cũng không suy nghĩ ra được.

Đây là không còn gì chi còn lại thịt? Nhưng mà có thịt ăn cũng được coi là không có gì sao? Nói chi còn có thịt, nói cùng đường rồi chi còn có thịt... Trương Thị đầu óc choáng luôn rồi.

"Nương, con có thể ăn không?" Từ nha nhìn Trương Thị, ánh mắt lại không cam lòng rời khỏi chén thịt gà kia.

Trương Thị hoàn hồn, cả kinh đứng lên, thiếu chút nữa làm đổ cả chén kia canh gà, đỏ mặt lắp bắp nói: "Không, không cần đâu, ta ăn cơm xong rồi, các người cứ ăn là được rồi."

Cố Phán Nhi lập tức liếc mắt: "Rõ ràng rất muốn ăn, đói bụng đến mức giống như gậy trúc mà còn sĩ diện! Từ nha, mặc kệ nương, nghe đại tỷ, lại ăn chén kia thịt gà kia đi!"

Trương Thị bị lời nói này làm cho đỏ mặt lên, vừa thẹn vừa giận, cắn bản xuống đài không được.

Cố Phán Nhi không để ý nàng, ngược lại tò mò nhìn trong ngực nàng cái tiểu đậu nha kia, trong trí nhớ của nguyên chủ, đau lòng nhất chính là cái đệ đệ này. Bất quá đây không phải là lý do để Cố Phán Nhi tò mò, lý do làm cho Cố Phán Nhi tò mò là, một cái nhỏ như xiu như mầm đậu, làm cho người ta đau lòng, hơn nữa cảm giác đặc biệt yêu quý.

Tựa hồ cảm giác được ánh mắt Cố Phán Nhi nhìn qua, tiểu đậu nha, nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Đại tỷ tỷ."

Cố Phán Nhi mở trừng hai mắt: "Tiểu đậu nha, ngươi kêu tỷ à?"

Tiểu đậu nha nhếch miệng cười cười: "Đại tỷ tỷ, ta là Bảo Nhi, không gọi tiểu đậu nha."

"Lớn lên giống như mầm đậu, không gọi là tiểu đậu còn có thể gọi là gì?" Cố Phán Nhi đối với lời nói của Bảo Nhi rất tức giận, một tay lấy đoạt lấy Bảo Nhi, đặt ở trên đùi, nhéo nhéo cánh tay, xoa bóp chân, lại xoa xoa tóc, vẻ mặt chịu không nổi. "Bảo cái gì bảo, lớn lên giống như cọng cỏ! Đừng kêu Bảo Nhi nữa, nếu không muốn gọi đậu nha thì gọi là cỏ non đi!"

Trương Thị đỏ mắt, chỉ là không chờ nàng khóc lên, An thị liền "Ô ô" khóc lên.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Trương Thị Bị Đánh

"Bảo Nhi đáng thương, sao lại gầy thành như vậy, ô ô ~."

Mặt Trương thị vàng như nến, nhất thời không biết nên khóc hay là nên đi an ủi An thị, do dự trong chốc lát dứt khoát ôm An thị khóc rống, một phen nước mắt đầy thương tâm

Tứ nha thấy thế đôi mắt cũng đỏ, cái miệng nhỏ bẹp bẹp, cũng muốn cùng nhau khóc.

Cố Phán Nhi mắt lạnh đảo qua: "Im, Muốn khóc thì ăn no, tích cóp sức lực lại khóc."

Tứ nha nhìn bên này, lại nhìn bên kia, do dự trong chốc lát, quyết định nghe đại tỷ tỷ, ăn trước xong lại khóc.

Cố Phán Nhi lại nhìn quanh, bụng một chén canh thịt tới: "Ngươi cũng đừng nhìn, dù sao ngươi muốn khóc cũng không có sức lực khóc, vẫn là để chút sức lực ăn canh đi!"

Tiểu đậu nha lập tức im lặng, ngoan ngoãn uống canh.

Cố Thanh tròn mắt, cứng họng nhìn mọi chuyện phát sinh trong nháy mắt, tức khắc cảm thấy rằng đau, nàng ta còn có thể vui sướng mà ăn thịt. Quay ra nhìn hai người đang ôm nhau khóc, nhìn hai chị em ăn đến vui sướng, lại nhìn thấy tiểu đậu nha yên lặng mà uống canh gà, Cố Thanh cứng họng, không còn gì để nói nữa chỉ ngửa mặt nhìn trời.

Vì phòng ngừa đồ ăn bị Cố Phán Nhi ăn sạch, Cố Thanh múc ra hai chén canh lớn.

Ăn hai bát thịt còn chưa no, người nào đó vô hạn oán niệm mà uống thêm ba chén canh gà, lại xử lý nửa củ rau dại, mới hậm hực mà buông chiếc đũa. Không phải nàng đã ăn no, mà là tiểu tướng công ánh mắt quá mức 'liếc mắt đưa tình', làm nàng thật sự ngượng ngùng không bỏ thêm đồ ăn vào trong miệng được.

Nhìn tiểu đậu nha đã ăn đủ, ăn từng miếng nhỏ, vô cùng quý trọng mà ăn, Cố Phán Nhi nhìn quanh, xách theo tiểu đậu nha ra ngoài, ngồi trong sân viện ngược đãi tiểu hài tử.

"Đều sáu tuổi, còn không đến hai mươi cân, ngươi có mắt mặt không?"

"..... Đại tỷ tỷ....."

"Lại không phải bị bệnh tim, đi vài bước cả người đã run lên, ngươi làm từ nước phải không?"

"Đại tỷ tỷ, ta, ta không phải....."

"Nói chuyện cũng nói lấp, ngươi còn có thể làm gì?"

"Ta....."

"Nói chuyện ấp a ấp úng, giống như đàn bà, giống đàn ông chỗ nào."

„

“.....”

“Khóc gì mà khóc, cười một cái cho đại tý tý nhìn xem!”

“Ồ ồ!”

“Cười so với khóc còn khó coi hơn, người vẫn là khóc đi!”

“.....”

Cố Thanh vốn không muốn quản, nhưng thật bất đắc dĩ, một tay ôm lấy Cố Tới Bảo, trừng mắt nhìn Cố Phán Nhi liếc mắt một cái, khinh thường nói: “Người lớn vậy rồi, mà còn khi dễ hài tử, thật là làm mất mặt người điên!”

Cố Phán Nhi sờ sờ cái mũi, hướng lên trời xem, mắt nhìn thẳng.

“Đại tỷ phu, ta không có việc gì, đại tỷ tỷ của ta nói đúng, là ta vô dụng.” Cố Tới Bảo xoa xoa nước mắt, hít hít cái mũi, vẻ mặt khổ sở.

Cố Phán Nhi lập tức nói: “Nha, đây chính là chính hần thừa nhận, không liên quan ta ha!”

Cố Thanh trừng mắt: “Thật là không thể nói lý với người!”

Từ nhà không biết khi nào đi tới đây, vừa vặn nghe được câu nói của Cố Thanh, lại thấy Cố Thanh vẻ mặt bất mãn trừng mắt với Cố Phán Nhi liền nóng nảy, lôi kéo góc áo của Cố Thanh, vội vàng giải thích: “Đại tỷ phu, người không cần sinh khí, chớ có trách đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ chỉ là đầu óc hơi chậm, cũng không phải ngốc nghếch, nàng thật ra là người tốt, ta nói thật sự, nàng thật sự không quá ngốc, chỉ là có một chút ngốc mà thôi.”

Cố Thanh cười, kia tươi cười nhìn thế nào cũng không thích hợp, ngay cả Cố Tới Bảo cũng trộm vui vẻ.

Cố Phán Nhi không nói, trong lòng như có vạn con thảo nê mã (giống như câu đàn quạ bay đầu) chạy như điên mà qua, nếu không phải đủ định lực, cũng biết Từ nha vô tâm, thì thế nào nàng cũng phải kéo Từ nha ra đánh cả trăm lần!

Sau khi ăn xong, Trương thị chung quy là không có mở miệng vay tiền, mang theo một nam một nữ trở về nhà.

Về nhà, nhìn đến trượng phu cùng hai nữ nhi về sau, Trương thị không thể tránh được xấu hổ, chính mình ở nhà đại nữ nhi ăn thịt ăn canh, trong nhà mình hai cái ngay cả mùi vị thịt đều không nghe thấy.

Mới vừa đem Bảo Nhi phóng tới trên giường, còn chưa kịp đắp chăn lên, Chu thị liền vọt vào, há mồm liền hỏi: “vợ lão tam, thế nào? Đại Nha có cho người tiền hay không?”

Trương thị cương một chút, cười khổ nói: “Nương, ta không có mặt mũi nào mở miệng.”

Chu thị vừa nghe, tức khắc hét lên: “Như thế nào ngược ngạo, người là nương nàng, chẳng lẽ người làm nương hướng nữ nhi đòi tiền còn có gì sai sao? Nếu không lấy được tiền người trở về làm cái gì? Một cái, hai cái đều là đòi nợ, trong nhà không có như vậy nhiều tiền cho các người mua thuốc, nếu không lấy được tiền liền chờ chết đi!” Nói xong hung hăng phi một ngụm, cũng không nhìn tới Cố Đại Hà và Cố Tới Bảo đang nằm trên giường, quay đầu trở về thượng phòng.

Phu thê hai người Cố Đại Hà nhìn nhau, cười khổ một chút, trong lòng lại lạnh căm căm.

Bên kia đang chạy về thượng phòng Chu thị đột nhiên ngừng lại, cái mũi giật giật, giữa mày nhăn lại toàn là nghi hoặc, vừa rồi cũng không có chú ý tới, hiện tại mới cảm giác được không đúng, lại ‘đặng đặng đặng’ mà chạy về tam phòng, đầu tiên là tiến đến trên người Trương thị ngửi một chút, sau đó lại tiến gần trên người Từ nha ngửi một chút, lại đi đến Cố Tới Bảo nơi đó, tính toán lại xem một chút.

Cố Tới Bảo trong lòng cả kinh, vội bò tới bên trong giường, trốn tránh Chu thị.

Chu thị ánh mắt ngưng lại: “người cái ẩm sắc thuốc kia trốn cái gì mà trốn, ta là nài người còn có thể ăn người hay sao?”

Cố Tới Bảo không nói, vừa phòng bị vừa trốn đến trong một góc, tay gút gao bắt lấy quần áo một chỗ.

Thấy thế Chu thị cũng từ bỏ, cuối cùng là không thể bò đến trên giường đất đem kia tiểu ẩm thuốc cấp túm lại. Bất quá vẫn là chưa từ bỏ ý định mà khắp nơi ngửi ngửi, rốt cuộc vẫn cảm phát hiện Trương thị cùng hai đứa nhóc con trên người có mùi thịt, mắt lạnh nhìn ba mẹ con này vài lần, hỏa khí ‘cọ cọ cọ’ xông lên tận đỉnh đầu.

Bang!

Một cái tát mạnh mẽ đánh vào mặt Trương thị, nháy mắt liền sưng lên.

Chu thị chửi ầm lên: “Không biết xấu hổ mụ lười, ăn của lão nương uống của lão nương, thế nhưng còn dám dẫu lão nương ăn mảnh, nhà ta từ trước đến nay thân hậu hiền lành, như thế nào liền cười một cái ham ăn biếng làm độc phụ như người, mỗi ngày lười biếng, suốt ngày chỉ biết ăn ăn ăn, như thế nào không đem người no chết!”

Cố Đại Hà vốn đang nghỉ hoặc Chu thị đang làm cái gì, không ngờ được trong nháy mắt Chu thị liền đánh vợ mình, lập tức liền nóng nảy, khắp khiêng bước nên can ngăn.

“Nương, đừng đánh, đừng đánh a, có chuyện từ từ nói!”

Chu thị xoay người liền cho Cố Đại Hà một cái tát: “Người cũng không phải thứ gì tốt, lão nương phí công nuôi dưỡng người lớn như vậy, liền vợ đều quản không tốt, mỗi ngày bị cái này Tang Môn tính(sao chổi) cấp sai sử như thẳng góc. Sớm biết rằng người vô dụng như vậy, vừa sinh ra tới liền đim chết người, lão nương đỡ phải nhìn người tới tức chết.”

Cố Đại Hà cứng đờ, mỗi lần ai mắng, Chu thị đều sẽ nói hời hợt sinh hân, trước kia hắn cảm thấy là chính mình làm không tốt, cho nên liều mạng làm việc kiếm tiền, sau đó tiền toàn bộ giao cho Chu thị, nhưng cho dù là như vậy, chính mình cũng chưa bao giờ từng nghe được một câu khích lệ.

Hiện tại Cố Đại Hà chần chờ, chẳng lẽ chính mình là nhặt được?

Nhân lúc Cố Đại Hà chần chờ, Chu thị ở trên người Trương thị phát hỏa đủ, đem Trương thị đánh đến ngất xỉu mới dừng lại, hung hăng mà phi thêm một ngụm mới rời đi, hơn nữa thời điểm rời đi còn đá thêm một cái.

..

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: team Vietwriter

Vũ Phong bị thái độ lạnh lùng này của anh dọa sợ, lưng áo ướt đầm mồ hôi, nhưng vẫn to gan lên tiếng: “Lão nhi, nói thật, cậu không bị cái gì đó kích thích chứ? Đột nhiên lại mua nhiều bao cao su như vậy... khụ khụ khụ, cậu muốn làm chết con nhà người ta trên giường sao!”

Những lời này của Vũ Phong làm cho Thái Linh đứng bên cạnh ôm bụng cười to.

Ánh mắt của Cao Dương Thành vẫn luôn chăm chú hướng về phía bảng thông báo số tầng, khi nghe thấy những lời này của Vũ Phong, ánh mắt anh hơi nhíu lại, khóe môi hiện ra một nụ cười lạnh: “Cậu cũng cho rằng tôi nên làm chết người này trên giường sao?”

“...”

Vũ Phong rụt cổ lại: “Bản thân tôi thì thấy cô Khuất có vẻ yếu ớt, có vẻ như không chịu nổi trách nhiệm nặng nề này.”

Nụ cười của Cao Dương Thành càng lúc càng tùy ý: “Tôi tin là Đỗ Hoàng Ngân sẽ không làm tôi thất vọng!”

Vũ Phong và Thái Linh cùng lúc nuốt nước bọt...

Trương Thị bị đánh, trong lòng cũng có oán hận, nhưng nghe đến Chu thị ở đằng sau mắng một câu kia oán hận cũng giảm xuống, sợ Chu thị thật sự bắt lão Tam bỏ mình. Nhìn qua Cố Đại Hà, khuôn mặt mờ mịt ngốc nghếch tin tưởng, lại vừa sợ...mà hỏi: “Lão gia, người làm sao vậy? Đừng làm ta sợ!”

Cố Đại Hà nhìn khuôn mặt bầm tím của Trương Thị, mờ mịt nói: “Vợ, người nói, ta có phải là nương nhặt được hay không?”

Trương Thị kinh ngạc, có chút không biết làm sao: “Người làm sao có thể nghĩ như vậy? Mặc kệ là ai nhìn qua, đều thấy người cùng lão gia từ giống nhau, như vậy còn có thể là nhặt được hay sao?”

Cố Đại Hà do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Người nói xem ta có phải là con riêng của cha hay không?”

Dừng lại một chút, Trương Thị cũng bắt đầu hoài nghi.

Có thể là như vậy hay không. Nếu không làm sao bà bà luôn thấy không vừa mắt phòng này như vậy? Mặc dù trong đầu có hoài nghi, nhưng Trương Thị vẫn không nói ra, dù sao thì phi nhà chồng cũng không phải người làm dâu như mình được làm chuyện.

Mặt trời ngã về tây, sắc trời dần dần tối xuống, thiếu đi ánh mặt trời chiếu sáng, nhiệt độ cũng dần dần thấp hơn, hà hơi có thể thành khói trắng. Ở đây, đầu mùa xuân nhiệt độ vẫn hết sức lạnh, một số nơi băng còn chưa tan, so với tảng thần núi thì hoàn toàn bất đồng.

Cố Phán Nhi ngồi trong sân, chăm chú nhìn về hướng táng thần núi, dù bị ngọn núi phía trước ngăn cản, Cố Phán Nhi vẫn cảm thấy son mạch vô cùng thần bí, khắp nơi đều lộ ra khí bất phàm. Mà người nơi này liền giống như người bình thường trên trái đất, căn bản không biết chỗ bất đồng của đỉnh Thần Nông.

Lúc này bên ngoài son mạch còn kết băng, bên trong son mạch cây cối lại tốt tươi.

Mới vừa đến chân son mạch, có thể sẽ phát hiện cây cối vừa mới nhú, càng đi vào bên trong càng thấy xanh tươi, mùa đông tựa như chỉ dừng lại bên ngoài son mạch, mà bên trong lại như không phải chịu chút ảnh hưởng nào. Cũng bởi vì như thế, son mạch bị người nơi này chia làm bên trong cùng vòng ngoài, người bình thường chỉ dám đặt chân đến vòng ngoài, đối với bên trong nửa bước cũng chẳng dám tiến vào.

Có người nói bên trong son mạch có yêu quái, cũng có người nói bên trong có thần tiên, đem son mạch trở thành nơi vô cùng thần bí.

Cổ Phán Nhi ngược lại không có cảm giác gì, con người có thể tu luyện thành tuyệt đối không phải là lực lượng bất phàm, thế gian vạn vật nếu là sống quá một thời gian nhất định, cũng có khả năng sẽ trở nên tinh quái. Bất quá có tinh quái thế nào cũng không thay đổi được bản tính, giống như câu nói kia "Chó không đổi được tính ăn thịt" ví dụ như gốc cây kia kể cả là có già đi chẳng nữa, sống trên mặt đất cũng phải hút chất dinh dưỡng trong đất, rồi khỏi đất quá lâu cũng phải chết, bị lửa đốt cũng không sống được, hơn nữa càng không có khả năng thịnh mãi không suy.

Tựa hồ nghĩ tới cái gì, Cổ Phán Nhi vỗ vỗ trán hoàn hồn, cũng là người đã tu luyện nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy qua bất cứ thứ gì tinh quái, nhiều lắm là gặp chút ít động vật thông minh hơn một chút mà thôi.

Nhưng thông minh lại có cái gì hiếm lạ? Chó cũng rất thông minh nha, còn không phải vẫn thích chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng.

"Đại nha, người vỗ đầu như thế, không đau sao?" An thị ngồi bên cạnh Cổ Phán Nhi đã nhìn chằm chằm Cổ Phán Nhi từ lâu, thấy Cổ Phán Nhi mơ màng vỗ vỗ cái gáy của mình, không khỏi có chút lo lắng.

Cổ Phán Nhi dừng lại động tác, nhìn sang: "Người không có việc gì làm à?"

An thị chép chép miệng, ừ ừ nói: "Thanh Ca Nhi hẳn không cho ta thêm thù."

Khóe miệng Cổ Phán Nhi co giật: "Người ngoại trừ thù thù không còn biết làm việc khác sao? Trong nhà không còn cách khác sống sao? Ví dụ như cho heo ăn, cho chó ăn, cho trâu ăn, cho gà ăn, cho dê ăn gì đi đó."

An thị cúi đầu, lời kéo khăn tay, nói: "Đại nha những cái người nói phải nhà có tiền mới có, chúng ta lấy đâu ra chứ."

"Liên con gà đều không có?"

"Không có."

Cổ Phán Nhi đã trầm mặc một lát, cảm thấy không có những cái này con đường sống cũng không phải không tốt, ít nhất trong nhà gọn gàng. Nhưng phải nhà có tiền mới có những thứ này là cái lý thuyết gì chứ? Chẳng lẽ nuôi chúng thì là nhà có tiền, không nuôi thì là không có sao? Lại hướng trong nhà nhìn nhìn bốn phía, kẻ có tiền nuôi hay không năng không biết, nhưng nhà chỉ có bốn bức tường khẳng định nuôi không nổi, cái nhà này chính là ví dụ tốt nhất đây.

Cổ Phán Nhi suy nghĩ một chút, đề nghị: "Không có việc gì làm thì làm cơm tối đi chứ, dù sao trời cũng nhanh tối!"

An thị nghe vậy thất kinh: "Đại, đại nha người có phải đói bụng hay không?"

"Hả?" Cổ Phán Nhi không hiểu nhìn An thị, nàng chỉ là kêu An thị đi làm cơm, vì sao An thị lại kinh sợ thành như vậy, cái dạng này giống như mình làm ra tội ác gì tày đình vậy.

"Đại nha người nếu là đói bụng, nướng, nướng liền cho người... Cho người..." An thị không nói được.

Cổ Thanh đang cầm một quyển sách đi ra, gặp Cổ Phán Nhi về mặt "Hùng hổ dọa người", An thị về mặt lại thất kinh, lập tức lửa giận liền phun trào, "Dùng" một tiếng đem sách ném xuống đất, rồi hướng về phía Cổ Phán Nhi gào thét: "Người cái người đàn bà điên lại muốn làm cái gì? Ăn no rồi không có chuyện gì làm, khi dễ người phải không, người thật đúng là điên rồi phải không?"

Cổ Phán Nhi nhíu mày, quay đầu liếc mắt nhìn hán: "Đầu óc có bệnh!"

Cổ Thanh lửa giận càng lớn, vén lên tay áo như sẽ phải đi đánh người: "Người người đàn bà điên, ban ngày khi dễ ta thì thôi đi, hiện tại rõ ràng còn muốn khi dễ mẹ ta, người thực cho là ta không dám đánh người có phải không?"

An thị lại càng hoảng sợ, vội vàng đứng lên chạy đến chỗ Cổ Thanh, lời kéo đang tức giận Cổ Thanh, lắp bắp giải thích nói: "Nhi, nhi từ người bình tĩnh, bình tĩnh, đại nha nàng không có khi dễ ta."

"Không có khi dễ người, người còn sợ thành như vậy sao?"

"Ta sợ... Thế nhưng đại nha nàng thật sự không có khi dễ ta!"

"Vậy người sợ cái gì?"

"Ta sợ là vì đại nha đầu nói đói bụng rồi, trong nhà lại không còn thức ăn, mà bây giờ trời vừa tối, đã đói bụng là phải nhịn đến hừng đông, thật khổ sở, vì vậy ta mới... Mới sợ đấy."

"..."

Cổ Phán Nhi nháy nháy mắt, vẻ mặt tràn đầy vô tội, đây là muốn chứng minh An thị nói rất đúng sự thật. Nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy không đúng, tại sao phải đói bụng đến hừng đông? Chẳng lẽ lại không ăn bữa tối?!

Cổ Thanh rót cuộc biết An thị vì cái gì luống cuống, thế nhưng đen mặt, trên mặt xem thường trừng mắt nhìn Cổ Phán Nhi liếc: "Người chính là đầu heo, suốt ngày chỉ biết ăn ăn ăn! So với người khác đều ăn nhiều hơn, so với người nào cũng nhanh đói bụng hơn, giống như quỷ chết đói. Đừng trừng ta, trừng ta cũng vô dụng, cơm tối không có đâu!"

Cổ Thanh nói xong còn thì thào một tiếng: "Cũng không phải ngày mùa, có nhà ai không ăn hai bữa?"

Mà, cái tiếng nói thì thào này Cổ Phán Nhi cũng nghe được rõ ràng, biết rõ bữa tối nay không có không phải là nói đùa.

Tuy rằng nàng bây giờ còn chưa đói bụng, nhưng lát nữa khi bầu trời tối đen rồi cũng sẽ đói bụng nha! Hiện tại trời vẫn còn chưa có tối nữa kia, mà phải chờ tới hừng đông mới có cơm ăn, như vậy tối thiểu là muốn đợi mười lăm canh giờ, thời gian dài như vậy có thể đói đến chóng mặt hay không?

Cổ Phán Nhi con người đảo một vòng, nhớ tới còn có hai con gà rừng cùng một con thỏ, tâm tư lung lay...bắt đầu nghĩ, cũng không đợi nàng mở miệng, Cổ Thanh bỗng nói ra một câu đem toàn bộ ý tưởng của nàng đánh nát.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Không có cơm chiều

Edit: Sushi

"Tang Môn tinh, sớm muộn gì ta cũng bắt hán hưu người!"

Chu thị không phải chưa từng nghĩ tới bất Cổ Đại Hà hưu Trương thị, con Trương thị sinh nếu không phải bồi tiền hóa (tồn tiền bạc) thì cũng là quỷ đòi nợ, nhưng nếu hưu, về sau lại phải chuẩn bị sinh lễ cưới vợ, lại là một khoản chi tiêu lớn, Chu thị sao có thể vui. Không nỡ bỏ tiền lại không vui trơ mắt nhìn lão tam tuyệt hậu, kết quả đều đem oán giận trút hết lên người Trương thị.

Trương Thị bị đánh, trong lòng cũng có oán hận, nhưng nghe đến Chu thị ở đằng sau mắng một câu kia oán hận cũng giảm xuống, sợ Chu thị thật sự bắt lão Tam bỏ mình. Nhìn qua Cổ Đại Hà, khuôn mặt mờ mờ ngốc ngếch tin tưởng, lại vừa sợ...mà hỏi: "Lão gia, người làm sao vậy? Đừng làm ta sợ!"

Cổ Đại Hà nhìn khuôn mặt bầm tím của Trương Thị, mờ mờ nói: "Vợ, người nói, ta có phải là nương nhật được hay không?"

Trương Thị kinh ngạc, có chút không biết làm sao: "Người làm sao có thể nghĩ như vậy? Mặc kệ là ai nhìn qua, đều thấy người cùng lão gia từ giống nhau, như vậy còn có thể là nhật được hay sao?"

Cổ Đại Hà do dự một chút, nhỏ giọng nói: "Người nói xem ta có phải là con riêng của cha hay không?"

Dừng lại một chút, Trương Thị cũng bắt đầu hoài nghi.

Có thể là như vậy hay không. Nếu không làm sao bà bà luôn thấy không vừa mắt phòng này như vậy? Mặc dù trong đầu có hoài nghi, nhưng Trương Thị vẫn không nói ra, dù sao thị phi nhà chồng cũng không phải người làm đầu như mình được làm chuyện.

Mặt trời ngã về tây, sắc trời dần dần tối xuống, thiếu đi ánh mặt trời chiếu sáng, nhiệt độ cũng dần dần thấp hơn, hà hơi có thể thành khói trắng. Ở đây, đầu mùa xuân nhiệt độ vẫn hết sức lạnh, một số nơi băng còn chưa tan, so với tầng thần núi thì hoàn toàn bất đồng.

Cổ Phán Nhi ngồi trong sân, chăm chú nhìn về hướng táng thần núi, dù bị ngọn núi phía trước ngăn cản, Cổ Phán Nhi vẫn cảm thấy sơn mạch vô cùng thần bí, khắp nơi đều lộ ra khí bất phàm. Mà người nơi này liên giống như người bình thường trên trái đất, căn bản không biết chỗ bất đồng của đỉnh Thần Nông.

Lúc này bên ngoài sơn mạch còn kết băng, bên trong sơn mạch cây cối lại tốt tươi.

Mới vừa đến chân sơn mạch, có thể sẽ phát hiện cây cối vừa mới nhú, càng đi vào bên trong càng thấy xanh tươi, mùa đông tựa như chỉ dừng lại bên ngoài sơn mạch, mà bên trong lại như không phải chịu chút ảnh hưởng nào. Cũng bởi vì như thế, sơn mạch bị người nơi này chia làm bên trong cùng vòng ngoài, người bình thường chỉ dám đặt chân đến vòng ngoài, đối với bên trong nửa bước cũng chẳng dám tiến vào.

Có người nói bên trong sơn mạch có yêu quái, cũng có người nói bên trong có thần tiên, đem sơn mạch trở thành nơi vô cùng thần bí.

Cổ Phán Nhi ngược lại không có cảm giác gì, con người có thể tu luyện thành tuyệt đối không phải là lực lượng bất phàm, thế gian vạn vật nếu là sống quá một thời gian nhất định, cũng có khả năng sẽ trở nên tinh quái. Bất quá có tinh quái thế nào cũng không thay đổi được bản tính, giống như câu nói kia "Chó không đổi được tính ăn cứt" ví dụ như gốc cây kia kể cả là có già đi chẳng nữa, sống trên mặt đất cũng phải hút chất dinh dưỡng trong đất, rồi khỏi đất quá lâu cũng phải chết, bị lửa đốt cũng không sống được, hơn nữa càng không có khả năng thịnh mãi không suy.

Tựa hồ nghĩ tới cái gì, Cổ Phán Nhi vỗ vỗ trán hoàn hồn, cũng là người đã tu luyện nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy qua bất cứ thứ gì tình quái, nhiều lắm là gặp chút ít động vật thông minh hơn một chút mà thôi.

Nhưng thông minh lại có cái gì hiếm lạ? Chó cũng rất thông minh nha, còn không phải vẫn thích chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng.

"Đại nha, ngươi vỗ đầu như thế, không đau sao?" An thị ngồi bên cạnh Cổ Phán Nhi đã nhìn chăm chăm Cổ Phán Nhi từ lâu, thấy Cổ Phán Nhi mơ màng vỗ vỗ cái gáy của mình, không khỏi có chút lo lắng.

Cổ Phán Nhi dừng lại động tác, nhìn sang: "Ngươi không có việc gì làm à?"

An thị chép chép miệng, ừ ừ nói: "Thanh Ca Nhi hẳn không cho ta thêu thùa."

Khóe miệng Cổ Phán Nhi co giật: "Ngươi ngoại trừ thêu thùa không còn biết làm việc khác sao? Trong nhà không còn cách khác sống sao? Ví dụ như cho heo ăn, cho chó ăn, cho trâu ăn, cho gà ăn, cho dê ăn gì đó."

An thị cúi đầu, lời kéo khăn tay, nói: "Đại nha những cái ngươi nói phải nhà có tiền mới có, chúng ta lấy đâu ra chứ."

"Liền con gà đều không có?"

"Không có."

Cổ Phán Nhi đã trầm mặc một lát, cảm thấy không có những cái này con đường sống cũng không phải không tốt, ít nhất trong nhà gọn gàng. Nhưng phải nhà có tiền mới có những thứ này là cái lý thuyết gì chứ? Chẳng lẽ nuôi chúng thì là nhà có tiền, không nuôi thì là không có sao? Lại hướng trong nhà nhìn nhìn bốn phía, kẻ có tiền nuôi hay không năng không biết, nhưng nhà chỉ có bốn bức tường khẳng định nuôi không nổi, cái nhà này chính là ví dụ tốt nhất đây.

Cổ Phán Nhi suy nghĩ một chút, đề nghị: "Không có việc gì làm thì làm cơm tối đi chứ, dù sao trời cũng nhanh tối!"

An thị nghe vậy thất kinh: "Đại, đại nha ngươi có phải đói bụng hay không?"

"Hả?" Cổ Phán Nhi không hiểu nhìn An thị, nàng chỉ là kêu An thị đi làm cơm, vì sao An thị lại kinh sợ thành như vậy, cái dạng này giống như mình làm ra tội ác gì tày đình vậy.

"Đại nha ngươi nếu là đói bụng, nướng, nướng liền cho ngươi... Cho ngươi..." An thị không nói được.

Cổ Thanh đang cầm một quyển sách đi ra, gặp Cổ Phán Nhi về mặt "Hùng hổ dọa người", An thị về mặt lại thất kinh, lập tức lửa giận liền phun trào, "Đừng" một tiếng đem sách ném xuống đất, rồi hướng về phía Cổ Phán Nhi gào thét: "Ngươi cái người đàn bà điên lại muốn làm cái gì? Ăn no rồi không có chuyện gì làm, khi dễ người phải không, ngươi thật đúng là điên rồi phải không?"

Cổ Phán Nhi nhíu mày, quay đầu liếc mắt nhìn hán: "Đầu óc có bệnh!"

Cổ Thanh lửa giận càng lớn, vén lên tay áo như sẽ phải đi đánh người: "Ngươi người đàn bà điên, ban ngày khi dễ ta thì thôi đi, hiện tại rõ ràng còn muốn khi dễ mẹ ta, ngươi thực cho là ta không dám đánh ngươi có phải không?"

An thị lại càng hoảng sợ, vội vàng đứng lên chạy đến chỗ Cổ Thanh, lời kéo đang tức giận Cổ Thanh, lắp bắp giải thích nói: "Nhi, nhi tử ngươi bình tĩnh, bình tĩnh, đại nha nàng không có khi dễ ta."

"Không có khi dễ ngươi, ngươi còn sợ thành như vậy sao?"

"Ta sợ... Thế nhưng đại nha nàng thật sự không có khi dễ ta!"

"Vậy ngươi sợ cái gì?"

"Ta sợ là vì đại nha đầu nói đói bụng rồi, trong nhà lại không còn thức ăn, mà bây giờ trời vừa tối, đã đói bụng là phải nhịn đến hừng đông, thật khổ sở, vì vậy ta mới... Mới sợ đấy."

"..."

Cổ Phán Nhi nháy nháy mắt, về mặt tràn đầy vô tội, đây là muốn chứng minh An thị nói rất đúng sự thật. Nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy không đúng, tại sao phải đói bụng đến hừng đông? Chẳng lẽ lại không ăn bữa tối?!

Cổ Thanh rốt cuộc biết An thị vì cái gì luống cuống, thế nhưng đen mặt, trên mặt xem thường trừng mắt nhìn Cổ Phán Nhi liếc: "Ngươi chính là đầu heo, suốt ngày chỉ biết ăn ăn ăn! So với người khác đều ăn nhiều hơn, so với người nào cũng nhanh đói bụng hơn, giống như quỷ chết đói. Đừng trừng ta, trừng ta cũng vô dụng, cơm tối không có đâu!"

Cổ Thanh nói xong còn thì thầm một tiếng: "Cũng không phải ngày mùa, có nhà ai không ăn hai bữa?"

Mà, cái tiếng nói thầm này Cổ Phán Nhi cũng nghe được rõ ràng, biết rõ bữa tối nay không có không phải là nói đùa.

Tuy rằng nàng bây giờ còn chưa đói bụng, nhưng lát nữa khi bầu trời tối đen rồi cũng sẽ đói bụng nha! Hiện tại trời vẫn còn chưa có tối nữa kìa, mà phải chờ tới hừng đông mới có cơm ăn, như vậy tối thiếu là muốn đợi mười lăm canh giờ, thời gian dài như vậy có thể đói đến chóng mặt hay không?

Cổ Phán Nhi con người đảo một vòng, nhớ tới còn có hai con gà rừng cùng một con thỏ, tâm tư lung lay...bắt đầu nghĩ, cũng không đợi nàng mở miệng, Cổ Thanh bỗng nói ra một câu đem toàn bộ ý tưởng của nàng đánh nát.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Sự bất quá tam

Edit: Võ Hoàng Khánh An.

Beta: Thỏ, Trâm Anh.

“Đừng đánh chủ ý lên hai con gà rừng cùng con thỏ kia, trừ phi ngày mai người không muốn ăn com!”

“Keo kiệt thật đấy!”

“Ta keo kiệt, có bản lĩnh người đừng ăn com!”

“...”

Cổ Phán Nhi liếc mắt, bị tiểu tướng công tay trái gà không chặt nhà mình uy hiếp, thật đúng là là... khiến người ta phiền muộn. Bất quá cuối cùng Cổ Phán Nhi cũng không đánh chủ ý lên gà rừng và thỏ nữa, dù sao đối một buổi tối cũng không chết người được. Tuy rằng nàng còn có thể lên núi đi săn, nhưng ai biết đánh tới có thể vẫn bị tiểu tướng công chế trụ hay không.

Cho tới bây giờ Cổ Phán Nhi mới nhận ra rằng, không biết nấu com là một việc khiến người ta phiền muộn đến cỡ nào.

“Nương, bên ngoài lạnh, người nên sớm trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Cổ Thanh nói xong nhặt sách bị bản thân ném trên mặt đất lên, phui phui bụi bặm bên trên, nhìn như không nhìn liếc Cổ Phán Nhi một cái, quay người tiến vào phòng.

An thị rung rung nước mắt nhẹ gạt đầu, quay đầu nói với Cổ Phán Nhi: “Đại nha đầu người cố gắng chịu đựng, sáng sớm sẽ có com ăn ngay.” Nói xong lau nước mắt một cái, cũng tiến vào phòng.

Bây giờ trời còn chưa có tối đâu? Cổ Phán Nhi trong lòng nôn nóng!

Trầm mặc một lúc lâu, ngẩng đầu lên nhìn trời, tự an ủi chính mình: Bầu trời bay tới năm chữ, đây không phải sự thật!

Một cơn gió lạnh thổi qua, Cổ Phán Nhi tại chỗ buồn bực trong chốc lát, cũng yên lặng tiến vào phòng.

“Điện bà nương nhà người đến đây làm gì?” Cổ Thanh phẫn nộ trừng Cổ Phán Nhi, rồi lại thấy thế nào cũng không có sức lực.

Cổ Phán Nhi nhìn sang, buồn bã nói: “Ngủ!”

Cổ Thanh quăng quyển sách đang cầm trên tay "bang" một cái rớt xuống mặt bàn, rống to: “Buồn ngủ thì ra bên ngoài ngủ, đây là phòng của ta, ai cho phép người ngủ ở trong phòng của ta!”

Cổ Phán Nhi xem thường: “Ấm thanh thật lớn, thế nhưng cũng là không có sức lực gì.”

Cổ Thanh tức giận: “Ta không có sức lực như thế nào hả?”

Cổ Phán Nhi đặt mông ngồi trên giường, lần lượt đếm trên đầu ngón tay mấy cái: “Thứ nhất, đây mặc dù là phòng của người nhưng cũng là phòng của ta, người không có cách nào phủ nhận điều đó. Thứ hai, người tuy rằng rống rất lớn tiếng, nhưng có thể rõ ràng nhận ra trung khí chưa đủ, chính giữa còn có đoạn khí. Thứ ba, xem như đây là phòng của người, người có khả năng đuổi ta đi sao? Ba điều này nếu đem xét riêng, điều nào cũng chứng minh sức lực của người chưa đủ?”

Về mặt Cổ Thanh phẫn hận: “Ta không cảm thấy cái gì cả!”

Cổ Phán Nhi cười hắc hắc, nằm xuống một bên giường, rung chân đắc ý nói: “Vội đi ngủ!”

“Điện bà nương, đừng tưởng rằng người chiếm giường của ta thì ta sẽ ngủ cùng giường với người, cùng người động phòng!”

“Đây là tất nhiên, người có thể ngủ dưới đất!”

“Người điên rồi, cư nhiên dám để ta ngủ trên mặt đất!”

“Ta điên hay không điên, có dám hay không dám, ngươi cứ ngủ trên mặt đất rồi sẽ biết!”

“.... Ta không nói nhảm với ngươi nữa!”

“Hay lắm, vậy ngủ đi!”

“....”

Cố Thanh tức giận đến mức giờ chân, cũng không còn hứng thú đọc sách nữa. Trên thực tế là cho dù hắn muốn đọc cũng không có cách nào đọc tiếp được, bởi vì đèn đã hết dầu. Trong nhà hiện tại việc ăn cơm đã khó khăn, tự nhiên cũng không có tiền để mua đèn dầu.

Trùng mắt nhìn Cố Phán Nhi hồi lâu, nghiêng răng đi tới kéo Cố Phán Nhi: “Được rồi, bởi vì nhìn ngươi hiện tại thật đáng thương, ta cho ngươi ngủ trong phòng chờ, bất quá ta ngủ trên giường còn ngươi ngủ dưới đất, đừng nghĩ tới việc ta với ngươi động phòng!”

Cố Phán Nhi bị kéo đến mức làm nàng không kiên nhẫn, lấy tay tóm lấy, kéo tiểu tướng công đứng lên rồi ném đến góc giường: “Tiểu bệnh miêu, ngươi có phải muốn ngủ trên mặt đất hay không, thành thật một chút cho ta.”

Trong lúc nhất thời, Cố Thanh có điểm đại ra, hắn không hiểu, rõ ràng là bản thân đang kéo điên bà nương, hơn nữa sắp kéo được nàng xuống giường, tại sao nàng chẳng những không bị kéo xuống mà mình ngược lại còn bị nàng ném lên giường.

Đây rốt cuộc là cái tình huống gì nha? Cố Thanh vô thức đập Cố Phán Nhi một cái.

“Ngươi còn đập nữa ta sẽ trói ngươi lại! “ Cố Phán Nhi lạnh lùng nhìn sang.

Cố Thanh hậm hực thu chân dài lại, hắn thấy được trong mắt Cố Phán Nhi đầy vẻ nghiêm túc, nếu như hắn còn tiếp tục đập nàng, nhất định sẽ bị trói chặt lại, nhưng trong đầu vẫn còn không phục: “Đừng tưởng rằng nếu ngủ chung một giường lớn, ta sẽ động phòng với ngươi, chỉ bằng bộ dạng hung hăng của ngươi này giờ, ta có thể bỏ ngươi được rồi.”

Cố Phán Nhi đập Cố Thanh vào bên trong, dùng âm thanh tràn ngập khinh bỉ nói: “Tiểu hài tử, lòng ngươi đủ dài rồi sao? Ngươi biết ý nghĩa của động phòng là gì sao? Đến nỗi vấn đề hủ* hay không, ta cảm thấy ngươi không cần phải nói, trực tiếp viết xuống không phải càng nhanh hơn sao?”

*hủ: thô vớ, hủ thư: giấy thô vớ (như đơn li dì thời hiện tại).

Cố Thanh bị nói như vậy về mặt xấu hổ, dán người sát vách tường, trong lòng cũng đã nghĩ đến việc cắn chết Cố Phán Nhi.

“Điên bà nương không biết xấu hổ!”

“Mao tiểu tử miệng còn hôi sữa!”

“Ngươi chờ đó cho ta!”

“Ta mới nhất mong chờ!”

“Sớm muộn gì cũng hủ ngươi!”

“Vui vẻ chờ hủ thư!”

.....

Cố Thanh đọc sách hai năm, đã xem qua không ít sách, biết rõ cái gì gọi là “Hào hán không ăn thiệt thòi trước mắt”, biết rõ “Giữ được rừng xanh thì sợ gì không có củi đốt”, cũng biết “Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, chớ khinh thiếu niên nghèo”, hắn không ngừng tự nhủ với bản thân trước tiên nên nhẫn xuống, về sau sẽ đem cảm phần hôm nay tính lại.

Dù sao bản thân hắn bây giờ còn quá nhỏ, đánh không lại mắng không thắng, chỉ có một chữ - nhẫn.

Cho dù Cố Thanh một mực khuyên bảo chính mình nhất định phải nhẫn, nhưng trong đầu vẫn không nuốt xuống được giọng điệu kia, dựa vào vách tường lạnh lạnh hắn sao có thể ngủ được, bực đến nỗi đưa tay cào tường, tàn nhẫn cào ra cả cái lỗ thủng.

Đột nhiên con ngươi hắn đảo một vòng, trở mình, cong chân lên.

Cố Phán Nhi nghe được động tĩnh, nhưng không có phản ứng, dù sao còn chưa khuya, nhiều lắm mới là giờ Tuất (từ 19-21 giờ), người bình thường ai mà ngủ được, ngủ không được tự nhiên sẽ muốn trở mình. Một lát sau, Cố Phán Nhi cũng trở mình, nằm hướng ra ngoài, trong đầu nàng nghĩ chờ tiểu tướng công ngủ, nàng sẽ đi tu luyện.

Có điều hình như nàng nghĩ quá đơn giản, nàng vừa trở mình xong, bờ mông bị đá một cái thật mạnh, không đề phòng nên bị đá xuống dưới giường, “phanh” một tiếng ngã trên mặt đất.

“Ta đi! Ngươi...”

Cố Phán Nhi từ trên mặt đất đứng lên, vốn định giáo huấn tiểu tướng công, vậy mà đã thấy hắn vẫn không nhúc nhích, giống như đã ngủ say, ánh mắt nàng

lơe lơe, cuối cùng cũng không lên tiếng, lặng yên nằm trở về chỗ cũ.

Phanh!

Lại qua khoảng chừng hai khắc (nửa tiếng), lấy sự việc Cố Phán Nhi lại bị đập một cước, như lần trước bị đá xuống đất, trong lòng không khỏi tức giận, đem chân của tiểu tướng công đuổi đến ném trở về.

Ngược lại tiểu tướng công lại “ngủ” được rất sâu, chân bị nện vào ván giường “bang” một tiếng cũng không có phản ứng.

Yên tĩnh lại không đến hai khắc, chân của tiểu tướng công lại đuổi tới, thế nhưng lần này ngay tại thời điểm chân hắn đuổi tới, Cố Phán Nhi liền cong người đứng lên.

Một cước đập vào hư không làm hắn không khỏi giật mình, nhưng không đợi hắn hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, trên chân liền trầm xuống, bị bờ móng của người nào đó gắt gao ngồi lên, đau đến khiến mặt hắn co rút.

Cố Phán Nhi ngồi lên cũng không thoải mái, chân hắn gầy như que củi khô, không có mấy lượng thịt.

“Ngươi cho rằng ngươi giả bộ ngủ thì ta sẽ ngốc để yên cho ngươi đập?” Âm thanh buồn rười rượi phát ra trong đêm tối đặc biệt rõ ràng, cũng đặc biệt khiến người ta chấn động.

Cố Thanh toàn thân cứng đờ, tiếp tục giả vờ ngủ, không ngu ngốc làm sao lại để ta đập được hai lần? Hừ!

“Lần đầu tiên là ta lười để ý đến ngươi, lần thứ hai là không muốn so đo với ngươi, lần thứ ba ngươi nghĩ ta sẽ tiếp tục bỏ qua cho ngươi sao?” Thanh âm không chỉ buồn rười rượi mà còn mang theo chút nham hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ngủ, bị áp

Edit: Ngự Thủy, Phụng Hoàng Đêm Nướng

"Coi như là cái nhà quê, cũng nên biết sự bất quá tam, huống chi ngươi còn đọc qua sách."

Giả bộ ngủ, giả bộ ngủ, không tin ngươi có gan làm gãy chân ta!

"Ngươi cho rằng ngươi không lên tiếng ta liền không có biện pháp với ngươi?"

Liền không hé răng, ngươi cắn ta!

“Ta nói rồi chứ có chọc ta, bằng không ngươi sẽ hối hận!”

Ngươi khi nào nói qua những lời này?

"Tuy rằng chân của ngươi rất bé rất gầy, bất quá đêm dài đằng đẵng, ta nghĩ ta nhất định sẽ quen!"

Đây là có ý tứ gì?

Qua hồi lâu Cố Phán Nhi cũng không nói gì thêm, Cố Thanh lia mắt không rõ là nhìn cái gì, qua một thời gian cuối cùng cũng minh bạch câu nói của Cố Phán Nhi rốt cuộc là có ý gì.

Diên bà nương chết tiết này vậy mà thực sự đem chân hắn lột móng, hơn nữa một lần lột còn là cả một buổi tối.

Ngày hôm sau khi thức dậy, Cố Thanh hai mắt đen như gấu trúc, khi đi đường còn chân thấp chân cao, hơn nữa ánh mắt vô hạn oán niệm thỉnh thoảng còn trừng Cố Phán Nhi, bộ dáng như bị chà đạp.

Ngồi trên chân hắn cả đêm, móng Cố Phán Nhi tuy rằng có chút không thoải mái, lâu lâu lại xoa một chút, bất quá tinh thần lại rất tốt, bộ dáng thần thanh khí sáng*.

*Thần thanh khí sáng: tinh thần thoải mái dễ chịu.

Ánh mắt An thị ở trên người hai người nhìn qua nhìn lại, sắc mặt cổ quái không thôi.

Cố Phán Nhi cũng không mấy kỳ vọng vào bữa sáng, một nồi rau dại lớn nấu trong nước sạch, thực phẩm màu xanh lục rất đơn giản, lại làm người ta như thế nào cũng không thích nổi.

Hôm qua tốt xấu gì cũng có một nồi cháo loãng, hôm nay lại chỉ có vên vện một thau rau dại, thật rõt một bàn lục sắc thức ăn, Cổ Phán Nhi ăn đến mặt cũng chuyển màu.

"Có thức ăn đã không tồi rồi, kéo căng cái khuôn mặt cho ai xem!" Cổ Thanh hung dữ mà nhai một cây rau dại, liếc ngang Cổ Phán Nhi một cái. "Đội lát nữa người cùng ta đến trấn trên, đem con mỗi bán đi, mười hai mươi ba cân con mỗi, hẳn là có thể đổi được hai mươi cân lương thực phụ, sẽ không đói chết người!"

Cổ Phán Nhi tính tính, như thế nào cũng cảm thấy không quá có lời, không khỏi nghi hoặc: "Một cân thịt mới đổi được hai cân lương thực?"

Cổ Thanh hỏi lại: "Bằng không người cho rằng?"

Cổ Phán Nhi nghĩ, gà rừng này không quá mập, nặng ba cân rưỡi sau khi xử lý xong đoán chừng cũng chỉ còn lại hai cân rưỡi, tổng cộng là năm cân, con thỏ mập một chút, sau khi lột xong da cũng có bốn cân, theo giá thịt thời hiện đại, đứng ra phải đổi được bốn mươi cân gạo, nhưng đây là cổ đại, khả năng là không giống nhau, nghĩ nghĩ liền nói: "Như thế nào cũng phải đổi được ba mươi cân đi?"

"Người đây là nằm mơ?"

"..... Như thế nào lại nằm mơ?"

"Không phải nằm mơ thì là cái gì? Phải biết rằng thịt heo mập mập sạch sẽ của người ta cũng không quá mười lăm văn một cân! Gà rừng thịt quá chắc, không bằng nuôi trong nhà ăn ngon, thỏ ngược lại có giá hơn, không thể quá đắt, hai con gà rừng cộng lại nhiều lắm là sáu mươi văn, con thỏ cũng là sáu mươi văn, kia vẫn là người ta cho giá cao, nếu là bình thường thì cộng lại có thể bán một trăm văn đã rất không tồi."

"Một trăm văn có thể mua bao nhiêu lương thực?"

"Gạo thô tệ nhất cũng năm văn một cân!"

"?"

Cổ Phán Nhi buồn bực mà nghĩ ngược lại, tính ra con số này còn khá tốt, bất quá rất nhanh nhẹn lại mặt mày hơn hờ đứng lên: "Có điều ba con mỗi có thể đổi hai mươi cân lương thực, kỳ thực cũng rất không tồi phải không? Có thể ăn tới sáu, bảy ngày!"

Sáu, bảy ngày? Cổ Thanh trầm mặt xuống: "Một ngày ba cân gạo? Người là heo sao?"

"Heo mà ăn như vậy, khẳng định đều chết gầy!"

"Không thấy người chết gầy!"

"....."

Cổ Phán Nhi chớp chớp đôi mắt, muốn bao nhiêu ủy khuất liền có bấy nhiêu ủy khuất, không rõ chính mình nói sai chỗ nào, rõ ràng đã tính được rất tốt, một ngày ba bữa, mỗi bữa một cân gạo, mỗi người hơn ba lạng gạo, nấu chín cũng không đến một cân, đâu ra nhiều!

Cổ Thanh thấy Cổ Phán Nhi không nói gì, trong lòng không khỏi đắc ý, lại nhin không được liếc Cổ Phán Nhi vài lần.

Cổ Phán Nhi thờ dãi, đưa dũa gấp một nhúm rau dại vô vị bỏ vào miệng nhai nhai, hạ quyết tâm rảnh rồi liền đi chuẩn bị con mỗi, bằng không chẳng những không có thịt ăn, mà cơm ăn còn không đủ no.

Lại nghĩ gấp thêm một dũa, chiếc dũa liền bị đánh rơi xuống dưới.

"Người đã ăn nửa nồi rồi còn ăn, cái con heo nhà người!" Cổ Thanh cướp đi chén cơm trên tay Cổ Phán Nhi, đặt ở trên mặt bàn, một tay kéo Cổ Phán Nhi đang sừng sốt đứng lên. "Ăn ăn ăn, trừ bỏ ăn ra người còn còn có thể làm cái gì! Cầm cái sọt lên, đem thỏ với gà rừng bỏ vào, nếu lại trễ giờ tối nay phiên chợ liền không còn ai!"

Đại gia, muốn trâu làm việc còn không cho trâu ăn cỏ, đây là bóc lột sức lao động nghiêm trọng a!

Đổi thành qua đi.....

Cổ Phán Nhi đeo cái sọt đi theo phía sau cái tên đi đường chân thấp chân cao Cổ Thanh, nhin không được duỗi tay khoa chân múa tay ở không trung một chút, chẳng sợ không có tu vi trước kia, dựa vào sức lực hiện tại, cái cổ tinh tế kia chỉ cần một bàn tay là có thể vận gãy, sau đó ném xác vào nơi hoang dã.

Nơi này thật tốt, không có thứ gọi là quân khuyển (chó quân đội), cũng không có vân tay xử án, càng không có camera, quá dễ dàng thoát tội giết người.

Người đi đường trên đường chỉ chỉ trò trò, Cổ Thanh mặc danh quy đầu nhìn lại, tức khắc hắc tuyến đầy đầu.

"Điện bà nương nhà người đang làm cái gì?"

Cổ Phán Nhi động tác vẫn cổ biến thành trào, mặt vô cảm bất lấy không khí chung quanh: "Cái nơi rách nát này, nơi nơi đều là côn trùng bay, có khi nào sẽ cắn nhức hết người không?"

Cố Thanh nhủ mày nhìn bốn phía, nơi nơi đúng thật đều là côn trùng bay, tuy nhiên cũng không khoa trương đến mức độ muốn bắt.

"Vốn chính là cái chân đất bò ra từ sâu đôi, còn sợ bị sâu cắn, ta thấy ngươi không phải hết bệnh ngứa, mà là bệnh càng nặng hơn, chạy nhanh đi!" Cố Thanh quay đầu lại kéo Cố Phán Nhi đi, đi đường như cũ chân thấp chân cao, đầu đến nỗi khiến hắn không ngừng co rút, tức giận mà trừng mắt liếc Cố Phán Nhi một cái.

Vốn tưởng rằng chỉ tê rần mà thôi, ai biết sau khi con đau đi qua, thế nhưng lại đau lên.

Quả nhiên là heo, nặng muốn chết!

Cố Phán Nhi nhướn mày: "Bò ra từ sâu đôi?"

Cố Thanh thấy Cố Phán Nhi vẻ mặt không cho là đúng, cười nhạt: "Không phải từ sâu đôi bò ra, ngươi còn tưởng rằng ngươi là thiên kim đại tiểu thư từ khi sinh ra đã ngâm thìa vàng?"

Cố Phán Nhi khước miệng khề nhếch, không nói lời nào.

Cố Thanh bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm "Chưa từng thấy ngươi như vậy, ở nông thôn chỗ nào chẳng có sâu, đều lẫn bò dưới bùn mười mấy năm, còn sợ sâu cắn!"

Cố Phán Nhi: "....." Ta có nói ta sợ sao?

Cố Phán Nhi suy nghĩ xấu xa, nếu Cố Thanh biết được động tác vừa rồi của chính mình không phải bắt sâu, mà là muốn vạ cổ hân, có thể sợ tới mức tè ra quần hay không.

Tầm mắt lại không tự giác mà dừng trên cổ Cố Thanh, ngẫm khoa tay múa chân một chút.

Cố gia thôn cách trấn trên không xa lắm, ước chừng đi tầm ba khắc liền đến trấn trên, lúc này trấn trên đã thập phần náo nhiệt, trên đường dựng đầy các loại tiểu quán, âm thanh thét to không ngừng.

Cố Thanh mang Cố Phán Nhi từ đầu này nhìn qua đầu kia, lại từ đầu kia nhìn qua đầu này, rốt cục cũng tìm được một chỗ khoảng chừng một mét mà đi vào, đem thỏ với gà rừng lấy ra đặt trên mặt đất, sau đó ngồi xổm xuống phía sau, lúc thì vãi nhìn bốn phía, lúc lại gất gao mà nhìn chăm chăm thỏ với gà rừng.

Dáng vẻ kia không cần đoán cũng biết, tiểu tử này khẳng định là sợ không ai mua và bị người trộm mất.

Cố Phán Nhi tay xách cái sọt, vô tâm vô phế đánh giá khắp nơi, nhìn thấy đồ vật mới lạ chưa từng thấy qua sẽ coi trọng trong chốc lát, nhìn thấy người đẹp cũng coi trọng một hồi lâu. Bởi vì ánh mắt quá mức quái dị, thường thường sẽ bị người khinh thường, dần dần còn có người đối nàng chỉ chỉ trỏ trỏ.

...

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ta không quen biết nàng

Edit: Snow

Beta: Phụng Hoàng Đêm Nướng

Tuy Cố Thanh khản trương nhưng cũng cảm giác được có chỗ không đúng, khó hiểu quay đầu nhìn thoáng qua phía sau.

Chỉ liếc mắt một cái, Cố Thanh liền đen mặt.

"Diên bà nương, ngươi đang nhìn cái gì?"

"Nhìn thứ tốt, nhìn mỹ nhân!"

"Đẹp không?"

"Cũng tạm được! Đồ vật tuy rằng thập phần lạc hậu, nhưng hơn nhau ở chỗ thủ công thuần túy tự nhiên! Mỹ nhân cũng không ít, ngươi xem thiếu niên kia, môi hồng răng trắng, cười đến mặt đầy hoa đào, nếu không phải ngực hân bằng phẳng, ta sẽ cho rằng hắn là nữ đó. Ngươi xem nam nhân kia, dáng người cường tráng, khẳng định rất khỏe mạnh, không biết đã mê hoặc bao nhiêu nữ nhân.

Mau nhìn nữ nhân kia, trước sau lồi lõm, một bên ngực so với nửa bên mông của ngươi còn to hơn.

Ai nha, cái tiểu oa nhi kia lớn lên thật xinh đẹp, nhìn thôi đã muốn đi lên hung hăng véo má một phen!

Vị thiếu nữ ở chỗ kia, tuy rằng ăn mặc khó coi một chút, nhưng mà mông rất lớn đấy. Người biết không? Người khẳng định không biết, nữ nhân mông lớn sinh đẻ rất tốt, so với mông nhỏ thì tỉ lệ khó sinh ít hơn nhiều.

Còn có... Ngao ngao... Người làm gì mà véo ta..."

"Điên bà nương nhà người thật không biết lựa lời!" Cô Thanh mặt đỏ lên, nếu không phải bị người nhìn, há lại chỉ véo bắp chân của nàng, trực tiếp bóp chặt cổ của nàng cho đến chết không phải tốt hơn sao?

Cố Phán Nhi dựng thẳng lông mày: "Ta như thế nào lại không lựa lời?"

Cố Thanh gầm nhẹ: "Bị nhiều người nhìn như vậy, người cũng không sợ mất mặt!"

Cố Phán Nhi chớp chớp mắt nhìn hắn, lại hướng bốn phía chớp chớp mắt, một khắc trước biểu tình còn có chút ngốc mạnh đáng yêu, ngay sau đó liền cau mày quát mắng: "Nhìn cái gì mà nhìn, không cần mua bán đồ hả?!"

Mọi người dậm chân, đồng thời nhìn lại đây, âm thanh thốn thức lên.

Cố Thanh che mặt, xấu hổ đến tai đều đỏ lên, hận không được tìm khe hở nào chui vào.

Ngược lại Cố Phán Nhi không phát giác gì, lông mày dựng thẳng lên: "Chưa thấy qua mỹ nữ sao!?"

Hay cho một tiểu phụ không biết xấu hổ!

Hay cho một người đàn bà chanh chua!

Hay cho một xấu phụ không biết rõ mình!

Không biết nhi lang nhà ai, thế nhưng lại xui xẻo như vậy, cưới một tức phụ vừa đen vừa gầy vừa lưu manh lại còn đánh đá, thực là số ruột thay thiếu niên kia. Nhìn bộ dạng muốn nổi đóa của nhi lang, chắc nhà của hắn đã bị quấy nhiễu không ít.

Nghe tiếng nghị luận xung quanh, Cố Thanh chỉ cảm thấy mặt mũi bị vứt xuống đường, thật là không còn mặt mũi để gặp người.

Cố Thanh yên lặng di chuyển về phía sau, ý đồ muốn từ trong đám người chạy đi, Cố Phán Nhi mặt mỉm cười chân nhẹ bước, ngăn ở sau lưng Cố Thanh. Cố Thanh vừa lui nửa bước, bờ mông liền đụng phải chân Cố Phán Nhi, bắt đắc dĩ ngừng lại.

Điên bà nương người muốn làm gì? Cố Thanh phần nọ liếc mắt một cái.

Cố Phán Nhi hơi hơi mỉm cười: "Tiểu tướng công, có nạn cùng chịu!"

Trước mặt mọi người! Dù Cố Thanh tự xưng là nhả nhặn, nhưng giờ phút này cũng nhịn không được nữa rất muốn nổi điên.

"Đừng chỉ xem mà không mua a! Bán gà rừng, thỏ rừng đây, gà rừng ba mươi văn một con, thỏ rừng sáu mươi văn một con, lại mập lại có thịt, mua đi nào!" Cố Phán Nhi đoán chừng cũng nhìn ra tiểu tướng công nhà mình đang tức giận, xoay chuyển sang bán thịt, miệng gào thét, nhưng trông mắt lại lưu chuyển trên người đám người đang đi trên đường.

Tầm mắt dừng lại trên người một thanh y công tử quần áo mới tinh, nhưng sắc mặt lại tái nhợt, nàng cười hắc hắc, tiến lên một tay nắm lấy thanh y công tử tóm đi qua.

Tùy tùng của thanh y công tử kinh hô, tiến lên ngăn trở: "Công tử."

Cố Phán Nhi duỗi tay đẩy một cái, hai gã tùy tùng ngã vào trong đám người, nàng cười tủm tỉm nói với thanh y công tử: "Vị công tử này sắc mặt tái nhợt, cả người vị thuốc rất nồng, nhìn qua đã biết là quanh năm đều uống thuốc. Nếu nói thuốc ba phần là độc, những thuốc bổ ít uống lại thì tốt hơn! Không bằng công tử mua hai con gà rừng này trở về hầm gà rừng với nấm, ăn ngon lại có dinh dưỡng, thịt thỏ cũng không tệ, rất tốt cho thận, mấy cái này rất thích hợp cho công tử."

Chủ tớ ba người đều choáng váng, tiểu phụ nhân này khí lực thật lớn!

"Thế nào, muốn mua hay không, chỉ còn lại có ba con thôi! Qua thôn này cũng không còn chỗ nào bán nữa đâu, phải biết rằng đây là thú săn trong Táng Thần Sơn đấy. Tuy rằng ta là người rất thận trọng cũng rất trung hậu, nhưng nhìn người giống y chang cái ẩm sắc thuốc, ta không nhịn được nên mới nói với người, ăn nhiều cơm so với ăn nhiều dược tốt hơn!"

Bị người vây xem, thanh y công tử đỏ mặt, lại bị Cố Phán Nhi nói như cái ẩm sắc thuốc, trên mặt xanh hồng một mảnh.

Hai tùy tùng thật vất vả mới lướt qua được đám người, chột vật ngăn cản ở phía trước công tử nhà mình, phần nọ trừng Cố Phán Nhi.

Một tùy tùng quát: "Phụ nhân vô tri, dám vô lễ với công tử nhà ta!"

Hai tùy tùng cùng lên tiếng: "Người đàn bà chanh chua, nữ nhân điên!"

Cổ Phán Nhi cũng không giận, cười tủm tỉm nói: "Ta cũng không có nói sai, công tử nhà các ngươi được gọi là bệnh nhà giàu, thân thể giống như cái sàng, cho dù là nhân sâm tổ yến cũng ăn không vào. Không bằng ngày thường rèn luyện thân thể nhiều một chút, tỷ như lên núi bắt chim xuống đất cày ruộng, mỗi bữa ăn nên ăn lương thực phụ, hơn nữa nên ăn các món ăn dân dã." Cổ Phán Nhi vừa cầm gà rừng và thỏ rừng vừa giơ lên. "Không quá ba tháng, thân thể nhất định sẽ tốt hơn bây giờ nhiều."

Hai tùy tùng rõ ràng rất để ý đến thân thể của thanh y công tử nên nghe được Cổ Phán Nhi nói như vậy, lập tức do dự.

"Công tử, nếu không..."

Thanh y công tử rất ghét bỏ thân thể ốm yếu bất kham của mình, thể nhưng bị Cổ Phán Nhi từ trong đám người thấy được, mắt thể diện, một bên cảm thấy Cổ Phán Nhi là vì muốn bán nấy thứ đó đi, nên mới nói như vậy. Một bên cũng muốn tin tưởng Cổ Phán Nhi.

"Vậy thì như thế nào? Đã vật nơi nào chả có, bốn công tử không phải nhất định phải mua của ngươi."

Cổ Phán Nhi mỉm cười, lần nữa duỗi tay, kéo thanh y công tử qua một chút, thấp giọng nói: "Ngươi chính xác không cần phải mua của ta, cũng không biết thể diện của ngươi quan trọng hay là hơn một trăm văn tiền quan trọng! Dù sao nếu ngươi không mua của ta, ta cũng sẽ rất vui lòng giúp ngươi rời khỏi đám người này." Cổ Phán Nhi chuyển tay tóm lấy đai lưng của thanh y công tử, bộ dạng nhẹ nhõm.

Thanh y công tử đầy người mồ hôi lạnh cả kinh, tiểu phụ nhân này có ý tứ là...

Nếu không mua đồ của nàng, nàng sẽ xách hấn ném văng ra? Hoặc là kéo đai lưng của hấn?!

Thật là một phụ nhân đáng sợ!

"Gà rừng hầm nấm nghe cũng không tồi, thỏ thoạt nhìn cũng không tệ lắm!" Thanh y công tử nhanh chóng mở miệng, giả bộ như trấn định, vẻ mặt mỉm cười, nhưng âm thanh đã bán rở bản thân hấn: "Đại Phú, mau trả tiền cho vị đại tỷ này đi."

Tùy tùng được gọi là Đại Phú phát hiện phụ nhân bán con mồi này tay đặt trên eo công tử nhà mình, đang muốn mở miệng quát bảo ngưng lại, nghe công tử nhà mình âm thanh rống lên hơi run run, lập tức liền có chút không bình tĩnh, vội vàng đem túi tiền rút ra, nhặt ra nửa lạng bạc vụn đưa tới.

"Đại tỷ à, cho, cho ngươi tiền, mau buông công tử nhà ta ra." Công tử đáng thương, lại bị một cái xấu phụ vừa đen vừa gầy què mùa phi lễ rồi.

Cổ Phán Nhi tiếp nhận bạc, đặt trong tay ước lượng một chút, hỏi: "Cái này là bao nhiêu tiền?"

Đại Phú vẻ mặt khần trương nhìn công tử nhà mình, vội vàng trả lời: "Nửa lạng bạc."

"Nửa lạng bạc là bao nhiêu văn tiền?"

"Năm trăm văn!"

Cổ Phán Nhi trầm tư một lúc, tiểu tướng công nói ba con mồi này tối đa chỉ có thể bán một trăm hai mươi văn, nói như vậy là tiện nghi cho nàng rồi?

Một tùy tùng khác thấy Cổ Phán Nhi trầm mặc, một tay cầm bạc tay kia còn nắm chặt đai lưng công tử, lập tức liền nóng nảy hấn lên, tranh thủ thời gian giật giật ống tay áo Đại Phú: "Nếu không cho nàng nhiều thêm chút? Trước tiên đem công tử cứu trở về rồi hãy nói."

... ..

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Năm lạng rưỡi

Edit: Phụng Hoàng Đêm Nướng

Đại Phú vừa nghe, nhanh chóng đưa tay vào túi tiền: "Tiểu đại tỷ, đây là tiền cho chủ ý của ngươi, cảm ơn ngươi vừa rồi ra chủ ý thay công tử nhà ta, nếu ba tháng sau thân thể công tử nhà ta tốt lên, chắc chắn có thưởng!"

Một thời bạc năm lạng nhét vào tay Cổ Phán Nhi, Cổ Phán Nhi ngờ ngạc mà buông thanh y công tử ra, cầm lấy thời bạc kia tò mò mà xem xét. So với bạc vụn lớn hơn không ít, hấn là có tới mấy lạng đi? Đến nỗi là mấy lạng, Cổ Phán Nhi cũng không có mặt mũi đi hỏi, tính toán đợi lát nữa hỏi lại tiểu tướng công.

"Không tồi không tồi, nhớ rõ lời ta vừa nói." Cổ Phán Nhi cười tủm tỉm mà dặn dò. "Nhưng đừng tiếp tục uống những thứ thuốc bổ đó, nếu lại uống nữa, không quá nửa năm thân thể khẳng định bị bào mòn, đến lúc đó hấn là sẽ nằm thật sự."

Cổ Phán Nhi nói xong cầm bạc nhét vào trong ngực, một tay xách theo cái sọt, một tay xách theo đà điều tiểu tướng công, khễ ngân nga rời khỏi đám người, tâm tình có vẻ không tệ.

Thanh y công tử cũng không vì mất mặt mà rời khỏi đám đông, ngược lại còn đứng im nhìn Cổ Phán Nhi xoay bước rồi đi suy nghĩ xuất thần. Đối với những lời nói lúc đầu của nữ nhân thô lỗ kia, hẳn không tin, nhưng những lời nói lúc sau lại làm hắn đại kinh thất sắc, bởi vì đại phu sớm đã tuyên bố.

Thuốc và kim châm vô phương cứu hắn, hoặc là nói đèn đã cạn dầu, nếu lại tiếp tục như vậy, không quá nửa năm liền ốm đến phải nằm liệt trên giường.

Cũng bởi vậy không được cố bời bỏ thân mình quá, chỉ sợ tạm dừng một chút sẽ làm cho bệnh tình càng thêm nghiêm trọng.

Nhưng nữ nhân đã hung ác lại thô lỗ kia vừa rồi lại nói không thể tiếp tục bời bỏ, muốn rèn luyện, còn muốn cái gì nữa? Đúng rồi, còn muốn mỗi bữa phải sửa thói quen ăn những loại lương thực phụ khó ăn kia... Ăn món ăn dân dã.

Thanh y công tử khóc mắt giật giật, bỏ đầu bỏ không được, lời nói của nữ nhân kia có thể tin sao?

“Công tử, công tử, ngài không có việc gì đi?”

“Hoàn hồn, công tử mau hoàn hồn, nô tài là Đại Quý a!”

Thanh y công tử hoàn hồn, liếc mắt nhìn Đại Quý một cái: “Ngươi còn biết ngươi là Đại Quý, ta còn tưởng rằng ngươi đem chính mình trở thành đại ngọc!” Thanh y công tử vừa nói vừa đem thô với gà rừng bị Cổ Phán Nhi vút trên mặt đất nhặt lên nhét vào ngực Đại Quý, xoay người rồi đi. “Ôm chặt, thiếu một sợi lông gà, bản công tử cho ngươi đẹp mặt!”

Đại Quý mất đại ra, Đại Phú đồng tình mà nhìn hắn một cái, nhanh chân đuổi theo thanh y công tử.

Quả thực chính là tai bay vạ gió, chủ tớ ba người chỉ vô tình đi ngang qua, lơ đãng liếc mắt một cái, thế nhưng lại bị tổng tiền.

Có điều thanh y công tử cùng Đại Phú nghĩ đến chuyện đó càng nhiều, theo như lời nói của phụ nhân vừa đen vừa gầy kia, thật sự hữu ích sao.

Dù sao bệnh tình cũng đã nguy kịch, không bằng cứ thử một lần!

Cổ Thanh bị Cổ Phán Nhi xách theo, bản thân kìm nén trong một thời gian dài, cuối cùng cũng vùng dậy, về mặt khó coi mà nói: “Cổ Đại Nha cái điên bà nương nhà ngươi, Cổ Thanh ta sống mười ba năm, hối hận nhất không có gì hơn là việc cùng ngươi tới trần trên!” Đừng nói mặt mũi, tất cả đều mất sạch rồi.

Cổ Phán Nhi về mặt kinh ngạc buông Cổ Thanh ra: “Ngươi rốt cục đã phục hồi lại tinh thần?” Biểu tình đột nhiên biến đổi, cười hắc hắc. “Ta cứ tưởng rằng ngươi sẽ nói hối hận nhất không gì hơn cười ta!”

Cổ Thanh nhú mày, hừ một tiếng: “Đương nhiên hối hận!”

Cổ Phán Nhi giờ lên nắm tay: “Có hối hận cũng vô dụng, dám hừ tở, tở một quyền đem ngươi đánh thành bánh nhân thịt!”

Cổ Thanh mắng to: “Hay cho một kẻ điên hung tàn!”

Cổ Phán Nhi khinh phiêu phiêu mà đáp trả hắn một câu: “Hay cho một con bệnh miều gầy yếu!”

Cổ Thanh gắt gao ghen lại, mặt chẳng khác nào cái vĩa màu, khi xanh khi đỏ, khi trắng khi đen, khi thanh khi tím, trông rất đẹp mắt, nghiêng răng nghiêng lợi mà phun ra ba chữ: “Điện bà nương!”

“Nga, đừng tức giận! Tìm cả buổi trời, cuối cùng cũng tìm được tiệm lương!” Cổ Phán Nhi móc bạc ra đưa tới. “Tiền cho ngươi, mua lương thực đi!”

Dù có thiên ngôn vạn ngữ, Cổ Thanh giờ phút này cũng chỉ có thể nuốt trở lại, trừng Cổ Phán Nhi một cái, sau đó bước vào cửa hàng.

Chường quầy tiệm lương thấy có người đi vào cũng không mấy nhiệt tình, đứng ở quầy sau ‘bach bach bach’ mà đánh bàn tính, hẳn là đang tính toán sổ sách. Ngược lại tiểu nhị rất nhanh nhẹn, dẫn hai người đi vào, sau đó nhanh chóng giới thiệu lương thực.

“Khách quan mời vào bên trong, bên này là lương thực phụ, bên này là lương thực tinh, xin hỏi khách quan cần mua thứ gì.”

Cổ Thanh lễ phép trả lời: “Làm phiền, cho xem trước đã.”

Cổ Phán Nhi có chút tò mò, đối với lương thực nàg cũng không có bao nhiêu nghiên cứu, phẩm chất của lương cũng gây ngạc nhiên không rõ ràng lắm, tỷ như gạo thô nàg vẫn luôn nghĩ là lương thực phụ, nhưng lại xếp bên phía lương thực tinh. Tỷ như gạo kê nàg vẫn luôn nghĩ là lương thực tinh, nhưng lại là lương thực phụ.

Nghĩ nghĩ, cảm thấy bản thân ngay cả ngũ cốc khả năng cũng chẳng phân biệt được!

“Tinh gạo và bột trắng, mua chút gạo thô và bột thô vậy!” Cổ Phán Nhi sau khi nhìn qua một lần liền cho cái kiến nghị.

Cổ Thanh một chữ ‘heo’ đã tới bên miệng lại nuốt trở về, xem như đồng ý với lời nói của Cổ Phán Nhi, bất quá cũng không có đi xem gạo mới, mà là dừng lại ở chỗ gạo cũ.

Cố Phán Nhi nhích lên nhìn thoáng qua, thấy gạo đều là màu vàng, tức khắc liền có chút không cao hứng, vươn hai đầu ngón tay nắm góc áo trên vai Cố Thanh, đem Cố Thanh lôi một đường tới chỗ gạo mới, chỉ vào túi gạo có chút sắc vàng nhưng còn mới nói.

“Mua cái này!”

Cố Thanh nhìn nhìn phương hướng mà Cố Phán Nhi chỉ, lại nhìn nhìn gạo cũ phía bên kia, mày nhăn đến nỗi có thể kẹp chết một con ruồi, vẻ mặt do dự, rõ ràng để ý nhất chính là giá gạo.

Một cái mặt trên viết sáu văn, cái còn lại là năm văn, giá cả kém một văn.

Cố Phán Nhi thấy Cố Thanh do dự, lại lôi kéo hắn đến chỗ bột thô: “Nếu không mua cái này cũng được!”

Cố Thanh tầm mắt không khỏi dừng ở túi bột mốc cách bột thô hai túi, bột thô là bốn văn một cân, bột mốc này lại chỉ cần ba văn tiền, giá cả kém quá xa, dù sao bột mốc này cũng không quá kém, nếu không liền mua bột mốc đi? Một trăm cân chỉ có ba trăm văn tiền a! Cũng đủ ăn một tháng!

Cố Phán Nhi vừa thấy liền nhận thức được không tốt, nhanh chóng uy hiếp: “Dám mua bột mốc, nửa đường ta liền ném hết xuống nước!”

Gạo cũ rửa vài lần tốt xấu gì cũng có thể đem vị rửa nhạt một chút, sau khi dùng nước trà nấu còn có thể thơm, nhưng bột mốc này mặc kệ là làm như thế nào đều có thể ăn đến cả miệng toàn mùi mốc, tuyệt đối không thể mua nó!

Cố Thanh vừa nghe Cố Phán Nhi nói như vậy, bất đắc dĩ mà gạt đi ý niệm, tiết kiệm a tiết kiệm, nếu bị điền bà nương này ném vào trong nước thật thì rất phiền phức. Điền bà nương ham ăn biếng làm này lại cứ gây thêm phiền toái, giống như heo không kén chọn không phải tốt hơn sao? Như thế nào cũng phải ăn được mới chịu.

“Tiểu nhị, cho ta năm mươi cân gạo thô cùng năm mươi cân bột thô, ngô.....” Cố Thanh có chút chần chờ mà nhìn Cố Phán Nhi thương lượng. “Nếu không một nửa mới một nửa cũ? Trộn lẫn vào ăn mùi vị cũng không tệ.”

Lông mày Cố Phán Nhi dựng lên: “Ngươi dám mua ta liền dám mang đi nuôi heo!”

“Ngươi còn không phải heo sao?” Cố Thanh nói thảm một tiếng, có điều nhanh chóng gạt đi ý niệm, quay qua nói với tiểu nhị: “Đều phải mới!”

Sau khi cùng tiểu nhị nói xong, Cố Thanh bắt đầu tính toán, tổng cộng là năm trăm văn, so với một trăm cân bột mốc còn nhiều hơn hai trăm văn, tức khắc liền bắt đầu cảm thấy đau thịt, nhìn Cố Phán Nhi liền bắt đầu cảm thấy ngứa răng.

Chờ tiểu nhị cân xong, lúc định trả tiền, Cố Thanh mới nhớ tới cái gì đó, đột nhiên quay đầu: “Điền bà nương, một trăm cân đồ vật, ngươi có thể vác nổi không?”

...

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cầm liên chạy

Edit: Phượng Hoàng Đem Nướng

Cố Phán Nhi nâng lên hai cái túi ước lượng cân nặng, nghe Cố Thanh hỏi không khỏi có hơi sững sốt, chần chờ một lúc liền hỏi: “Có phải nếu ta còn vác được, ngươi sẽ mua thêm một chút nữa phải không?” Không thể trách nằng tham, lượng đồ ăn hôm qua và lượng cơm còn sót lại hôm nay, thật sự khiến nàng cảm thấy không tốt.

Cố Thanh tròn trăng mắt: “Mặc kệ ngươi!”

Mới vừa lấy được nửa lượng bạc, lại phải trở mắt mà nhìn nửa lượng bạc kia bị chường quầy thu vào ngăn kéo, Cố Thanh vô cùng buồn bã, trong lòng đều đã đau muốn chết.

Cố Phán Nhi thấy Cố Thanh tựa hồ tâm tình không được tốt cho lắm, có chút không rõ nguyên nhân, nghĩ nghĩ liền nhích lên nói một câu: “Số cân này hẳn là không kém, nhưng cái sọt có chút nhỏ, chỉ chứa được gạo thô.”

Cố Thanh nghe thế liền cảm thấy buồn cười, không khỏi có chút xem thường Cố Phán Nhi, hình như cũng không còn đau lòng như vậy.

“Uy, nơi đó có bán vải, ta qua đi xem một chút?”

“Nhìn cái gì mà nhìn, có nhìn cũng không cho ngươi mua!”

“Uy, có thể hay không đừng hà tiện như vậy, cho ta đổi một bộ quần áo đi!”

“Không có tiền!”

Nhìn gia hỏa này nói được đến đúng lý hợp tình, nếu không phải biết trên tay hắn còn nắm lượng bạc, có lẽ thật sự sẽ cho rằng hắn không có tiền. Cổ Phán Nhi nhìn nhìn mảnh vải khắp người mình, kéo nhẹ một cái liền thành vải vụn, may mắn đến có thể kẹp chết một con ruồi, bộ này coi như còn đỡ, một bộ khác quả thực là không thể gặp người.

Tổng cộng chỉ có hai bộ quần áo, còn để cho nàng đi ra ngoài gặp người không.

“Tiền cất đi có thể để ra trứng sao? Người phải mua cho ta, không nói đất, loại rẻ nhất cũng được, nhưng tốt xấu gì cũng phải mua cho ta một bộ, bằng không ta liền đứng ở đây không đi nữa!” Nói xong thật sự ăn vạ không đi.

Cổ Thanh đen mặt, cùng Cổ Phán Nhi bốn mắt trừng nhau trên đường cái.

Trùng mắt hơn hai khắc, người nhìn chăm chăm bọn hắn càng ngày càng nhiều, Cổ Thanh cuối cùng đành phải chịu thua, thập phần đau khổ mà nắm chặt thỏi bạc kia, vẻ mặt như đưa đám nói: “Ta nói trước, chọn loại rẻ nhất, người nếu dám chọn đất, ta lập tức xoay người chạy đi.”

Cổ Phán Nhi nhếch miệng cười: “Được, chọn loại rẻ nhất!”

Cổ Phán Nhi bấm tay tính toán, vải ở thời điểm này thường rộng khoảng một mét rưỡi, ba thước vải có thể làm một bộ y phục vừa với vóc dáng của Cổ Thanh, nhưng đối với mình thì lại có chút miễn cưỡng. Áo vải thô không thể co giãn, phải mặc rộng một chút mới được. Quần có thể ngắn một chút, bất quá không thể ngắn hơn hai thước rưỡi!

Ba người mỗi người một bộ, tổng cộng khoảng chừng mười bảy thước.

Nghĩ nghĩ không khỏi liếc mắt ngoài tiểu tướng công một cái, cũng không biết là hắn không để ý dinh dưỡng hay là do bản thân đã không cao, mười ba tuổi cũng mới hơn một mét ba, gầy gò khác gì con gà con, trên người cũng chẳng có bao nhiêu thịt. Cổ Phán Nhi cao khoảng chừng một mét sáu, bất quá đã mười sáu tuổi, có lẽ cũng không cao hơn được nữa.

Tiệm vải này không lớn, bên trong bày bán phần lớn là vải bông thô hạ đẳng, sau đó là vải bông trung đẳng, vải bông thượng đẳng thì không nhiều, còn các loại như tơ lụa này đó càng không thể nhìn thấy. Người đến mua vải không ít, ăn mặc so với hai người Cổ Thanh cũng không tốt hơn là bao, thậm chí còn kém hơn một chút, lựa chọn giữa một đồng vải, cũng không biết là chưa tìm thấy hay là còn luyến tiếc.

Chủ tiệm có lẽ là một đôi phu thê, bộ dáng thoạt nhìn rất bận rộn, nhưng thật ra cũng không bận cho lắm.

Phần lớn người đến đây đều chỉ nhìn qua rồi sờ sờ vải cái, thuận tiện còn hỏi mấy câu, cuối cùng cũng không nỡ bỏ tiền ra mua.

Cổ Phán Nhi ban đầu là để ý vải bông thượng đẳng, vì trong loại vải này bông mịn nhuộm màu nhiều hơn một chút, tuy rằng màu sắc thoạt nhìn cũng chẳng ra gì, nhưng so với vải thô đơn giản không nhuộm màu kia đẹp hơn rất nhiều.

Cổ Thanh vừa thấy dáng vẻ kia của Cổ Phán Nhi, tức khắc liền cảm thấy không tốt, duỗi tay xoắn chặt lỗ tai của Cổ Phán Nhi, đem nàng kéo một đường tới chỗ vải bông thô, tức giận nói: “Những thứ này người có thể tùy tiện chọn!”

Cổ Phán Nhi biết những thứ kia là vải thượng đẳng, trong lòng biết Cổ Thanh khẳng định luyến tiếc không muốn mua, bất quá không mua vải thượng đẳng cũng không sao, vải trung đẳng cũng là bông mịn, cũng không thể mua trung đẳng?

“Không được nhìn lung tung!” Cổ Thanh xoay cái đầu đang nhìn về phía vải trung đẳng của Cổ Phán Nhi trở về.

Cổ Phán Nhi buồn bực đến không ngừng giật giật khuôn mặt, bắt đầu thu hồi ánh mắt lưu luyến không rời, duỗi móng vuốt đi sờ vải bông thô, sờ tới sờ lui vẫn là nhìn không được đem ánh mắt nhìn qua phía vải trung đẳng.

“Lại nhìn lung tung thì dù chỉ lớn bằng bàn tay cũng không cho người mua!”

Những lời này thật tàn nhẫn! Cổ Phán Nhi đưa mắt liếc Cổ Thanh, nặng một tiếng: “Quý bần xin!”

“Ta nếu bần xin, thì cho dù chỉ lớn bằng bàn tay cũng không cho điên bà nương nhà người mua!”

Cổ Phán Nhi vô cùng bực bội, sắc mặt cũng vô cùng xấu, chọn tới chọn lui vẫn là chọn một cuộn có màu sắc nhạt còn chưa cắt, tuy rằng thoạt nhìn có điểm kì lạ, cảm thấy cũng không quá đẹp, nhưng không thể không thừa nhận rằng nguyên liệu của nó so với vải bông thô thật sự tốt hơn một chút, trộm sờ vào một cuộn trung đẳng, cảm thấy cũng không kém bao nhiêu, liền quay qua hỏi lão bản nương: “Lão bản nương, vải này bán thế nào?”

Lão bản nương có chút kinh ngạc đối với loại vải mà Cổ Phán Nhi chọn: “Cô nương, vải này không có nhuộm, nhìn không quá đẹp, người có muốn chọn tấm khác không?”

Cổ Phán Nhi không nỡ mà nhìn thoáng qua vải thượng đẳng, lắc đầu: “Không cần đâu, lấy cái này!”

Lão bản nương khóe miệng khẽ giật giật: “Cũng không biết nên nói ánh mắt của cô nương như thế nào, kỳ thật nếu nói về nguyên liệu của tấm vải này, so với vải trung đẳng cũng không kém bao nhiêu, có điều bởi vì không nhuộm màu, cho nên cùng một giá với vải bông thô, cũng mười lăm văn một thước. Cô nương nếu thích, cứ nói muốn bao nhiêu, ta giảm giá cho người.”

Cố Phán Nhi không có bao nhiêu kiến thức đối với kích thước của vải, nghĩ nghĩ liền hỏi: “Vải này bao nhiêu thước?”

Lão bản nương vươn một đầu ngón tay: “Vừa vắn một tấm, cũng chính là một trăm thước, cô nương nếu mua toàn bộ, có thể rẻ hơn một chút, nếu mua nhiều, cũng có thể rẻ hơn một chút.”

“Có thể rẻ hơn bao nhiêu?”

“Ngươi nếu mua mười thước trở lên, lấy ngươi mười bốn văn.”

“Toàn bộ thì sao?”

“Ha ha, cô nương nếu mua hết, liền lấy một lượng hai trăm văn là được rồi!” Lão bản nương tuy rằng nói như vậy, nhưng lại không mấy tin Cố Phán Nhi có thể mua cả tấm vải này, không nói đến màu vải này không ai thích, coi như thích, qua cách ăn mặc của hai người Cố Thanh, cũng không giống có thể mua toàn bộ.

Cố Phán Nhi trầm mặc một lúc, nhìn nhìn Cố Thanh lại nhìn nhìn lão bản nương, đột nhiên trông mắt vừa chuyển, cười hắc hắc, ôm vải bông liền chạy ra ngoài cửa, thuận tiện quay đầu lại kêu một tiếng: “Tiểu tử thú kia là tướng công nhà ta, ngươi tìm hắn đòi tiền đi! Thân ái tiểu tướng công, phải tiếp tục mặc cả a!”

Cố Thanh còn đang cân nhắc có thể hay không giảm bớt số tiền mua cả tấm xuống vài thước, ai ngờ Cố Phán Nhi thế nhưng ôm tấm vải kia chạy mất, tức khắc liền đại mất ra.

Có điều ánh mắt đại ra cũng không phải chỉ có mỗi mình hắn mà còn có người trong tiệm.

Bất quá lão bản nương đã nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, bắt lấy Cố Thanh: “Tiểu tử, ngươi cũng không thể chạy, tức phụ của ngươi đã đem cả tấm vải chạy mất, ngươi ở lại trả tiền.”

Cố Thanh sắc mặt thập phần khó coi, tức đến muốn học máu, kia chính là muốn một lượng hai trăm văn tiền a!

Lão bản nương thấy sắc mặt Cố Thanh khó coi, cho rằng Cố Thanh không muốn trả tiền, tức khắc sắc mặt cũng khó coi theo, do dự một chút, cắn răng nói: “Coi như vì tức phụ của ngươi mua cả tấm vải, lại bớt thêm cho ngươi một trăm văn, không thể ít hơn! Nếu còn ít hơn nữa thì lão nương lỗ vốn rồi!”

...

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bà nương tham ăn

Edit: Võ Hoàng Khánh An

Beta: Phụng Hoàng Đem Nướng

Cố Thanh cũng hiểu được mình đã chiếm tiện nghi, nhưng nếu phải dùng đến một lượng một trăm văn tiền, thật sự làm đau thịt người.

“Một lượng bạc được không? Nếu là một lượng, ta sẽ trả tiền ngay!” Cố Thanh tuy rằng đau thịt, nhưng mà hắn nghĩ đến làm người không thể không phúc hậu, điên bà nương nhà mình đã ôm vải chạy mất, còn có thể bắt trở về sao? Nếu đuổi theo nàng mà không trở lại, nói không chừng lão bản nương sẽ đi báo quan hắn mất.

Lão bản nương nghe xong, lập tức thét lên: “Không được, nếu trả một lượng bạc lão nương sẽ thua thiệt lớn!”

Cố Thanh thoáng do dự, cắn răng một cái: “Nếu không ta trả thêm mười văn tiền?”

Chỉ có mười văn tiền? Lão bản nương giật giật khóe miệng, có loại cảm giác muốn đánh người.

Lão bản nương đứng đó nhìn hồi lâu, cũng cảm thấy đây không phải vấn đề gì lớn, do dự trong chốc lát nói: “Tiểu tử, ngươi trả thêm bốn mươi văn tiền đi, tổng cộng một lượng năm mươi văn tiền, khúc vải kia ta sẽ bán cho ngươi! Tuy rằng có chút lỗ vốn, nhưng vốn dĩ màu của tấm vải này bán không được tốt lắm, coi như tiện nghi cho ngươi.”

Cố Thanh bấm đầu ngón tay tính toán, cuối cùng vẫn là nghiêng răng trả tiền.

Thời điểm trả tiền, lão bản nương nhìn hắn với ánh mắt đặc biệt kì quái, ý tứ đó dường như là: Tiểu tử ngươi có đến năm lượng bạc, lại giống như một văn tiền, ngươi cũng moi không ra, quả không chân thật rồi.

Đem bạc còn dư ôm vào trong ngực, tâm tình Cố Thanh đột nhiên trở nên tốt hơn.

Kìa chính là cả một cây vải, về sau sẽ không cần mua nữa, nghĩ lại hắn thấy cũng rất lời. Vừa rồi hắn cũng sờ qua một chút, đích thực là so được với vải trung đẳng, rất mềm, về sau nếu có nhĩ tử cũng không cần mua thêm nữa.

Đứng trên đường nhìn nhìn bốn phía, hắn không khỏi nói thầm: “Cũng không biết điền bà nương kia chạy đi đâu rồi!”

Cố Phán Nhi vai khiêng nguyên một cây vải, trong tay lại cầm một túi bột thô, trên lưng còn đeo một sọt gạo thô, mục tiêu rất lớn, đứng trên đường cái đặc biệt dễ thấy, Cố Thanh chỉ nhìn xung quanh vài lần liền sắc bén phát hiện Cố Phán Nhi đứng ở trên đường trở về, còn nhếch miệng hướng hắn giơ lên cây vải trên vai.

Người qua lại trên đường nhìn đều cảm thấy có phần quái dị, đi qua còn không nhận được quay đầu lại nhìn Cố Phán Nhi thêm một cái.

Tiểu tức phụ này khí lực thật lớn! Đây đại khái là ý nghĩ chung của bọn họ.

“Điền bà nương này khỏe thật!” Cố Thanh khoe miệng giật giật, câu nói cùng người qua đường không khác biệt lắm, sau đó buồn bực mà đi qua.

Nếu Cố Thanh mà biết được nơi Cố Phán Nhi đang đứng là nơi nào, hắn nhất định sẽ không dễ dàng đi qua như vậy, nói không chừng còn đi đường vòng. Thế nhưng hắn không biết, vì vậy chờ đến khi hắn đi đến trước mặt Cố Phán Nhi, đã bị một câu nói của Cố Phán Nhi làm tức đến lách cả mũi.

“Vừa rồi ngươi đi chậm quá, ta sợ trì hoãn thời gian nên đã mua thịt trước rồi, năm cân thịt ba chỉ, còn được thêm bốn khúc xương lớn, rất có lời nha!” Cố Phán Nhi chỉ chỉ đồ tề* bên kia nói.

*Đồ tề: Người giết mổ gia súc (theo wikipedia).

Đồ tề mập mạp một tay xách thịt ba chỉ, một tay cầm mấy khúc xương lớn, cười híp mắt mà nhìn Cố Thanh: “Tiểu ca ngươi cười được một tức phụ tốt, thật biết sinh sống, thịt này của ta bán thế nhưng lại lỗ vốn lớn.”

Cố Thanh hoàn toàn ngốc trệ, vô thức siết chặt bạc trong ngực.

Cố Phán Nhi chớp chớp đôi mắt, trưng ra vẻ mặt vô tội: “Làm sao vậy tướng công, có phải ta mua hơi ít hay không?”

Cố Thanh kịp phản ứng dậm chân mắng to: “Cái phụ nhân phá sản nhà ngươi, trong nhà chỉ có ba người, hôm qua mới ăn hết một nồi thịt, ngươi hiện tại lại muốn mua thịt, còn mua nhiều như vậy, ngươi đúng là heo! Nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Đồ tề mập mạp nhìn qua, tươi cười trên khuôn mặt béo phì tức khắc cứng đờ, không vui nhìn Cố Phán Nhi: “Tiểu nương tử, ngươi đây là muốn chơi ta phải không? Lúc này ngươi không nói như vậy, rõ ràng nói nếu thịt tốt thì tướng công của ngươi sẽ trả tiền, bây giờ ngươi nhìn xem... Thịt này đã cắt rồi, ta đây là thua thiệt lớn a.”

Cố Phán Nhi vô tội nói: “Tướng công của ta cũng chưa nói sẽ không mua nha!”

Đồ tề mập mạp ngẫm nghĩ, đúng là như vậy thật, lập tức tha thiết nhìn Cố Thanh: “Ta nói này tiểu ca, hiếm khi tức phụ của ngươi quan tâm ngươi như vậy, cho ngươi ăn nhiều thịt hơn chút.” Trông mắt hắn ở trên người Cố Thanh và Cố Phán Nhi đảo qua một vòng, cười hắc hắc nịnh nọt nói: “Ăn nhiều thịt mới có sức lực không phải sao?”

Cố Thanh ghen hờn, sắc mặt khó coi như nuốt phải ruồi, hung dữ trừng mắt nhìn người đang khiêng, cồng, xách một đồng đồ, nhưng chưa nói là mua hay không, ánh mắt hắn nhìn đến chậu lòng lợn dưới đất, trong lòng vô hạn oán niệm mà nghĩ.

Không phải muốn ăn thịt sao? Lòng lợn cũng là thịt, so với thịt ba chỉ còn rẻ hơn nhiều.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn cắn răng, mở miệng: “Nếu không thì...”

“Khoan đã!” Ông chủ mập mạp cắt ngang lời Cố Thanh, tuy rằng vẫn cười tùm tùm như trước, trên mặt lại có chút không nhận được muốn cười, do dự một chút, cuối cùng hạ quyết tâm, vẻ mặt đau lòng nói: “Ta thấy tiểu ca đây là một người sáng khoái, nếu ngươi mua khối thịt này, lòng lợn này ta đều tặng tiểu ca, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng thế nào cũng khoảng bốn, năm cân.”

Cố Phán Nhi nhìn có chút ghét bỏ, cũng không phải nàng không thích ăn, nhưng cái này chỉ mới rửa qua loa mà thôi, nếu thật sự mua về, còn phải rửa lại thật lâu mới có thể ăn.

Hai chữ: Phiền toái!

“Khẩu vị của ngươi thật nặng!” Cố Phán Nhi miệng thiếu nợ, chân cũng thiếu nợ, giờ đầu gối thúc vào mông Cố Thanh một cái: “Nhiều ưu đãi như vậy, còn không mau trả tiền! Ngươi là người đọc sách thánh hiền mà, không thể làm ra loại hành vi không giữ lời hứa được.”

Đồ tề mập mạp tai thính nghe được, lập tức khoa trương kêu lên: “Nha, tiểu ca còn là người đọc qua sách vở sao?”

Một tiếng kêu này làm cho mặt Cố Thanh tái đi, hắn vẫn còn rất phân vân giữa việc trả tiền hay không, cuối cùng vẫn là cắn răng: “Bao nhiêu tiền?”

Đồ tề mập mạp cười hắc hắc: “Không nhiều, chỉ tám mươi văn tiền mà thôi.”

Cố Thanh lập tức mở to hai mắt nhìn, tầm mắt nhìn vào thịt ba chỉ, rồi lại nhìn vào mấy khúc xương, còn đảo qua đảo lại lòng lợn mấy vòng, rốt cục đen mặt đếm tám mươi văn tiền đưa ra: “Đây, đã đếm kỹ rồi!”

Tiền thanh toán, đồ vật cũng được dùng rom rạ gói lại để qua một bên. Nhưng là đồ vật có chút nhiều, mấy khúc xương cũng khoảng mười cân, tổng cộng lại có khoảng hai mươi cân, làm sao mang về đây?

Đường về nhà mặc dù không phải quá xa, nhưng cơ thể suy nhược này của Cố Thanh, xách mười cân cũng phải cố hết sức.

“Ngươi là cái bà nương tham lam!” Cố Thanh mười phần oán khí nói.

Cố Phán Nhi cũng biết Cố Thanh xách không nổi, bằng không thời điểm cùng nàng đi chợ, nàng cũng sẽ không giúp hắn mang cái sọt nhỏ.

Nhìn cái sọt nhỏ trên lưng mình, để vừa vận một túi gạo, nhưng không đủ thịt heo, coi như là miễn cưỡng sắp xếp, cũng chịu không nổi sức nặng này.

Suy nghĩ một chút, trước đem túi bột để trên mặt đất, sau đó buông cái sọt xuống, lấy túi gạo bên trong ra: “Ngươi tới chỗ đồ tể kia lấy chút rom rạ lót xuống dưới, sau đó đem thịt để vào trong này.”

Cố Thanh cho rằng Cố Phán Nhi sẽ để hắn mang cái sọt này, cũng không do dự, bắt quá hắn lo lắng hỏi: “Vậy ngươi cầm gạo và mì như thế nào?”

Cố Phán Nhi nói: “Ngươi không cần phải để ý, sắp xếp gọn gàng là được rồi!”

Cố Thanh suy nghĩ một chút, thấy cũng không có biện pháp gì tốt hơn, đành phải tìm rom rạ lót vào trong sọt, sau đó đem thịt heo bỏ vào. Đang định công cái sọt lên, một cánh tay cản hắn lại, đem cái sọt nhắc lên, rất sáng khoái mang trên lưng.

Sau đó dưới ánh nhìn tròn mắt há hốc mồm của mọi người, một bên nách kẹp lấy vải vóc, một tay xách theo một cái túi, sắc mặt không có gì thay đổi, xoay người nhanh chân rời đi, bộ dạng kia tựa như là một chút áp lực cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Tức phụ bưu hãn

Edit: Sushi cá

Beta: Phụng Hoàng Đêm Nướng

"Tiểu ca, tức phụ của ngươi thật khỏe nha!"

"Tiểu ca, cưới được tức phụ như vậy ngươi có áp lực không?"

""Tức phụ như thế, có thể làm việc như trâu!"

""Mẹ nó, thực dọa người mà!"

...

Người nói gì cũng có, không ít người còn đồng tình với Cố Thanh, vì hắn cưới phải tức phụ đánh đá đá như vậy mà bị ai.

Trên mặt Cố Thanh mảnh xanh mảnh đỏ đan xen, bị nói đến không còn mặt mũi, cắn răng một cái, đen mặt đuổi theo.

"Ai nha, tiểu ca này còn là một người què nha?!"

“Nha, thật sự là một người què, như vậy thì đời này vô pháp chuyển mình rồi.”

"Nói không chừng trên giường cũng là tức phụ ở phía trên!"

"Không cần đoán, nhất định là như thế!"

...

Cố Thanh dưới chân lão đảo, thân thể lung lay, thiếu chút nữa cắm đầu xuống đất.

Điên bà nương này!

Ngại chết hắn rồi, ô ô!

Cố Phán Nhi đi ở phía trước căn bản không chú ý chút nào tới lời nghị luận phía sau, mà kể cả nàng có nghe được đi chăng nữa, cũng sẽ không quan tâm. Lúc trước nhập môn bá sư, câu đầu tiên sư phụ dạy nàng chính là: "Đi con đường của mình, mặc kệ người khác nói gì!" Tuy rằng đằng sau có bổ sung thêm: "Làm người phải co được dãn được, như ta thường ngày không đụng ai, nhưng không có nghĩa người ta cũng sẽ không đụng vào ta, gặp phải loại chuyện này có thể đánh thắng thì phải hung hăng mà đánh, đánh không lại thì phải thông khoái mà chuồn đi."

Tuân theo lời dạy của sư phụ, Cố Phán Nhi thậm chí trò còn giỏi hơn thầy, đem việc bắt nạt kẻ yếu tu luyện đến mức lưu loét trôi chảy, da mặt cũng dày lên không ít.

Đi được khoảng chừng hai khắc, Cố Thanh có loại cảm giác muốn hồng mắt, tức phụ này quả thật rất hung mãnh.

"Người chờ ta một chút!"

Sau lưng truyền đến âm thanh giống như mèo kêu, Cố Phán Nhi nghi ngờ quay đầu nhìn thoáng qua: "Sao?"

Cố Thanh có lết cái chân đau đến gần, tức giận mà trừng nàng: "Cái điên bà nương tham ăn nhà người, chạy trốn nhanh như vậy làm cái gì, đằng sau cũng đâu có sói đuổi theo!"

Nhanh sao? Cố Phán Nhi quay đầu suy nghĩ một chút.

Hình như là không có mà?!

"Vậy ta đi chậm một chút!" Cố Phán Nhi nhìn chân của hấn một cái, quyết định thông cảm cho hấn.

Cố Thanh bị nhìn đến xấu hổ, trong lòng tức giận: Còn không phải điên bà nương nhà người làm hại!

Chưa từng thấy qua người nào như vậy, mông lót lên chân người ta cũng có thể ngủ ngon cả buổi tối, cũng không biết ngại còn nói.

"Này, có nặng hay không, có cần ta giúp không?" Hấn biết rõ đồng đồ đó nặng bao nhiêu, lại nhìn điên bà nương này cũng là tay nhỏ chân nhỏ, thật lo lắng đem nàng đè bẹp, không khỏi lải nhải: "Người cũng thật là, mua nhiều đồ như vậy làm gì? Cũng không xem bản thân có bao nhiêu sức lực, người có thể đem hết về sao?"

Cố Phán Nhi liếc hấn: "Hay là người cho ta hai văn tiền ngồi xe bò?"

"Người nghĩ cũng thật hay!"

"..."

Cố Phán Nhi tròn trắng mắt: Biết ngay là như thế mà!

Sức lực của thân thể này thật ra rất lớn, cầm đồ vật cũng không phải cố hết sức, nhưng sức lực và sức chịu đựng lại kém xa nhau, mới đi được nửa đường, đã cảm thấy mệt một cách kì lạ.

Cố Thanh trong miệng tuy nói không muốn, nhưng ánh mắt lại ngó xung quanh xem xét, nhỏ giọng nói thầm: "Thôn chúng ta cách chợ gần như vậy, lấy đâu ra xe bò chứ. Đi khoảng ba khắc là đến, làm gì có ai muốn bỏ ra số tiền kia. Lại nói, bây giờ trâu cũng khó kiếm, đều đã đi cày bừa vụ xuân rồi, làm gì còn có ai đi đánh xe nữa."

Nói xong lườm Cố Phán Nhi: "Hay là người nghỉ một lát?"

Cố Phán Nhi mặc dù mệt, nhưng cũng không có ý định nghỉ ngơi, dù sao chút mệt mỏi này đối với nàng cũng chẳng tính là gì. Lúc trước tu hành, bình thường nhất chính là liên tục tập luyện không ngừng nghỉ, mãi cho đến khi một chút sức lực cuối cùng cạn hết mới thôi, mệt mỏi tựa như con cẩu chết, sau đó còn phải nghiêng răng chống đỡ ngồi xếp bằng xuống vận khí.

Nhưng hình như chân càng đi càng tê, do dự một chút, vẫn chọn dừng lại.

Đem hai túi lương thực đặt trên cỏ khô ven đường, đặt mông ngồi trên mặt đất, đem vải vóc đặt trên đùi, cây vải chưa từng nhuộm màu kia hiện lên màu vàng xám, màu sắc rất nhạt, nhìn từ xa, còn tưởng rằng là màu trắng. Cố Phán Nhi thật ra cảm thấy màu sắc cũng không thể tính là khó coi, ít nhất so với bộ đồ rách nát nhìn đã không ra màu sắc trên người mình đẹp hơn nhiều.

Muốn nhuộm màu cũng không khó, trên núi hấn là có sẵn thực vật có thể làm thuốc nhuộm, đi tìm là được.

Cố Phán Nhi bản thân thật ra là thích màu đen, nhưng hình như người nơi này cũng không quá thích màu đen, đặc biệt là đem vải bông nhuộm thành màu đen, nàng không chắc nếu mình đem vải nhuộm thành màu đen, tiểu tướng công có cùng mình liều mạng hay không.

Không thể nhuộm thành màu đen, thì nhuộm thành màu xanh cũng tốt. Mặc lên núi có thể lẫn trốn thú rừng.

Tốt nhất là làm thành quần áo xong mới nhuộm, mỗi người một màu khác nhau.

"Này, điên bà nương... Ta nói này điên bà nương, người không phải là mệt đến ngu đi?" Cố Thanh cùng Cố Phán Nhi cũng coi như là cùng nhau lớn lên, bắt quả Cố Thanh không mấy hiểu biết Cố Phán Nhi, trong trí nhớ cái điên bà nương này rất ít nói, mỗi lần thấy nàng, nàng đều là đang làm việc, không ngừng

làm việc.

Nói ngốc thì hình như cũng không quá ngốc, nhưng tuyệt đối không điên như hiện tại.

Cổ Phán Nhi đang nghĩ ngợi, không chú ý tới Cổ Thanh gọi mình, ban đầu Cổ Thanh kêu nàng vài tiếng, nàng cũng không hề hay biết, có điều mấy câu sau nàng lại nghe rõ ràng. Tròng mắt chuyển động, mày đẹp khẽ nhếch, vẻ mặt trêu tức: "Ta vốn là người ngốc, cưới một cái ngốc bà nương, người có phải hay không thấy thật bức bối, có loại cảm giác muốn kéo xuống đài lưng thất cô?"

Cổ Thanh khòe miệng giật giật: "Người cái điên bà nương!" Khi này muốn nói gì giờ đều đã quên cái sạch sẽ, coi như không quên hết, cũng không muốn nói gì thêm nữa.

Dù sao hán vừa định hỏi nàng có cần giúp đỡ không, kết quả lại là bị đùa giỡn.

Đúng vậy, Cổ Thanh cho là mình bị đùa giỡn.

Bị một nữ nhân điên đùa giỡn!

Trùng mắt, vừa quay đầu, vừa dậm chân, chân thấp chân cao bước đi.

"Có giỏi người đừng nghĩ ngợi!"

"Có giỏi người đừng đi!"

Cổ Thanh thật sự dừng lại, đen mặt quay đầu trùng mắt Cổ Phán Nhi: Ai không dám?!

Cổ Phán Nhi cười tủm tỉm đứng đây, lại lần nữa đem vài vốc kệp ở dưới nách, mỗi tay một túi đem lương thực nhấc lên, ngang nhiên đi qua Cổ Thanh, khinh phiêu phiêu lưu lại tám chữ: "Có giỏi người cứ đứng mãi ở đây!"

Cổ Thanh run rẩy tại chỗ, đầu óc hỗn độn trong gió.

Đi, hay là không đi?

Hừ, dùng phép khích tướng, không đi là ngốc tử!

Cách nhau không tới mười mét, Cổ Thanh liền chân thấp chân cao mà đuổi theo.

Cổ Phán Nhi tròng mắt vừa chuyển, khòe miệng khẽ nhếch, chân có ý bước nhanh hơn, nhất định cùng Cổ Thanh cách nhau khoảng chừng mười mét, Cổ Thanh đi nhanh nàng cũng đi nhanh, Cổ Thanh đi chậm nàng lập tức đi chậm.

Vì vậy dọc theo đường đi xuất hiện một màn như sau:

Cổ Thanh tức giận, nghiêng răng chịu đựng chân đau, dồn hết sức đuổi theo.

Cổ Phán Nhi cười xấu xa, ý xấu đầy mặt mà chạy, cố ý không cho Cổ Thanh đuổi theo.

"Người, người đứng lại đó cho ta!" Cổ Thanh tức muốn học máu.

Cổ Phán Nhi giống như không nghe, cúi đầu đầu tiếp tục đi, mắt thấy sắp phải vào thôn.

Đúng là thời gian cây bừa vụ xuân, đại đa số mọi người đều bận rộn ở đồng ruộng.

Cổ gia thôn có khoảng hai, ba mươi hộ gia đình, không đến hai trăm người, tây dựa núi lớn, trước thôn một mảnh lớn ruộng nước, ruộng nước hai bên đều là ruộng bậc thang, ruộng nước ở phía bắc kéo dài mênh mông bát ngát, không biết kéo dài đến nơi nào, ruộng bậc thang cũng giống như vậy. Phía nam có một quả núi lớn, cùng một mạch với Táng Thần Sơn, trên núi lớn có con đường quanh co nhỏ hẹp, thông đến thôn, cuối con đường vòng quanh núi là chợ, là đường thông ra bên ngoài duy nhất của Cổ gia thôn.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.